

®
пернес

Колекция

Любими
АВТОРИ

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ

Скъпа Джени

&

Необятно
небе

Два завладяващи романа – едно жадувано пътешествие!

ДЖАНЕТ ДЕЙЛИ
СКЪПА ДЖЕНИ. НЕОБЯТНО
НЕБЕ

Превод: Мария Христофорова

chitanka.info

СКЪПА ДЖЕНИ

Млада и амбициозна секретарка в адвокатска кантора е прелъстена от шефа си. За да запази достойнството, тя е принудена да избяга. В малкото градче Джаксън златокосата Дженифър среща голямата си любов. Тя обаче е загубила вяра в мъжете, а неговото сърце явно принадлежи на друга...

НЕОБЯТНО НЕБЕ

Как може да започне лятната ваканция за две колежанки? За Джил и Кери — съдбоносно. Двете срещат любовта. Едната копнее да ѝ се отдаде за цял живот. А другата се страхува да я признае. Две приятелки и двама братя трябва да извървят нелекия път от враждебността до любовното влечение...

СКЪПА ДЖЕНИ

ПЪРВА ГЛАВА

„Моля, затегнете коланите!“ — светна в червено надписът във втора класа на самолета. Дженифър Глен безмълвно се подчини на инструкцията. Отметна назад непокорен кичур от златисточервената, дълга до раменете коса и облегна глава на седалката. Прохладната струя въздух от вентилацията нежно галеше лицето ѝ, но очите ѝ оставаха тъжно замислени.

Трябваше да прибере косата си в стегнат кок. Брад я харесваше така, свободно падаща на леки къдрици. Дженифър също предпочиташе да я носи така, макар че изглеждаше тъй млада и уязвима. В момента обаче се чувстваше остаряла, много по-възрастна от крехката си двадесет и две годишна възраст.

Само преди две години — а сякаш беше вчера — Дженифър бе завършила с отличие училището за секретарки. Изпълнена с жизнерадостна самоувереност, бе целунала родителите си за сбогом и се бе качила на автобуса от Александрия за големия град Минеаполис. В продължение на три седмици бе кръстосвала неспирно офиси и фирми с дипломи и препоръки в ръка. Но резултатът оставаше неизменен. С влизането ѝ в стаята изражението на интервюиращия се променяше от впечатлен интерес през несигурност до явно съмнение. След втората седмица Дженифър почти бе в състояние да предвиди реакциите им, докато те изучаваха нежната като листенцата на роза кожа, блестящите очи, малкото вирнато носле и алените устни, които едва успяваше да разтегне в нервна усмивка. На лицата им се четеше все същият неизречен въпрос: нима наистина си на двадесет, изглеждаш повече като шестнадесетгодишна. Вместо това промърморваха по нещо от рода на липса на професионален опит.

В края на третата седмица, когато паричните ѝ резерви се изчерпваха и за кой ли път я грозеше перспективата да се завърне в „Организацията на младите християнки“ (където бе намерила подслон), без търсенето ѝ на работа да се е увенчало с успех, Дженифър буквално се бе примолила да ѝ дадат шанс да докаже, че е

толкова добра, колкото гласяха документите ѝ за квалификация. С бащинско изражение интервюиращият се бе съгласил да я вземе на работа като машинописка в адвокатската кантора. Добре разбираше, че мъжът веднага съжали за взетото решение, но поне можеше да пише на разтревожените си родители, че най-после е намерила работа.

В продължение на година и половина бе потискала естествено присъщата си общителност и бликащ темперамент, стараейки се да изглежда компетентна и строга, както подобава на една бизнес дама. В адвокатската кантора „Смит, Каценберг, Питърсън и Роух“, която заемаше два етажа от сградата с офиси в центъра на града, не бяха много възможностите да те повишат до длъжността секретарка. Най-после, след месеци, прекарани пред пишещата машина и планини от скучни правни формуляри, шансът на Дженифър бе кацнал на рамото ѝ. Секретарката на господин Брамли Стивънсън внезапно бе напуснала и някой трябваше да я замести незабавно.

Покрай нея мина стюардесата, която предлагаше списания на пътниците. Когато спря до нейното място, Дженифър учтиво отклони предложеното четиво. Зарей поглед през самолетния прозорец към облаците, в които се бяха гмурнали, а мислите ѝ потънаха отново в спомени, тъй ярки, сякаш всичко това се бе случило вчера, а не преди шест месеца.

От мига, в който бе прекрачила прага на новия офис, Дженифър бе разбрала, че нещата ще се променят. След като многократно я бяха обвинявали в лъжи относно възрастта ѝ, тя бе започнала да носи косата си вдигната на кок. Предварително знаеше какво точно да очаква от Брамли Стивънсън. Той имаше репутацията на блестящ млад адвокат и бе смятан за един от най-привлекателните ергени във фирмата. Макар че го бе виждала няколко пъти в сградата, тогава всъщност го бе срещнала за първи път.

Когато влезе в офиса му, той отметна непокорния си чернокос перчем и едновременно вдигна поглед от документите. Тъмните му очи се впиха в нея, а на лицето му се появи очарователна усмивка.

— Е, госпожице Глен — каза, — вие определено притежавате впечатляваща биография. Госпожа Джонсън, вашата преподавателка, не пести похвалите си.

След още няколко комплиментата и малко въпроси относно квалификацията ѝ Дженифър вече със сигурност знаеше, че ще получи

работата. Щеше да бъде лична секретарка на този властен и красив адвокат. Фермерската дъщеря от Минесота се бе сдобила с най-жадуваната позиция във фирмата.

С упорита решителност, породена от воля и амбиция, Дженифър се бе заела със задачата да стане незаменима за господин Брадли Стивънсън. В продължение на три месеца жертваше от скъпоценното си време, отредено за обедна почивка, оставаше по-късно от предвиденото, за да напечата някое важно адвокатско досие или да се убеди, че кореспонденцията е надлежно предадена. В началото проявяваше допълнително старание, за да докаже, че е способна, но постепенно усърдието ѝ сякаш се явяваше като отговор на някоя усмивка или кратка похвала от негова страна. Веднъж, когато бе останала до много късно, той бе настоял да я заведе на вечеря въпреки протестите ѝ.

— Аз съм твоят работодател — бяха последните му думи, с които я убеди — и настоявам да ме придружиш на вечеря — със смях бе добавил: — ако да вечеряш с шефа си противоречи на строгия кодекс на професионалната ти етика, престори се, че ще ти диктувам нещо на чаша вино.

— Не говори така — бе отвърнала тя, смутена от ярката руменина, заляла бузите ѝ; перспективата да бъде с него в неофициална обстановка караше сърцето ѝ да бие учестено.

— Ако имаш среща, просто ми кажи. Последното нещо, което бих искал, е да се браня от някой ревнив обожател.

Тъмните му очи следяха всяка нейна реакция.

— О, не ходя сериозно с никого. Не излизам много често — каза. И веднага съжали за думите си. Според нея те бяха прозвучали едва ли не като покана. Побърза да добави шеговито: — Пък и не ми остава много време от работа...

Бе прекарала чудесна вечер в уютното, полуосветено ресторантче. Брад — той бе настоял да го нарича така — с искрен интерес, или поне така ѝ се струваше, я разпитваше за семейството, за мястото, където бе отраснала, за живота ѝ преди. Когато след вечерята я бе откарал до апартамента ѝ, тя му бе благодарила подобаващо, а той бе докоснал ръката ѝ с думите:

— Ако тази вечер наистина ти бе приятно, направи ми една услуга. Утре ела на работа с пусната коса и нека да обядваме заедно.

Тоест, ако нямам други ангажименти. Имам ли?

— Не, нямаш — се бе засмяла, тя, преди да слезе от колата.

Така бе започнало всичко. Случайните обеди и вечери бяха прераснали в танци, театрални представления и мачове по хокей или футбол, докато... Един ден всичко свърши... Струваше ѝ се, че оттогава бе изминала цяла вечност. Но всъщност това се случи преди два дни.

— Никога досега не съм се друсала така в самолет — каза жената, която седеше до Дженифър, докато прибираше плетивото в чантата си. — За две минути изпуснах три бримки.

Дженифър едва сега усети силната турбуленция и промърмори нещо в знак на съгласие. Жената възприе учтивия ѝ коментар като покана да продължи разговора.

— Бях в Солт Лейк Сити при дъщеря си. Тя си има бебе, за първи път ѝ е... Казах на Ричард, на съпруга ми, че не е редно да я оставяме да се справя сама през първите седмици. Пък и това е първото ни внуче, двамата умирахме от нетърпение да я видим. Казва се Ейми, какво мило, старомодно име, не мислите ли?

Дженифър кимна и учтиво се усмихна, като се молеше жената да престане да бърбори, но същевременно ѝ бе благодарна, че отклони мислите и от онази кошмарна нощ.

— На ски ли отивате в Уайоминг? — запита жената. — За тази цел времето наистина е идеално.

— Не, отивам на гости на сестра си. Ще поостана за известно време — отвърна Дженифър.

— О, тя в Джаксън ли живее? Аз самата съм от този край. С какво се занимава мъжът ѝ? Ама че съвпадение, току-виж се оказало, че ги познавам... Наистина познавам доста хора в Джаксън...

— Шийла е управител на мотел в Джаксън, но живее там от две години. Съпругът ѝ загина наскоро. Беше на служба в армията.

— О, това е ужасно! — жената внезапно се обърна към Дженифър. — Синът на семейство Джефрис? — тя кимна. — Познавам родителите му много добре. Какво изпитание беше за тях, когато го обявиха за безследно изчезнал... Толкова се надявах, а накрая се оказа, че е загинал.

— Наистина, преживяха тежък удар. Затова сестра ми се премести в Джаксън. Искаше децата да опознаят баба си и дядо си.

Пък и това щеше да облекчи донякъде скръбта им...

— Казвате, че сестра ви е управител на мотел. Сигурно ще ѝ се струпат доста грижи на главата, щом започне сезонът след няколко седмици. Разбира се, скиорите са нищо в сравнение с тълпата от туристи, която се изсипва в района на Йелоустоун през лятото. Сестра ви ще ви чака ли на летището?

— Да, предполагам — отвърна Дженифър.

— Дано не се притесни особено, когато не пристигнем — каза мрачно жената.

— Какво говорите? — Дженифър изви учудено вежди.

— Времето, мила. Преди да тръгнем от Солт Лейк Сити, чух по радиото, че в района на Джаксън се очакват тежки снеговалежи — жената явно се вживяваше в ролята на пророчица.

— Добър ден, уважаеми пътници. Говори капитанът — от микрофона се разнесе приятен мъжки глас. — Имам добри новини за скиорите. Температурата в Джаксън Хоул е нула градуса. Новата снежна покривка по склоновете е от петнадесет сантиметра и продължава да вали. За съжаление има силен вятър и видимостта на летището е под допустимия минимум. Това означава, че ще се наложи да се приземим в Айдахо Фолз. Самолетната компания ще осигури транспорт на пътниците до Джаксън. Можете да се осведомите на билетното гише, когато пристигнем в Айдахо Фолз. Часът на кацане ще бъде дванадесет и петдесет и пет. Благодаря ви и приятно каране на ски!

Дженифър се облегна на седалката и обърна глава към прозореца, за да скрие влажните си очи от любопитния поглед на жената до нея. С такова нетърпение очакваше да види сестра си, особено след краткия им телефонен разговор от вчера. Въпреки че Шийла бе пет години по-голяма от нея, те винаги се бяха разбирали добре. Постоянният поток от писма бе държал Шийла в течение на връзката между Дженифър и Брад Стивънсън. След онази съдбоносна нощ тя се бе обърнала към сестра си, вместо да обременява родителите си с разкази за разбитото си сърце и преживяното унижение. Реакцията на Шийла относно последната вечер с Брад сега я накара да се усмихне с вече сухи очи.

— Брадли Стивънсън, какво прекрасно, но ужасно животно — Шийла жлъчно, но с искрено съчувствие ѝ бе припомнила играта на

думи, която двете бяха измислили толкова отдавна. — Ти определено не можеш да продължиш да работиш за него. Да се върнеш във фермата при мама и татко, не е добро решение. Трябва ти пълна смяна на обстановката. Ела и постой при мен. По Коледа винаги ми се иска да имам до себе си някой от семейството. Пък и помощта ти ще ми е от полза, когато заприичдат скиорите. Хващай следващия самолет и не приемам отказ, чуваш ли? Ако не видиш планината Тетън през зимата, все едно не си виждала сняг.

Дженифър се бе съгласила.

— Пиши на нашите, че шефът ти е болен или нещо подобно и че ще си вземеш отпуск, за да ми дойдеш на гости. После ще се оправим с тях — се бе разпоредила Шийла.

Какъв късмет да имаш сестра като нея, винаги компетентна и готова да прояви разбиране. Сестра ѝ бе смятана за красавицата в семейството — имаше гарвановочерна коса и невероятно сини очи, подчертани от гъсти тъмни мигли. Дженифър минаваше за „сладка“ с миловидната си детинска физиономия.

— Моля ви да се въздържате и да не пушите. Загасете цигарите — посъветва гласът на стюардесата от високоговорителя. — Приближаваме се към Айдахо Фолз и скоро ще се подготвим за кацане. Останете по местата си, докато самолетът не спре напълно. Пътниците за Джаксън, Уайоминг, трябва да се явят на билетното гише на компанията. Съжаляваме за причиненото неудобство и от името на целия екипаж ви благодарим за това, че избрахте Уестърн Еърлайнз.

Дженифър се загърна плътно в светлобежовото велурено палто и бързо заслиза по стълбите. Около нея танцуваха снежинки, понесени от ледения вятър. Ако всичко се бе развило по план, сега щяха да кацат в Джаксън и тя щеше да се втурне към сестра си. Вместо това я очакваше друго пътуване, този път с автобус, и неизбежните размисли по пътя, с които щеше да запълва времето, самосъжалявайки се.

Повечето от пътниците бяха слезли преди Дженифър. Тя остана назад, решена да се присъедини към другите, когато тълпата ореее. Разсеяно зарови пръсти в бялата пухкава кожа на обърнатата яка на палтото си. Погледът ѝ шареше без интерес из лицата на хората, които нетърпеливо ръкомахаха и заговаряха всевъзможни служители. Изведнъж установи, че очите ѝ са се втренчили в друг чифт кафяви очи, които я оглеждаха с интерес.

Стана ѝ неудобно от преценяващия поглед на мъжа, който сякаш обходи всяка линия на тялото ѝ, при това съвсем открито. Възмутено изправи рамене. На свой ред го изглежда продължително, но въпреки това не откри подлежащи на критика черти във физиката му. Бе над метър и осемдесет, а ширината на раменете му под кафявото кожено яке не можеше да се дължи единствено на подплатата от овча кожа. Бе пъхнал палеца на едната си ръка в колана на кафявите джинси; небрежно разтвореното на гърдите яке показваше бял плетен пуловер. Широкото лице с отсечени скули имаше дяволит израз, подчертан от непокорния перчем на кестенявата коса със златисти оттенъци. Очите му гледаха палаво под гъстите извити мигли и русолявите вежди. Малките бръчици в ъглите на очите напомняха на Дженифър за „линийките на смеха“, както майка ѝ предпочиташе да нарича своите. Носът му бе правилен, добре оформен, а устните... Докато Дженифър ги забележи, те се бяха извили в насмешлива усмивка и на бузата му се бе появила една неустойимо чаровна трапчинка.

Смутена от факта, че бе дръзнала да отвърне на погледа му, Дженифър пропусна да забележи властната брадичка. Заля я вълна от руменина и възмущение, когато в себе си го заклеями като надменен, разюздан донжуан.

Хората, които чакаха багажа си, бяха оредели и Дженифър бързо се отправи натам. Тъкмо посягаше към една от чантите си, когато плътен баритон я стресна: „Мога ли да ви помогна?“ После една ръка се пресегна и пое куфарите ѝ.

Тя се изправи и ядосано се втренчи в очите на непознатия, същите очи, които бе видяла само преди няколко секунди.

— Мога да се справя и сама, благодаря — отвърна с леден глас и се пресегна за чантата си.

— Вие сте Дженифър Глен, нали? — свойски каза той. — Не видях друга червенокоса жена да слиза от самолета.

— Косата ми не е червена, а руса с ягодов оттенък — настоя Дженифър.

— Шийла ми се обади в хотела и ми каза, че самолетът ви ще кацне тук. Това също ли е ваше? — посегна към един син куфар, който явно бе в комплект с този, който държеше в ръката си.

— Да — отвърна тя изненадана. — Кой сте вие?

— Сигурен съм, че Шийла е споменала името ми в писмата си. Казвам се Тейлър, Лоугън Тейлър.

Бе обхванал с ръка лакътя ѝ и я превеждаше през тълпата. Шийла наистина го бе споменавала в писмата си, но Дженифър бе останала с впечатлението, че е много по-възрастен. Май нямаше повече от трийсет и една, трийсет и две години, помисли си, като крадешком огледа лицето му. Притежаваше мотела, чийто управител бе Шийла, както и доста други неща, доколкото бе разбрала от думите на сестра си.

— Помислих, че може би ще искаш чаша кафе, пък и да си починеш малко, преди да тръгнем — каза Лоугън Тейлър и я поведе към кафенето.

— Преди да тръгнем? За къде?

— За Джаксън Хоул, разбира се.

Дръпна един стол за Дженифър, преди да седне.

— Но авиокомпанията...

— Вече им казах, че ще те посрещна. За късмет сестра ти успя да се свърже с мен, преди да тръгна от хотела. Щом като ще останеш известно време при нея, тъкмо ще се опознаем по пътя — за пореден път я изгледа преценяващо. — Какво ще пиеш? Кафе?

— Да, моля. Без мляко за мен, благодаря — поръча, когато сервитьорката се приближи към тяхната маса. Почака, докато момичето се отдалечи, и малко студено отвърна на предишните му думи и на погледа, който ги бе придружил. — Съмнявам се, че ще се опознаем, господин Тейлър. Едва ли ще се виждаме често.

— Казвай ми Лоугън, моля те. А Джаксън Хоул не е толкова голям. Ще се виждаме.

Той се облегна на стола, когато младата сервитьорка им донесе кафето. Усмихна се сърдечно на момичето, но само Дженифър забеляза как то се изчерви под погледа му. Призля ѝ незабавно. Реакцията ѝ очевидно се бе изписала на лицето, понеже Лоугън Тейлър я изгледа с учудено изражение.

— Лоугън! — извика някакъв женски глас. — Лоугън! Значи все пак не си тръгнал!

Дженифър вдигна поглед и видя две ослепителни момичета, които се приближаваха към тяхната маса. Едната бе блондинка,

облечена в кожено палто, което сигурно струваше колкото едногодишната заплата на Дженифър. Блондинката каза:

— Дойдох за Рейчъл, а намирам теб. Ако ми беше казал сутринта, можехме да дойдем заедно — нацупи устни и погледна през рамо към дългокосата брюнетка, която прелъстително фиксираше Лоугън. — Не е ли страхотно, Рейчъл? Тъкмо скърбях, че той си е заминал, и го намирам на летището. Трябваше да се сетя, че ще размислиш — да караш кола в такова време, при това недоспал...

На Дженифър почти ѝ се догади от пошлия начин, по който му се сваляха. А той просто си стоеше и явно го приемаше като нещо, което му се полага по право.

— Кое е това момиченце, Лоугън? — попита дрезгаво Рейчъл, без да сваля очи от него.

— Това е сестрата на Шийла Джефрис — Дженифър. А това са Диди Хънтър и Рейчъл Скот — представи ги Лоугън.

Дженифър почувства как атмосферата около нея се наелектризира.

— Сега сме едва втората седмица на декември. Не знаех, че ваканцията в училище започва толкова рано — каза блондинката Диди.

— Двадесет и две е преклонна възраст за една ученичка — отвърна остро Дженифър.

— Наистина ли си на толкова? Изглеждаш много по-малка — каза недоверчиво Диди, а Дженифър забеляза присмехулното пламъче в кафявите очи на Лоугън. Вниманието на Диди отново се насочи към мъжа до нея. — Довечера ще правим парти по случай завръщането на Рейчъл у дома. Трябва непременно да дойдеш.

— Днес следобед се връщам в Джаксън Хоул — каза тихо Лоугън. С нищо не показва да е забелязал умолителното изражение на блондинката. — Забавих се колкото бе нужно, за да посрещна Дженифър. Тръгваме след няколко минути. Може би следващия път.

„Точно така, дръж ги на въдицата“, помисли си Дженифър с отвращение.

— Но ти не трябва да караш кола в такова време — запротестира Рейчъл. — Защо не изчакаш да спре снегът?

— Не мога, съжалявам — Лоугън бе непреклонен.

— Направо си невъзможен, Лоугън Тейлър — нацупи се Диди. — Гледай поне да не забравиш за резервацията. Ще бъдем осем души,

уикендът след Коледа.

— Няма да забравя — кимна Лоугън.

— Ами ние да потегляме тогава. До скоро, скъпи — усмихна се Диди и се отлепи от лакътя му. Побутна Рейчъл към вратата и му изпрати въздушна целувка. — Беше ми приятно, Джанет.

— На мен също, Ду ду — промърмори Дженифър.

— Какво каза? — попита Лоугън, сядайки обратно на стола до нея.

— Нищо. Слушай, ако имаш планове или нещо такова, не се тревожи за мен. Все още мога да хвана автобуса, осигурен от авиокомпанията — каза тя и отпи от кафето. Отметна зад ухото един кичур от меднорусата си коса.

Той я хвана за брадичката и обърна лицето ѝ към себе си. Тя бързо се отскубна, а сърцето ѝ лудо заби в гърлото.

— Стори ми се, че позеленя от ревност преди малко — вдигна присмехулно чашата кафе към устните си. — Но сега тенът ти е нормален.

Дженифър ядосано скочи на крака.

— Ако си готов, да тръгваме веднага. И да приключваме с това пътуване!

— Уж не си червенокоса, а се палиш доста бързо — засмя се Лоугън.

ВТОРА ГЛАВА

Снежинките се сипеха в плътна пелена и на Дженифър ѝ се струваше, че са потънали в някакъв сиво-бял облак. През предното стъкло почти нищо не се виждаше. Светът сякаш не съществуваше, с изключение на един негов представител; последния човек на Земята, който Дженифър би избрала за свой спътник — мъжа зад волана, Лоугън Тейлър. Вниманието му бе погълнато от няколкометровия участък от пътя пред тях — всичко, което успяваше да види през снежната завеса. Стрелката на контролното табло показваше петдесет километра в час.

— Е, Джени Глен, все така ли ще мълчиш през следващите два часа? — ръката му напрегнато стисна волана, а веждите му се свъсиха.

— Името ми е Дженифър — поправи го тя и сви устни.

— Джени Глен ми харесва повече. Толкова лесничко се произнася, че ти идва да се усмихнеш. Джени Глен — повтори той и я погледна дяволито.

— Мразя това име Джени! — възмути се тя, макар че начинът, по който го произнесе той, всъщност ѝ хареса. — Повече подхожда на магаре или муле!

Погледна я отново. Този път усмивката му бе широка и откровено предизвикателна. Но в очите му се четеше такава топлота, че Дженифър си наложи да извърне поглед, за да не се поддаде на магнетичния му чар. Запита се дали не бе от онези жени, които никога не устояваха на донжуановците.

— Студено ли ти е? Отзад има одеяло, ако искаш да си завиеш краката — предложи Лоугън, забелязал найлоновия чорапогащник изпод маслиненозелената пола.

— Не, добре съм. Просто ме побиха тръпки, нищо ми няма — сви рамене Дженифър. Загледа се в снега навън. — Още много ли остава?

— Около четиридесет километра, предполагам.

— Дано Шийла не се тревожи — замислено каза тя.

— Няма. Нали си с мен — натърти той. Присмехулното пламъче отново заигра в очите му.

— Тогава всичко е наред, така ли? — отвърна саркастично тя.

Лоугън Тейлър не отговори. Намали скоростта и внимателно зави. Вятърът бе започнал да навява сняг по пътя и той бе станал трудно различим сред бялото поле. Проблясването на малките светлоотразителни знаци встрани създаваше илюзия за безопасност. Подрънкването на веригите също действаше успокоително.

— Ти май не ме харесваш много, а? — попита Лоугън, без да откъсва очи от пътя. Силен порив на вятъра връхлетя странично джипа.

— Не ставай смешен. Аз почти не те познавам — излъга Дженифър.

— Не знам кой става смешен. Сякаш вече си ме проучила, анализирала и заклешила. Не пасвам ли на образа, който си изградила от писмата на Шийла?

Дженифър го изгледа хладно: кестенявата коса, златистите отблясъци по нея, силната, изваяна челюст. Наум ѝ идваха само прилагателни, производни на „мъжествен“: силен, дързък, арогантен и без съмнение много опитен в изкуството на любовта.

— Представях си някой по-възрастен, по-улегнал човек, който цени домашния уют — отвърна искрено, но с лек укор в гласа. — От колко време се познавате с Шийла?

— От доста. Ерик беше най-добрият ми приятел. Между другото запознахме се с Шийла по едно и също време. Сестра ти е много привлекателна жена. И двамата се опитвахме да я спечелим, но Ерик бе този, който успя. Не присъствах на сватбата, иначе може би щяхме да се запознаем. Когато Шийла се премести тук, поисках да я видя заедно с децата. Малкият Ерик е момче с характер, въпреки че е само на седем години. А сестра му Синди се старее да му подражава.

— Сигурно ги виждаш доста често — забеляза Дженифър и се запита дали интересът му бе насочен към децата на най-добрия му приятел или предимно към жената, която навремето го бе отблъснала.

— Да, така е. Независимият дух на сестра ти е за уважение, но е от полза от време на време да имаш мъж до себе си, на когото можеш да разчиташ. Пол и Кейти, родителите на Ерик, обичат да гледат децата, което е съвсем нормално — все пак те са им внучета. Но

понякога ми се налага да се намесвам — един вид изпълнявам ролята на бащата. Така помагам на Шийла, иначе ще започнат да ѝ се качват на главата.

— Значи ти си нещо като батко — коментира язвително Дженифър.

— Какво искаш да кажеш? — тихо каза той, но думите му отекнаха в ушите ѝ.

— Ами нищо! Като се има предвид... въз загрижеността ти към сестра ми и семейството ѝ... Сигурно така те възприемат — ококори очи в престорена невинност тя.

— Кога за последен път ѝ беше на гости? — погледна я и присви очи.

— Видяхме се, когато тя се върна у дома миналата пролет, но ако имаш предвид дали съм идвала тук, не, не съм.

Дженифър отметна от очите си червеникаворусата си коса с дръзко движение.

— Значи не си я виждала, как прекарва следобеда с децата и после работи до късно през нощта, за да свърши нещата, които не е успяла да направи. Или как замислено поглежда тетрадката със скици и вижда идеите си, реализирани върху платното. Не си виждала как Ерик и Синди се съревновават за вниманието ѝ в скъпоценните мигове, които прекарват заедно с нея. Или как се държат като възрастни само за да не са ѝ в тежест. Няма значение дали съм познавал съпруга ѝ или не — пак щях да се стремя да ѝ помогна. А ти, ако искаш, можеш да ми се подиграваш и да ме наричаш „батко“, но това няма да ме спере.

Дженифър се сви като ударена под пронизващия укор в погледа му. Възнамеряваше да го подразни, да изрази неодобрението си към интереса, който явно проявяваше към сестра ѝ. Но под повърхността на закачливия, открит темперамент тлееха опасни възгледи.

— Трябваше да се досетя, че няма друг тъй искрен и всеотдаен човек като Шийла — промълви Лоугън.

Така ми се пада, помисли си Дженифър. Сега поне разбираше, че би могла да бъде наистина от помощ на сестра си, не просто в тежест.

Когато започна да се извинява, джипът леко поднесе. Един поглед към лицето на Лоугън ѝ бе достатъчен да разбере, че сега не е време за приказки. Изведнъж навлязоха в завой.

— Дръж се, Джени. Май няма да мога да завия.

В напрегнатата тишина той сякаш се опитваше да извие джипа със силата на волята си. За момент ѝ се стори, че ще успее, но после на предното стъкло се стовари купчина сняг и те излязоха от пътя. Джипът се разтресе и заподскача, а после спря. Чистачките избутаха снега от стъклото.

— Джени? Джени, добре ли си? — Лоугън отметна с ръка косата от лицето ѝ, а очите му я гледаха изпитателно.

— Д-добре съм — успя да промълви с треперещ глас. — Макар че си изкарах акъла — добави и се засмя нервно.

— И аз също — усмихна се той. — Нямах нищо счупено, нали? Не си се ударила?

— Не — успокои го с усмивка тя. Загриженото му внимание я стопли и успокои. Съжали, когато той се отдръпна.

— Я по-добре да видя къде сме попаднали.

Отвори вратата и в колата нахлу вихрушка сняг и хапещ леден вятър. Фигурата му се очертаваше неестествено тъмна на фона на снега. Първо провери отпред, а после изчезна към багажника на джипа. Когато се върна, косата му бе покрита със снежинки, а дъхът му оставяше тънка димяща диря.

Дръзкото пламъче се върна в погледа му, когато очите му срещнаха сериозното ѝ лице.

— Имам една добра и една лоша новина. Коя предпочиташ за начало?

— Добрата — усмихна се Дженифър.

— Заседнахме.

— За бога, каква тогава, е лошата? — с тревога попита тя.

— Има някаква къща на стотина метра назад по пътя и от комина излиза дим — ухили се Лоугън.

За момент у нея се надигна раздразнение, но после вроденото ѝ чувство за хумор надделя и тя избухна в смях.

— Най-после разбрах, че имаш чувство за хумор — усмихна се със задоволство. — Щеше да е малко неудобно да нахлуем в чужда къща и да сме се хванали за гушата — обутата в ръкавица ръка потупа замислено волана. — Е, по-добре се опаковай, че навън е адски студено.

Дженифър кимна и вдигна качулката на велуреното си палто. Пристегна я около врата си. Сложи ръкавиците, поръбени с мека кожа,

и погледна Лоугън.

— Излез от моята страна — каза той. — Снегът е по-отъпкан.

Краката му потъваха до коленете в снега. Погледна елегантните ѝ ботушки и се засмя.

— Спокойно можеш и да се събуеш. Краката ти едва ли ще се измокрят повече.

— Така е. Ботушите ми стават само за отъпкани пътеки — тъжно се съгласи Дженифър и си представи докъде ще потънат краката ѝ в снега, когато стъпи там, където сега стоеше Лоугън.

Той положи ръка под свитите ѝ колене и каза:

— Прегърни ме през врата. Ще те нося, докато излезем на пътя — с другата си ръка я обхвана през кръста.

За момент Дженифър реши да се възпротиви. Идеята за толкова пряк контакт не ѝ хареса, но протестът ѝ щеше да прозвучи абсурдно и се отказа. Пък и това бе възможно най-практичното решение. Обви ръце около врата му.

Бяха само на шест-седем метра от пътя, но вятърът духаше право срещу тях. Дженифър бе доволна, че може да зарови лице в топлата кожа на якето му не само за да се предпази от ледения вятър, а и да скрие от Лоугън руменината, избила по страните ѝ. Излязоха на пътя и той я пусна леко на земята, като продължаваше да я държи за ръка.

— Да тръгваме — почти крещеше, за да надвика рева на вятъра. — Дръж се за ръката ми, да не те изгубя.

С мъка си проправяха път през виелицата. Краката им затъваха в дълбокия сняг. Напредваха много бавно. После Лоугън спря.

— Трябва да пресечем — каза и посочи смътните очертания на някаква сграда от другата страна на пътя. — Снегът изглежда дълбок. Ще те пренеса.

— Не, недей — запротестира Дженифър. — Твърде далече е. Ако тръгнеш пред мен и проправяш пътя, ще се справя.

Той и се ухили, а трапчинките заиграха на бузите му. Не настоя. Нагази в снега, бавно проправяйки пътина за нея. Вятърът сякаш се мъчеше да я избута встрани от тясната пътечка, а краката ѝ постепенно се вкочаняваха. Почувства се като въжеиграч, който се опитва да запази равновесие.

Стори ѝ се, че са извървели километри. Дженифър се задъхваше и вече не чувстваше краката си. Спъна се и падна на колене.

— Толкова ми е студено — бе останала без дъх, когато Лоугън я изправи на крака и изтупа снега от полата и краката ѝ. — Не мога да си поема въздух.

— Заради височината е — каза Лоугън, а в гласа му звучаха нотки на разкаяние. — Сигурно сме на над две хиляди метра.

Вдигна я на ръце, без да иска позволение. Дженифър нямаше сили да протестира. С благодарност се остави да я носят към къщата.

Когато най-после се приближиха достатъчно, остана разочарована. Не беше къща, а някаква малка хижа от дървени трупи, самотна и изоставена сред гигантските дървета наоколо. Погледна Лоугън, но не прочете нищо по лицето му. Едва бяха стигнали до прага, когато вратата се отвори.

Отвътре се показва възрастен човек, сух и жилав на вид. На лицето му бе набола рядка сива брада, в тон с кичурите коса, които стърчаха изпод шапката му. Носеше червена бархетна риза, а раменете му бяха леко приведени. Когато Лоугън се приближи към него, Дженифър видя как младежкият пламък в очите му се разгоря още по-силно. Старецът очевидно нямаше намерение да грохва. Изражението му беше всичко друго, но не и приветливо.

— Какво, по дяволите, търсите тук? — изрева на Лоугън дядото.

— Джипът ми заседна в снега край пътя — отвърна Лоугън, без да дава вид, че е забелязал враждебността в гласа му. — Видях пушека от комина и си помислих, че можем да получим подслон за през нощта.

— Кой глупак може да тръгне в такова време! — старецът се отдръпна с неохота и ги пропусна вътре. — Я по-добре влизайте, преди момичето да е умряло от студ в тия дрешки!

Лоугън благодари сърдечно и прекрачи прага. Пусна Дженифър на крака. Очите му проблеснаха развеселено, когато забеляза как тя се оглежда притеснено наоколо.

— Не е кой знай к'во, но сте добре дошли — скромното приветствие бе изречено почти с раздражение.

Когато очите на Дженифър свикнаха с мрака на стаята, тя онемя — четири стени и това е всичко, помисли си. После я порази безукорната чистота. Пламъците на горящия в камината огън се отразяваха по излъскания до блясък дървен под, а малката маса в средата на стаята бе покрита с кокетна покривка на червени квадрати. На стената, вдясно от камината, се мъдреше стара, направо допотопна

готварска печка с дърва и въглища. Хромираните ѝ дръжки блестяха, даже почернелите от употреба котлони издаваха редовно почистване, а дървените шкафчета на стената до вратата светеха. Леглото бе покрито с шарена кувертюра в ярки цветове.

— Искаш ли да ти помогна за ботушите, Джени? — гласът на Лоугън отвлече вниманието ѝ от уютната стая.

— Не, благодаря — поклати глава и се наведе, за да се събуе, а Лоугън се обърна към домакина.

— Името ми е Лоугън Тейлър. Притежавам земя в южната част на Грос Вентър Рейндж. Това е Джени Глен. Страшно сме ви благодарни, че ни пуснахте в дома си.

— Тейлър значи. Май познавам твоя старец. Доста си падаше по лова, а? — каза мъжът, като се взираше изучаващо в лицето на Лоугън. — Не съм много по убиването на животни за спорт. Трябва да ядеш това, което си застрелял.

— Баща ми почина преди няколко години, но преди доста често ходеше на лов — съгласи се Лоугън и свали якето си. — Обичаше да казва, че няма нищо по-хубаво от сочна еленска пържола.

— Хм! — смотолеви старецът. — Май това означава да ви поканя да споделите трапезата ми, а? Сядайте до камината, пък аз ще отида да отрежа няколко пържоли. Казвам се Кармайкъл — подаде неохотно ръка на Лоугън. — Тя готви ли? — запита и изгледа Дженифър, като не пропусна да забележи, че на Лоугън му стана много забавно от този въпрос. Дотътри се до закачалката край вратата, където висеше палтото му. — Две неща не мога да понасям — каза. — Жена, която готви, и такава, която не може.

Лоугън се приближи към огъня и протегна ръце. Дженифър се присъедини към него.

— Доста е сприхав, а? Стар мърморко — каза. В косата ѝ играеха медни отблясъци. Тя кимна, а той се обърна отново към огъня. — Трябва да се преоблечеш в нещо по-топло. Ще се върна да ти донеса багажа.

— Няма нужда, наистина — възрази Дженифър. — Ще се оправя и така.

— Глупости — рече Лоугън. Придърпа към камината люлеещ се стол от бамбук, улови Дженифър за ръка и я сложи да седне. — Чакай ме тук. Няма да се бавя.

— Остани поне да се постоплиш още малко.

— Не, вече се стъмва. Ако се забавя, ще се препъвам като слепец.

Дженифър с неохота гледаше как закопчава палтото си, слага ръкавиците и с бодра крачка се отправя към вратата. Махна ѝ весело с ръка и излезе навън.

Държи се ужасно мило, помисли си тя. Облегна се в люлеещия се стол и вдигна крака на камината. Пръстите ѝ постепенно се отпуснаха от топлината. Разбира се, това му бе в кръвта, да бъде очарователен. И все пак можеше да бъде много забавен, стига само човек да не го взимаше прекалено на сериозно. Ами Шийла? Вероятно се бе поддала на чара му. Мъжете като него умееха да изглеждат така, както жените най-много желаеха. За неин късмет на това я бе научил Брад Стивънсън. Добре бе усвоила урока си. Сега, когато погледнеше Лоугън, сигналната лампичка веднага светваше в червено.

Една снежна вихрушка възвести завръщането на стареца. Той пристъпи тежко през прага и тръсна донесения вързоп на тезгяха. Изобщо не обърна внимание на Дженифър, която му се усмихна за поздрав.

— Искате ли да ви помогна, с нещо? — предложи тя, когато се засуети около печката.

— Не! Не понасям жени в кухнята.

В този момент се върна и Лоугън.

— Бррр! Положението става все по-лошо! — потрепери и изтръска снега от панталоните и ботушите си. Примъкна се към огъня.

— И още как! — отбеляза старецът. — Едно нещо ще ви кажа за времето в Уайоминг през зимата. Или вали сняг и не спира, докато сте готови да се закълнете, че планината страда от пърхот; или времето е по-студено от краката на жена ви в някоя зимна нощ; или вятърът ще ви брули, докато не ви затракат зъбите така, че да изпаднат от устата ви. Което и да е от трите, може да превърне живота ви в истински ад!

Звучният, гръмогласен смях на Лоугън накара Дженифър да обърне развеселени очи към него.

— Господин Кармайкъл има право. Все едно не си виждал зима, докато не я прекараш в планините Тетън, Джени — топло ѝ се усмихна той. — Има ли къде да се преоблече? — попита.

— Ами... В клозета. Оная врата вляво от камината — кимна старецът в указаната посока. — Обещах на Маргарет преди

четиридесет години да прекарам вода в къщата, но тя взе, че се помина, преди да го сторя. Проклетите тръби замръзват...

„Клозетът“ представляваше една миниатюрна стаичка, в която голямата старовремска вана от ковано желязо заемаше по-голямата част от пода. Дженифър разполагаше с около шейсет сантиметра за маневри. Най-накрая успя да нахлузи тъмнозелените панталони и пуловер, без да се нарани сериозно от някой удар в стената.

По-късно вече разглеждаше богатата колекция от книги в саморъчно скованата библиотека на господин Кармайкъл, докато той нареждаше масата за вечеря под светлината на ветроупорната лампа.

— Никога ли не си мислил да минеш на електричество? — запита го Лоугън. — Кабелът е прекаран точно край къщата, до пътя.

— Скъпо ще ми излезе — изсумтя старецът. — Пък и за какво ми е притрябвало?

— Имате доста богата библиотека — отбеляза Дженифър и взе в ръце екземпляр на „Том Сойер“, доста орфан по краищата. Книгата стоеше между „Ромео и Жулиета“ и Дикенсовия „Оливър Туист“.

— Нима смяташе, че не мога да чета? — изръмжа господин Кармайкъл и се затътри към камината, откъдето изрови печените картофи.

— Изобщо нямах това предвид — извини се бързо Дженифър. — Просто си помислих...

— Знам, че стар мърморко като мен няма да седне да чете такива книги — каза дрезгаво. — Е, някой път чета даже етикетите по консервените кутии. Ела тук и сядай. Вечерята е на масата.

Храната, въпреки простотата си, бе невероятно вкусна. Пържолите бяха крехки и сочни, а господин Кармайкъл поясни на Дженифър, че месото бе от лос, а не еленско. Имаше дебели резени квасен хляб, възкисел на вкус, но тъй добре изпечен, че се топеше в устата; печени картофи; доматен сос с богат аромат на дъхави треви и за завършек чаша от най-черното кафе, което Дженифър бе виждала някога. Сръбна колебливо от горчивата отвара и се учуди, че Лоугън и господин Кармайкъл отпиваха съвсем спокойно.

— Кафето е малко нещо слабичко — измърмори старецът. — Добро е, когато можеш да го режеш с нож — бурно се изсмя, когато забеляза слисаното изражение на Дженифър и хитро намигна на Лоугън. — Това тук е кафе за мъже. От него ти порастват косми на

гърдите. Не е като това подобие на чай, което варят жените — тонът му стана по-сериозен, но очите му горяха като въглени. — Бива си го това женче. Имал съм доста от тях на младини. Тази цял живот ще си остане с лице на момиченце, няма да се сбръчка като печурка — извърна поглед към Дженифър, сякаш да се увери с очите си в правотата на думите си. После отново погледна Лоугън. — Забелязах, че има и здрави бедра. Може да роди една сюррия бебета.

Дженифър зяпна от изненада при последните му думи, но бързо се съвзе, когато срещна присмехулния поглед на Лоугън.

— Ще измия чиниите, господин Кармайкъл — предложи, за да отклони разговора и да скрие червенината на бузите си.

— Няма нужда, сам ще ги измия — отсече той бързо и избута, назад стола си. — Разбира се, ако искаш да свършиш някоя работа, можеш да измъкнеш онези юргани от сандъка и да ги постелеш на пода до камината.

Готова на всичко, само да се измъкне от подигравателния поглед на тези кафяви очи, Дженифър изгледа Лоугън унищожително и стана от масата. Сандъкът беше до леглото, което всъщност бе някаква малка кушетка. Изведнъж се почувства, уморена. Погледна с копнеж топлите завивки. Колко ли беше часът — осем? Определено бе изтощена. Вдигна тежкия капак на сандъка и го подпря на леглото.

Вътре имаше някакъв много дебел юрган, който Дженифър реши да използва за дюшек. Другите два можеха да послужат за завивки. Лека усмивка пробяга по лицето ѝ, когато си представи как Лоугън се пъхва в леглото заедно с посивелия им домакин. След минути импровизираното легло бе приготвено, а краят на всяка завивка бе отметнат подканящо.

— Не намерих възглавници, господин Кармайкъл — каза тя.

Той прибираше последните чинии в бюфета.

Сумтейки с престорено недоволство, той се замъкна до дрешника, отвори едно от долните чекмеджета и извади две квадратни сатенени възглавнички. Върна се при Дженифър и рече:

— Вземи тези.

На едната бе избродирана красива къщичка от дървени трупи. От комина ѝ се виеше дим. Надписът под нея гласеше: „Дом, сладък дом“. Но другата ѝ хареса още повече — на фона на едно голямо червено сърце, обточено с дантела, бе избродирано: „Любов моя“. Чия ли глава

след малко щеше да лежи на нея? Не каза нищо, а просто ги постави една до друга на леглото.

Върна се в люлеещия се стол до камината и се загледа в играта на пламъците. Лоугън се взираше в стареца, който подреждаше измитите чинии.

— Е свършихме с чиниите — обяви Кармайкъл и се затътри към кушетката. — Ако нямате нищо против, ще си лягам. А вие двамата — когато искате.

Дженифър се смрази от ужас и почти не чу гласа на Лоугън, който се намеси бързо.

— Чудех се дали не може Джени да спи в леглото ти тази вечер?

— В моето легло? — възкликна слисано домакинът и сграбчи дюшека, сякаш се боеше, че могат да му го откънат под носа. — Какво му е на онова легло на пода?

Дженифър се облеци първо към Лоугън, после към господин Кармайкъл, а накрая зяпна завивките на пода. В душата ѝ се надигна пристъп на истерия. Сигурно сънуваше! Това бе някакъв кошмар! Просто не беше истина.

Изведнъж сякаш не стоеше пред старата тухлена камина, а пред новата, направена от бял мрамор, в неговия дом. Юрганите на пода се превърнаха в мека кожена постелка, а тя лежеше в ръцете на Брад Стивънсън. Целуваше го... Не, бореше се с него, опитвайки да се отскубне от прегръдките му, от ръцете, които се мъчеха да се пхнат под пуловера ѝ. Неистово се мятеше и извиваше, докато най-накрая се освободи. Брад ѝ крещеше:

— Не ми се прави на недостъпна! — устните му се свиха ядно. — Много добре знаеше какво ще стане, когато те поканих тук. Не можеш да ме заблудиш с това бебешко изражение на лицето. От седмици ти свалям звезди от небето. Но тази вечер... Ти ще бъдеш моя!

Спомни си как го бе изгледала, изпълнена с отвращение, че е могла да се влюби в този мъж. После бе побягнала.

— Това легло си е мое! — каза домакинът. — Старите ми кокали са свикнали с него. Вие двамата сте млади — няма да се потрошите. Нищо няма да ѝ стане, ако една вечер спи на пода.

— Но вие не разбирате! — прошепна Дженифър напрегнато. — Ние двамата не сме семейство!

— Ще бъдете. Видях какви погледи си хвърляте — усмихна се съзаклятнически на Лоугън и добави войнствено: — Пък и това е моята къща и аз казвам, че ще спя в леглото си!

ТРЕТА ГЛАВА

Лоугън стана от стола и се приближи до камината. Дженифър го погледна умолително. Но той продължаваше да се взира все така сериозно в огъня. Тя докосна леко ръката му.

— Моля те — прошепна, — трябва да направиш нещо.

Той внимателно наблюдаваше тревожното, почти уплашено изражение на лицето ѝ. Озадачено поклати глава.

— Не знам дали можем да направим каквото и да е — стрелна през рамо с поглед мъжа, който седеше на леглото си.

— Но аз просто не мога да спя в едно легло с теб! — лицето ѝ излъчваше неподправен ужас. Разширените ѝ очи се взираха невидящи в белия пуловер.

— Не се разстройвай — гласът на Лоугън бе тих и успокояващ. Да разсъдим разумно. И двамата сме облечени и нищо не ни пречи да легнем с дрехите. Освен това аз мога да спя от страната на камината и да използвам само горната завивка. Ти ще спиш от другата и ще се завиеш с двата юргана.

Дженифър обви ръце около тялото си. Звучеше логично. А и едва ли имаха друг избор.

— Той е просто един възрастен човек, Джени — продължи Лоугън, — пък и аз няма да ти направя нищо. Нали ще има и свидетел — добави укоряващо, но закачливо.

Тя се взря напрегнато в лицето му. Изглежда, говореше искрено — но тази трапчинка на бузата...

— Добре — предаде се неохотно. — Но престани да ме наричаш Джени. И ако обичаш...

— Не се тревожи — усмихна ѝ се той и вдигна шеговито ръка, сякаш се заклеваше. — С пръст няма да те докосна.

— Внимавай, защото иначе така ще закрепя, че ще предизвикам лавина — натърти тя.

— Хайде, уморена си. Трябва да си починеш — Лоугън леко я побутна към завивките. — Аз ще изпуша една цигара.

Докато се пъхаше под завивките, Дженифър го погледна с недоверие. После забеляза аленочервената възглавница под главата си. Бързичко се пресегна и я смени с другата.

— Лека нощ, Джени Глен — засмя се Лоугън, развеселен от стореното.

— Лека нощ — отвърна Дженифър категорично и решително.

Обърна гръб на огъня и потъна в тъмнината на хижата. Обгърна я тишина, нарушавана само от лекото размърдване на стареца в леглото му, от тихото скърцане на люлеещия се стол и лекото пукане на горящите дърва в камината. Над останалите звуци доминираше воят на вятъра, който сякаш се опитваше да изтръгне вратата от пантите. Дженифър се почувства като едно от трите прасенца, скрило се в колибката, с големия лош вълк отвън, който всеки момент ще нахлуе вътре.

При все че бе смъртно уморена, сънят ѝ убягваше. Дървеният под ѝ убиваше, възглавницата бе на бучки, а тя сякаш очакваше Лоугън да се пъхне под завивките при нея. Мускулите ѝ се напрегнаха, когато го чу да става от стола. Стъпките му отекваха глухо по пода; събу ботушите си и се промъкна тихо към постелята. Тя затвори очи и замря. Той повдигна горната завивка и... Това бе всичко. Само горната завивка, както бе обещал!

Заслуша се в равното му дишане с притаен дъх. Той просто лежеше по гръб.

— Заспивай, Джени — прошепна тихо. — Всичко ще бъде наред.

Сякаш по команда, мускулите ѝ се отпуснаха и тя се унесе, чувствайки се странно защитена и сигурна.

— Тази сутрин определено имаш много свеж и румен тен — отбеляза Лоугън, като изучаваше с интерес светналото ѝ от възбуда лице.

— Направо не мога да повярвам на очите си — толкова е красиво! — възкликна Дженифър. Приказният пейзаж навън напомняше коледна картичка. — Дори не чувствам студ; сякаш всичко е покрито с пудра захар, а не със сняг.

— Няма вятър, затова, не е студено — каза той и взе наръч дърва за огъня.

— Боже, виж дърветата — сякаш са покрити с разбита сметана! А онези храстчета — като пухкав захарен памук! — лицето и гласът ѝ изразяваха неподправен възторг. — Лоугън! Виж снега край бараката! — възкликна весело.

— Бях започнал да си мисля, че не помниш името ми — каза с провокативен тон и се приближи към нея, за да види най-новото ѝ откритие.

— Виж снега, като глазура на торта е! — побърза да скрие смущението си.

Лоугън се усмихна топло, без да сваля очи от лицето ѝ, обрамчено от светлобежовата качулка.

— Или много си падаш по сладките неща, или не си закувала тази сутрин — каза.

— На кой му е притрябвала овесена каша? — Дженифър приличаше на злоядо момиченце. — Малко свеж сняг с мляко и захар...

— Значи ти се е приискал сняг — дяволито каза Лоугън и пусна цепениците на земята.

— Лоугън Тейлър, да не си посмял! — изпищя Дженифър, когато той се зае с оформянето на първата снежна топка.

Успя да се извърне тъкмо навреме и топката я фрасна по гърба. Не успя да отвърне на нито един удар. Скоро заотстъпва със смях към хижата. Последният бял снаряд я улучи по крака и тя се свлече в една пряспа. С помощта на Лоугън се претърколи по гръб, останала без дъх. Смееше се и плюеше снега, попаднал в устата ѝ, а той изтупваше снега от лицето ѝ. Качулката ѝ се бе смъкнала и златисточервената коса изпъкваше още повече на фона на искрящата белота на снега. Бръчиците около очите му се смееха, а трапчинките на бузите му бяха като две дълбоки ямки.

Изведнъж Дженифър осъзна двусмислената поза на тялото си. Усмивката ѝ се стопи в мига, когато неговото изражение стана сериозно.

— Не — прошепна и се опита да се изправи на крака, но той бързо прикова ръцете ѝ за китките от двете страни на тялото ѝ.

— Очакваше нещо такова от мига, в който се запознахме — каза тихо, с някакъв особен блясък в очите. — Определено не искам да те разочаровам.

Устните му покриха нейните подканящо, но и настойчиво, а тя нямаше желание да отвърне на целувката му. Бореше се с чувствата си, с разгарящата се топлина в тялото си, с бесния ритъм на сърцето си. Не искаше да ѝ харесва властната нежност на целувката му. Той бе досущ като Брад — трябваше да бъде отвратена от неговата прегръдка. Но съпротивата само увеличаваше желанието ѝ да отвърне на изгарящата топлина, с която я заливаше. С ужас установи, че устните ѝ се движат в отговор на изкусния натиск на неговите. Бе се поддала на инстинкта си.

Бързо извърна лице, като се мъчеше да освободи ръцете си.

— Той сериозно те е наранил — Лоугън я погледна мрачно, а тя се отдръпна и понечи да избяга от него.

— За какво говориш? — попита с дрезгав шепот Дженифър.

— За мъжа, от когото избяга.

— Не — отсече тя твърдо, а очите ѝ гневно проблясваха. — Не той ме нарани, а глупостта и наивността ми. Не можах да разпозная хищника, когато бе пред очите ми. Бях твърде заслепена от чара и външността му.

— А сега?

— Сега мога да проникна под всяка маска. Само се надявам и сестра ми да успее — добави саркастично.

Той пристъпи заплашително към нея, но спря, когато някаква камбанка иззвъня в утринния въздух. Лоугън извърна глава и бавно издиша, после я погледна отново. Гледаше го дръзко, застанала нащрек.

— Това сигурно е Кармайкъл. Изкарал е коня си, за да измъкне джипа от снега — каза. — По-добре си събери нещата.

Когато Дженифър се отправи към къщата, добави:

— Не очаквай да ти се извиня. Целувката ти хареса толкова, колкото и на мен, и щеше да го признаеш, ако не бе такава лицемерка.

Тя се втрени в него, а в очите ѝ напиреха сълзи. Защо му бе позволила да разбере, че я привлича? Защо бе тикнала в ръцете му това оръжие?

— Мъже като теб винаги пробуждат най-долните инстинкти! — извика с треперещ глас. — Включително и този за самосъхранение!

Затича бързо към хижата. Не бе готова да продължи словесната схватка с Лоугън Тейлър. Бе доволна да спаси и капчица от гордостта

си.

След като джипът най-накрая бе освободен от снежните окови, краткото разстояние до Джаксън, Уайоминг, бе изминато за по-малко от двадесет минути. През плътните облаци се процеждаха случайни слънчеви лъчи и осветяваха изумителната гледка на планините. Дърветата бяха като черни петънца, нашарили склоновете. Пътят, който се виеше през хълмистата местност, направи един последен завой и те се озоваха пред притихналото градче. Тя се извърна към Лоугън, преизпълнена с въпроси, които искаше да зададе, макар че се боеше да наруши мълчанието.

— Градът е кръстен на някакъв трапер, който се казвал Джаксън — предвидливо я информира Лоугън. — В онези времена наричали всяка долина, заобиколена от планини, „хоул“^[1]. И понеже Дейви Джаксън предпочитал да ловува там, партньорът му нарекъл мястото Джаксън Хоул.

— Ами планините Гранд Тетън? — Дженифър бе твърде заинтересувана от информацията, за да се тревожи за източника. — Това някакво индианско име ли е?

— Всъщност не — отвърна Лоугън и отби от главния път. — Трите най-високи върха от планинската верига били наречени от някакви френскоговорещи ловци на кожи Ле Троя Тетон, или Трите гърди, а най-високият от тях — Льо Гран Тетон.

— О... — притеснено измърмори Дженифър.

— Ще те закарам до къщата на Шийла. Може би тя е в мотела, но поне ще оставим багажа ти — завиха след ъгъла и колата намали скоростта. Озоваха се пред живописна къща от борови трупи. — Колата ѝ е тук — кимна Лоугън към малкия автомобил, паркиран точно пред тях. — Май имаш късмет.

Едно огромно куче, порода санбернар, изскочи иззад къщата и се втурна с размахана опашка и с гръмогласен лай към тях.

— Това е първият член на комитета по посрещането ти — усмихна се Лоугън и отвори вратата на джипа. Усмивката му я остави неподвижна за момент просто не можеше да помръдне под въздействието на мъжественото му излъчване. — Стига, Паре, престани! — извика той и това ѝ помогна да дойде на себе си. Излезе от колата и отиде при Лоугън.

Там, откъдето бе дотърчало кучето, което ближеше с възторг лицето на Лоугън, се появиха две малки фигурки. Едната от тях бе в синьо, а другата — в червено.

— Чичо Лоугън, чичо Лоугън! — пищеше синята фигурка. Тичаше по-бързо и първа се озова в ръцете му. — Толкова се тревожихме!

Дженифър ги гледаше, смаяна и недоумяваща, а Лоугън вдигна на ръце и другото вързопче и засмяно се прехласна по румените личица.

— Мама каза, че ще се вълнеш снощи — каза червената фигурка и Дженифър се усмихна — момиченцето, което още не можеше да казва „р“, бе Синди.

— С леля ви Джени закъсахме в снега — обясни Лоугън и погледна Дженифър с онова шеговито пламъче, което винаги се появяваше, когато искаше да я подразни. — Трябваше да чакаме до сутринта, преди да успеят да ни изтеглят. А къде е майка ви?

— В къщи е — каза Ерик, а Лоугън пусна двете деца на земята. — Цяла нощ ли стояхте в снега?

— Не, пренощувахме в една къща наблизо — търпеливо обясни Лоугън и потупа момиченцето по червената качулка. — Я по-добре кажете „здрости“ на леля си, преди да е решила, че изобщо не се радвате да я видите.

Децата прилежно измърмориха няколко думи за поздрав. Е, не можеше да се очаква повече, помисли си Дженифър. Бяха се срещали само няколко пъти, откакто Шийла се премести да живее тук. Нима можеха да си спомнят как ги бе държала с часове, докато бяха съвсем малки? Тогава Шийла живееше у тях, а Ерик бе извън страната. Проследи с тъга в очите двете фигурки, които отново се втурнаха към къщата, последвани от тромавия санбернар. Усети погледа на Лоугън върху гърба си и се обърна.

— Моето посрещане те изненада, нали? — каза с насмешка той.

— Защо пък трябва да се изненадвам? — сви рамене тя.

— Казват, че кучетата и децата инстинктивно разбират с какви хора си имат работа.

Дженифър сподави язвителната забележка, когато зърна сестра си. На Лоугън му стана забавно как гневът ѝ веднага се изпари, щом се хвърли в прегръдките на Шийла. Беше ѝ благодарна, че пое разговора

в свои ръце, като задаваше въпроси толкова често, че Дженифър не смогваше да отговори с нещо различно от „да“ или „не“. Имаше доста време да се успокои, да сподави раздражението си. Предпочете да не обръща внимание на насмешливото му полуиронично изражение. Скоро дружно се отправиха към къщата и стовариха безцеремонно багажа по средата на малката всекидневна.

— В кухнята има кафе и кифлички — обяви Шийла.

— Мисля, че ще е добре да се подкрепите, докато стане време за обяда.

— Ще трябва да го отложим за друг път, Шийла — отвърна Лоугън. — Майка ми сигурно се е притеснила. Ще мина да я видя на път за ранчото.

— Защо не ѝ се обадиш по телефона? — предложи Шийла, а в погледа ѝ се четеше молба.

— Както би казала тя, да чуеш някого по телефона и да го видиш на живо не е едно и също — засмя се Лоугън. — Освен това сигурно двете с Джени искате да си поприказвате, преди да отидеш в мотела.

— Двете с Джени? — избухна в смях Шийла при споменаването на новото умалително име. — Сигурно вече си много скъп на сърцето ѝ.

— Джени Глен и аз — каза Лоугън многозначително — произведохме доста силно впечатление един на друг. Не бих заменил това пътуване за нищо на света — ъгълчетата на устата му се свиха присмехулно. — А сега, Шийла, наистина трябва да тръгвам.

— Не си тръгвай, чичо Лоугън — примоли се Ерик. — Син и аз искахме да ни построиш замък от сняг...

— Може би някой друг път — отговори твърдо, но кимна в знак на обещание.

— Щом наистина трябва да тръгваш — въздъхна Шийла и пое ръцете му в своите, — нека ти благодаря за това, че доведе Дженифър.

Със свито сърце видя как сестра ѝ се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузите. Почувства, че най-лошите ѝ опасения са основателни. Сестра ѝ бе емоционално обвързана с този мъж. Прииска ѝ се да му издере очите, когато най-накрая дойде и нейният ред да си вземе довиждане с него.

— Хайде, Джени Глен, довиждане. Ще се видим скоро — обеща той.

— Джени Глен... — повтори развеселено сестра ѝ, когато вратата се затвори след него.

— Не започвай и ти — каза с гримаса Дженифър.

— Харесва ми. Толкова е звучно — подразни я Шийла. — Чудно как не сме се сетили да те наричаме така.

— Може би защото мама мрази умалителните имена и аз напълно съм съгласна с нея — една бръчка проряза гладкото ѝ чело и тя извърна глава. Изглежда, сестра ѝ бе склонна да приеме с одобрение всичко, казано или направено от Лоугън, независимо какво бе то.

— Лельо Джени, искаш ли да видиш стаята ми? — попита Синди. — Имам много иглачки и длуги неща.

— После, миличко — възпря я Шийла. — Тичайте навън да си играете. И, за бога, вземете кучето.

За секунди избута тримата през вратата и се обърна към Дженифър.

— Хайде, ела. Да отидем в кухнята и да си налеем кафе. После ще ми разкажеш всичко.

Шийла хвана съчувствено Дженифър под ръка и я поведе през всекидневната.

Дженифър не ѝ разказа всичко. Определено не спомена за опасенията си относно Лоугън Тейлър, нито за конфузната ситуация от миналата вечер, да не говорим за последвалата случка сутринта. Шийла явно имаше високо мнение за него, а Дженифър не искаше да го променя засега. Възможно най-бързо насочи разговора към сестра си и децата и към мотела, където работеше.

Шийла ѝ бе споменала за това, че се чувства неудобно да оставя децата на родителите на Ерик. Постоянно ѝ се налагаше да прибегва до помощта им — през уикендите или по време на ваканцията. Родителите му бяха доста възрастни и не им бе лесно да се справят с двете палави внучета. Ето защо Дженифър с готовност бе предложила да се грижи за тях и да замества Шийла в мотела от време на време. Така сестра ѝ щеше да разполага с повече свободни часове, които да прекарва с децата си.

Ежедневието на последвалите дни сближи не само Дженифър и Шийла. И хлапетата бързо се привързаха към леля си. Беше ѝ забавно

да се мотае из кухнята, да приготвя храна за цялото семейство, да върши всички онези малки домакински задължения, които се бяха превърнали в тежест за Шийла. Колкото до Брад Стивънсън, той скоро се превърна в жива илюстрация на поговорката „Далеч от очите, далеч от сърцето“. Виж, Лоугън Тейлър бе нещо друго. Ако не бяха децата с тяхното „чичо Лоугън това“ и „чичо Лоугън онова“, то бе Шийла с нейното „Лоугън предложи“ или „Лоугън каза“. Името Лоугън витаеше във въздуха. Но през осемте дни, откакто пристигна в Джаксън, не се бе наложило да понася нежеланото му присъствие. Реши, че трябва да му бъде благодарна за това. Поне не бе нужно да търпи самодоволната му усмивка и погледа на всезнайко, макар че неговият образ я преследваше постоянно.

Сестра ѝ бе свободна този следобед и бе настояла Дженифър да разполага с тези няколко часа за себе си. С неохота бе приела, защото още не бе приключила с покупките за Коледа. На децата лесно се избираха подаръци, но тя искаше да отдели малко повече време за подаръка на Шийла. Досега бе ходила по магазините заедно с Ерик и Синди, ала те не бяха особено ентузиазирани от продължителното обикаляне. Оказа се, че трябваше да посети три магазина, преди накрая да успее да избере подходящ подарък — син пуловер и спортен панталон, който чудесно се допълваше с него. Сигурна беше, че ще ѝ стоят великолепно.

С красиво опакования пакет под ръка Дженифър се затича през улицата към градския площад. Поспря се в началото на алеята за пешеходци, чийто вход бе украсен с оригинална арка от еленови рога. Досега я бе виждала няколко пъти, но за Синди и Ерик тя беше просто част от пейзажа, с който бяха свикнали, и не можеше да ги заинтересува дотолкова, че да отпуснат на Дженифър специално време да я разгледа.

Остана изумена от невероятната изработка — рогата бяха преплетени така изкусно, че образуваха свод. Скоро след пристигането си в Джаксън бе разбрала, че еленовите рога и други ловни трофеи са често срещана украса тук. Даже и в мотела, където работеше Шийла, не липсваха няколко големи препарирани глави на северноамериканска дива овца с огромни извити рога. Определено бяха подходяща украса за фойето на крайпътния хотел, чието име бе Биг Хорн Лодж. Но тази арка бе наистина впечатляваща.

— Не се опитвай да ги преброиш, твърде много са — каза зад нея някакъв глас.

Дженифър се обърна. Лоугън Тейлър я гледаше така, сякаш се опитваше да отгатне мислите ѝ.

— Не ги броях — рязко отвърна тя.

— Значи просто се любуваш на скромната ни туристическа атракция? — каза с едва доловим сарказъм в гласа.

— Да, ако наистина искаш да знаеш. Смятам, че е очарователна — надяваше се отговорът ѝ да прозвучи унищожително студено.

— Повечето хора смятат така. Това са рога на лос между другото.

— Откъде ли са взели толкова много? — замисли се Дженифър.

— Не е трудно да се намерят. На север от града е зимното убежище на лосовете или „уапити“, както ги наричат индианците. Всички мъжкарци сменят рогата си веднъж годишно като елените — обясни Лоугън.

Под погледа му кожата ѝ настръхваше.

— Бях чула някой да споменава за убежището на лосовете, но не обърнах внимание. По колко лоса се събират там? — в гласа ѝ се прокраднаха нервни нотки.

— От шест до осем хиляди.

— Толкова много?! — възкликна Дженифър. — Какво правят с всичките тези рога?

— Само мъжките имат рога — засмя се Лоугън. — Всяка пролет скаутите ги събират и провеждат търг на градския площад, а средствата се използват за нуждите на скаутските отряди. — Когато тя извърна лице към него, внезапно прекъсна разказа си. Дженифър се скова под изпитателния му поглед. — Тук е доста студено и става течение — проговори накрая. — Какво ще кажеш да изпием по чаша горещ шоколад?

— Аз... — тя колебливо поклати глава. Не искаше да бъде близо до него.

— Боиш ли се?

— Разбира се, че не! — ето че гласът ѝ, който сякаш я бе изоставил, се възвърна.

— Ще отидем в обществения ресторант надолу по улицата — предложи Лоугън, като наблегна с укор на думата „обществения“. — Можеш да видиш как скиорите се спускат от планината Сноу Кинг.

— Добре — с неохота се съгласи Дженифър, като не можа да измисли основателно извинение. Тайничко искаше да отиде с него. Самата идея за това ѝ се стори възмутителна.

Ръката му леко и естествено я обгърна през кръста. Въпреки дебелилото палто, чувстваше допира на дланта му.

— Виждам, че още носиш тези смешни ботушки — усмихна ѝ се с палаво изражение.

— Всички улици са почистени от снега и нямаше нужда да обувам новите — каза с равен глас Дженифър.

— Значи все пак си се снабдила с истински ботуши — усмихна се мъжът.

— Толкова са тежки и груби, че с тях се чувствам като дървар — отвърна на усмивката му тя.

— А веднъж обвини мен, че съм суетен, Джени Глен — подразни я Лоугън и лекичко я побутна към вратата на ресторанта.

— Престани да ме наричаш така! — отвърна рязко с нисък глас, ядосана на себе си, че се бе поддавала на непринудения му чар и на ласкавото звучене на умалителното име. — Арогантен е по-подходяща дума за теб, отколкото суетен.

— А пък аз си мислех, че си смекчила отношението си — каза с престолено съжаление и издърпа стол с изглед към прозореца за нея. Избра маса близо до вратата. — Казват, че разстоянието увеличавало взаимното привличане...

— Изобщо не може да се каже, че си бил далеч — отвърна студено, когато Лоугън седна срещу нея. Той въпросително повдигна вежди и Дженифър трябваше да поясни: — Ако Шийла не говори за многобройните ти достойнства, децата едно през друго споменават „чичо Лоугън“. Защо ти викат „чичо“? Чия беше идеята?

В този момент се приближи сервитьорката и попречи на Лоугън да отговори. Поръча за двамата.

— Идеята беше на децата. Нито Шийла, нито аз видяхме нещо нередно в това — гледаше я със сериозно изражение, повдигнал гордо брадичка. — Предполагам, че по този начин ме превърнаха в почетен член на семейството. Приемат този факт съвсем сериозно, както и аз.

Сервитьорката се върна с по чаша горещ шоколад и разбита сметана. Дженифър безмълвно се съсредоточи върху своя, чувствайки се порицана от думите му. Погледна го бегло — светлокафяв пуловер с

бяло около врата, лице, което често се озаряваше от широка усмивка, кестенява коса... Но в усмивката му се усещаше някаква твърдост, решителност да успее. Брад също бе амбициозен, но в амбицията му имаше и доза лукавство, която липсваше у Лоугън. Дженифър едва сега си даде сметка за това.

— Ти толкова се стараеш да ме проумееш, Джени. Защо просто не приемеш това, което виждаш? — попита меко Лоугън.

— Парен каша духа — каза бодро тя и се опита да се надсмее над предпазливостта, която я обземаше при всеки контакт с него.

— Да, но ти едва ли можеш да смяташ, че ще се опариш с мен — отвърна той. Дженифър се опита да определи къде паднаше ударението в думите му — върху „ти“ или върху „мен“. Нещо ѝ подсказваше, че Лоугън бе наблегнал върху първото.

— Нима намекаваш, че един светски мъж като теб не се опитва да сваля всяка срещната жена? — усмивката целеше да прикрие остротата на думите ѝ.

— За жените изобщо ли говориш, или за русите с ягодов оттенък? — думите му попаднаха точно в целта. — Не се чувствай като лека жена заради онази целувка в снега. Това беше само една целувка, нищо повече.

Копнееше да се пресегне над малката масичка и да изтрие с една плесница присмехулната усмивка от лицето му.

— Горката Джени Глен — поде Лоугън с развеселени пламъчета в очите, — толкова преизпълнена със заслужено възмущение! Имаш невинно лице на ангел, но в душата ти горят адски огньове. Истината е, че просто се забавлявам да изтривам това пуританско изражение от лицето ти.

— Тогава нека ти предложи да намериш някой друг, с когото да се забавляваш, защото на мен ни най-малко не ми е забавно! — взе чантата и ръкавиците си и се приготви за тръгване.

— Допий си горещия шоколад, Дженифър — изражението на Лоугън остана същото, но твърдостта в погледа му за момент я възпря. Той повдигна вежди в отговор на нерешителността ѝ. Сигурно щеше да му стане адски забавно, ако на момента бях изхвърчала навън, помисли си Дженифър. С преднамерено овладени движения остави чантата и ръкавиците си обратно на масата. Насочи вниманието си към

прозореца, откъдето се виждаха като малки черни точки скиорите, които се спускаха от върха.

— Караш ли ски? — попита я Лоугън.

— Да — отвърна спокойно Дженифър.

— Добре ли караш?

— Аз съм един опитен любител.

— Ще трябва да се погрижим да покараш, докато си тук — гласът на Лоугън бе приятелски, но Дженифър нямаше намерение да се остави да я залъгват.

— Нямам нужда, от придружител, за да отида на ски — хвърли му един хладно презрителен поглед.

Той остави развеселено чашата върху чинийката ѝ.

— Това, което всъщност искаше да кажеш, е, че нямаш нужда от мен, Джени Глен. Но не отивай сама първия път. Вземи някой със себе си — въпреки загрижеността на думите му, гласът му звучеше напълно безразлично. — Ако си готова, да тръгваме. Колата ми е навън, а исках да поговоря с Шийла. Бъди спокойна — това е единствената причина да предложа да те закарам.

Това, че отношението му изведнъж стана съвсем нехайно, подразни Дженифър. Лоугън Тейлър, изглежда, се опитваше да ѝ покаже съвсем ясно, че тя слабо го интересува. Бузите ѝ пламнаха от яд и смущение, когато станаха да си вървят. Тя също можеше да се държи незаинтересовано и небрежно като него.

[1] Дупка (англ). — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Ето я колата — каза Лоугън и леко я хвана за лакътя, когато слязоха от тротоара на покритата със сняг улица.

Тя вдигна поглед от земята и видя луксозната бяла лимузина, паркирана до тях. Очакваше да зърне джипа и очевидно изненадата се изписа на лицето ѝ.

— Не я карам много през зимата. Само от време на време, за да поддържам мотора във форма. Пък и се губи в снега, каквато е бяла — пошегува се, докато отваряше вратата на Дженифър.

Ниските седалки бяха покрити с черна кожа. Ръката ѝ погали леко плюшената възглавничка. Лоугън заобиколи и седна зад волана. Дженифър бързо върна ръка в скута си и застана чинно. Знаеше, че очаква реакцията ѝ. Очевидно предполагаше, че ще се впечатли.

— Не знам как би могъл да имаш трудности с намирането ѝ в снега — усмихна се Дженифър, — трябва само да погледнеш вътре и да видиш, че е черна като помислите ти.

Звучният смях изпълни лимузината.

— Знаех си, че няма да сдържиш дълго това езиче зад зъбите.

Следите от веселите бръчици още не бяха изчезнали от лицето му, когато потеглиха. Дженифър погледна през прозореца и се прокле наум. Трябваше да предположи, че изобщо не му пукаше дали се впечатлява от колата му или не.

След минути пристигнаха и Лоугън ѝ помогна за пакетите. Децата веднага се втурнаха към него.

— Носиш ли ни вече подаръци за Коледа? — попита Ерик, а очите му се ококориха при вида на увитите в шарена хартия покупки.

— Не. Това са подаръците, които е купила Джени. Просто ѝ помагам да ги донесе — отвърна Лоугън и разроши тъмнокосия перчем на хлапето.

— Взехме си елха, чичо Лоугън — весело изчурулика Синди. — В банята е. Мама каза, че тлябва да се лазмлази. Ела да я видиш, моля те.

— И ти ела, лельо Джени — замоли я Ерик и я дръпна за ръката.

— Лельо Дженифър — поправи го тя с нотка на раздражение в гласа, провокирано от желанието на децата да подражават на Лоугън във всичко.

— Да, лельо Джени, ела и ти — заприглася Синди.

— После — обеща тя. Последното нещо, което искаше, бе да се озове в тясното помещение редом с Лоугън.

— Лоугън! — дойде изненаданият глас на Шийла от коридора. Гарвановочерната ѝ коса бе скрита под хавлиена кърпа, от която се подаваха няколко мокри кичура. — Не очаквах да те видя днес следобед.

— Има нещо, което исках да ти кажа — изражението му беше сериозно, съвсем различно от обичайния присмех, с който се обръщаше към Дженифър. — Но първо отивам да видя елхата.

— Май ще се наложи — промърмори Шийла към Дженифър, когато децата забутаха Лоугън към вратата. Погледна я с кротка усмивка. — Трябва да видиш това дърво! Децата го избраха. От едната му страна има дупка от петдесетина сантиметра в диаметър, където изобщо липсват клони. А останалата част изглежда така, сякаш страда от недохранване. Синди каза, че никой няма да го купи и че ще бъде много самотно на Коледа, ако не го вземем ние. Взехме го, естествено.

— Естествено — засмя се Дженифър, трогната от безкористния жест на детето.

— Свърши ли с покупките? — попита сестра ѝ, докато прибираше разпилените наоколо играчки. — Не предполагам, че ще доведеш Лоугън, иначе щях да почакам с миенето на косата.

— Случайно го срещнах в града — побърза да обясни Дженифър, да не би сестра ѝ да помисли, че е възнамерявала да се види с него. — Настоя да ме докара.

— Колко мило от негова страна.

— Да — съгласи се Дженифър с явна липса на ентузиазъм.

Сестра ѝ се загледа разсеяно по посока на банята. Дженифър пъхна златисто рижата си коса зад ушите и влезе в малката кухничка.

— Знаеш ли, понякога се чувствам виновна за това, че децата изискват от Лоугън толкова много внимание — Шийла разсъждаваше на глас. — Но той толкова им се радва — внезапно се обърна към Дженифър: — Помниш ли играта, на която си играехме? Взимаш

първата буква от нечие име и измисляш две прилагателни, които го характеризират най-добре. Всеки път, когато мисля за Лоугън, се сещам за „любящ“ и „лоялен“. Толкова много е направил за мен и децата!

Епитетите на Дженифър бяха толкова различни, че заседнах в гърлото ѝ: лъстив и лъжовен.

— Искаш ли да ти наля чаша кафе? — побърза да попита сестра си, преди да е подела отново темата.

— Да, половин чаша — каза Лоугън, току-що спрял пред вратата на кухнята.

— Какво ще кажеш за нашето образцово коледно дръвче? — засмя се Шийла и седна на малката дървена масичка.

— Синди ме увери, че ще стане много красиво — отвърна той и поклати със съмнение глава. — Страхувам се обаче, че някои от клончетата му са твърде слаби и няма да издържат играчките.

Седна и разпери крака пред себе си. Дженифър трябваше да го прекрачи, за да остави кафето на масата. Ръката ѝ потреперя, но тя не вдигна поглед към лицето му. При последните му думи влязоха децата.

— Ще можем да го укласим и ще стане много класиво — настоя Синди и побърза да отиде при Лоугън.

— Но ако клоните му се счупят, когато сложим лампичките — добави плахо Ерик, — как ще го украсим?

— Можем да нанижем пуканки и сушени плодове и да направим гирлянди от хартия — побърза да каже Дженифър, когато устните на Синди затрепериха.

— Само гледай Паре да не изяде пуканките — подразни я Лоугън.

— Паре още не е видял елхата — изпищя възбудено Синди. — Хайде да му я покажем!

Когато децата изхвърчаха навън да намерят санбернара, в стаята се възцари тишина. Лоугън седеше, облегал лакти на масата, и държеше с две ръце кафената чашка. Дженифър забеляза замисления поглед, който отправи към сестра ѝ. Отпи голяма глътка от горещото питие; после плътният му глас наруши тишината.

— Тази сутрин се отбих в мотела — Лоугън погледна Шийла с крайчеца на окото си. — Никога няма да познаеш кой се нанасяше — Дърк Хамилтън.

Лицето на Шийла стана по-бяло от хавлиената кърпа около главата ѝ. Ръката ѝ потрепери, когато вдигна кафето към устните си. Опитваше да изглежда незаинтересована.

— Така ли? — продума тихо. — Какво ли прави тук по това време на годината?

— Каза, че искал да направи няколко зимни пейзажа в планините Тетън — Дженифър остана поразена от загрижеността, изписана на лицето му, докато наблюдаваше реакцията на Шийла. — Слушай — каза, когато тя стана от масата и се приближи до мивката, — ако искаш, мога да му кажа да се пренесе другаде.

— Не ставай смешен, Лоугън — додаде Шийла. Твърде бързо и преднамерено нехайно, помисли си Дженифър. — Защо да плаща в друг мотел, когато може да плати на нас? Пък и това вече няма значение. Между другото смятах да взема Дженифър утре в мотела и да я въведа в обстановката, така да се каже. Децата отдавна не са били при родителите на Ерик. Дженифър би могла да поеме част от задълженията на рецепцията.

Дженифър внезапно почувства погледа на Лоугън върху себе си. Гледаше я строго и изпитателно. Осъзна, че буквално бе останала със зяпнала уста от думите на Шийла. Бяха се разбрали да помага, ако някоя от камериерките се разболееше или нещо такова. Но сега ѝ се предлагаше не почасова, а постоянна работа. И кой, за бога, беше Дърк Хамилтън? Сестра ѝ я гледаше почти умоляващо. Лоугън също не сваляше очи от нея в очакване на отговора.

— Ами... Защо не, всъщност... — Шийла въздъхна с облекчение. Лоугън не изглеждаше особено убеден в ентузиазма ѝ. — Тъкмо започваше да ми се иска да се захвана с нещо, така или иначе... Похарчих ужасно много пари за образованието си. Би било жалко, ако са отишли на вятъра.

— Така ли смяташ да постъпиш, Шийла? — попита тихо Лоугън, но думите му сякаш я пронизаха.

Дженифър с тревога забеляза как думите му заседнаха в гърлото на сестра ѝ.

— Тя го каза просто така, Лоугън — побърза да добави Дженифър, преди сестра ѝ окончателно да изгуби самообладание.

Устните на Лоугън се свиха в тънка линия, което подчерта волевата брадичка. Кожата на бронзовите му скули се изпъна.

— Мисля, че правиш грешка, Шийла — гласеше лаконичният му коментар. Стана от стола. — Сега нямам време да обсъждам това.

Съзнанието на Дженифър регистрира движението на Лоугън към вратата, успя дори да формулира няколко думи в знак на благодарност за това, че я докара вкъщи, но вниманието ѝ беше насочено изцяло към сестра ѝ, която очевидно преживяваше бурна емоционална криза. Когато шумът от затворилата се след Лоугън врата отекна в кухнята, Шийла се раздвижи, нервно и забързано.

— По-добре да си наглася косата, преди да е изсъхнала — каза и попипа с трепереща ръка хавлията.

— Кой е Дърк Хамилтън, Шийла?

— Един художник — отвърна тя съвсем нехайно. — Беше тук миналото лято и рисуваше.

В този миг децата влетяха в кухнята, последвани от кучето.

— Колко пъти съм ви казвала да не го пускате вътре, когато е потънало в кал! — необичайно резкият глас на майка им ги закова на място. — Не ме ли чухте? Изведете го веднага отгук! — добави по-овладяно.

Децата бързо се подчиниха. Но сърцето на Дженифър се сви при вида на помръкналите им личица. Един поглед към Шийла ѝ бе достатъчен да разбере, че сестра ѝ съжаляваше за нервния изблик.

— Шийла? — отмахна един златисточервен кичур от очите си.

— Виж сега, той просто се интересуваше от някои мои портрети, това е — рязко отвърна Шийла, а в гласа ѝ се прокрадна горчивина. — Никога не съм те питала за Брад, така че, ако обичаш... Не ми се говори за това.

За първи път помежду им застана напрегната тишина.

Задълженията, които ѝ възложиха на рецепцията следващата сутрин, не бяха тежки, но скиорите постоянно ѝ създаваха работа. Не успя да потисне любопитството си към госта от стая 228, Дърк Хамилтън, но до този момент той не се бе появил във фойето. Използваше моментното затишие, за да си побъбри с Керъл, телефонистката, чийто апарат също бе престанал с постоянното си звънене. Изведнъж някакъв шум откъм рецепцията привлече вниманието ѝ.

Един набит, среден на ръст мъж с гъста черна коса я гледаше изучаващо. Очите му бяха проникателни, почти черни на цвят. Приблужи се към него и му се усмихна учтиво. В този момент Лоугън се появи на входа. Огледа набързо фойайето и погледът му се закова върху мъжа пред нея. Веднага се насочи към тях. Порази я гъвкавата му походка — движеше се с грацията на пантера.

— Добро утро, Дърк! — учтиво протегна ръка за поздрав към мъжа.

Значи това е Дърк Хамилтън, помисли си Дженифър, стъписана от изненада. Въпреки че Лоугън бе няколко сантиметра по-висок от него, ръката на другия мъж бе голяма почти колкото неговата и изобщо не приличаше на ръка на художник. Когато погледите им се срещнаха, в тях се четеше открито предизвикателство. Дженифър остана поразена от начина, по който Лоугън измери с очи мъжа — самоуверено, нито прекалено свойски, нито враждебно — просто като човек, който преценява добрите и слабите страни на евентуален противник.

— Реших да намина и да видя кога смяташ да организираш пътуването си до планините Тетън — подхвърли небрежно Лоугън.

— Когато е удобно — в отговора му звучеше безразличието, изписано и на лицето му. Извърна очи към притихналата Дженифър. Обходи с поглед лицето и косата ѝ отново; гледаше я безстрастно, без явен интерес към нея като представителка на противоположния пол. — Ти си Дженифър.

— Д-да — успя да каже тя, учудена, че можеше отнякъде да знае коя е.

— Видях един твой портрет. Шийла не е успяла да предаде цвета на косата ти — златен като слънцето, с отблясъци от огнен залез. Медночервеното е твърде ярко и крещящо. Твоят цвят е много по-блед, по-пастелен, както подобава на нежните ти ангелски черти.

Дженифър се изчерви от оценката на Дърк, но хвърли предупредителен поглед към Лоугън, който я гледаше присмехулно.

— Чертите може и да са ангелски, Дърк — каза провлачено, — но момичето не е ангел. Може би кръстоска между ангел и елф би било по-подходящо описание.

— Аз съм Дърк Хамилтън. Може би Шийла ти е говорила за мен? — във въпроса му се четеше нещо повече от просто

любопитство. Художникът протегна ръка към Дженифър с навъсено лице.

— Съжалявам, не — отвърна учтиво на поздрава. Изведнъж изражението му стана почти болезнено. — Тоест спомена, че сте се интересували от някои нейни портрети. Тогава ли видяхте моя? — побърза да добави.

— Да. Тогава косата ти беше на опашки, много по-дълга, отколкото е сега. Усмехнатото ти лице изразяваше споделена радост. Това беше очарователно — каза. Още изучаваше чертите на лицето ѝ. Може би я сравняваше с портрета.

— А, да, Шийла ми направи онзи портрет преди няколко години — усмихна се широко тя. Сега беше неин ред да разгледа лицето му. То не беше красиво, но излъчваше сила и присъствие, макар че му липсваше магнетизмът, който струеше от Лоугън. Той изглеждаше — Дженифър се поколеба — като човек, на когото може да се разчита. Да, внушаваше доверие.

— Виждам, че Шийла вече не работи на рецепцията — Дърк хвърли на Лоугън скептичен поглед.

— Предпочете да отстъпи поста си на Джени — отвърна Лоугън. — Поне за известно време.

Нито Дърк, нито Дженифър пропуснаха да забележат нехайното подчертаване на последната фраза, с което очевидно намекуваше, че художникът бе причината за тази промяна.

Дърк отново прехвърли погледа си върху Дженифър. Този път вложи малко повече лично отношение в инспекцията, като не пропусна да огледа и лявата ръка, върху която нямаше пръстен.

— Какво е мнението ти за художниците, Дженифър? — попита Дърк.

— По-скоро положително — побърза да се застрахова тя. Подразни се от явно неодобрителното изражение на Лоугън. От вчерашния му разговор с Шийла ѝ бе станало ясно, че и двамата са притеснени от внезапното пристигане на Дърк в мотела. Но тя бе достатъчно голяма, за да има собствено мнение за хората. Този мъж ѝ беше доста симпатичен. — Нали и сестра ми е художник — добави, преди паузата да е станала твърде продължителна.

— Нима? — отвърна саркастично Дърк. — Бях останал с впечатлението, че е хотелиерка и млада вдовица, която се бори за

прехраната на двете си дечица. Доколкото разбирам, рисуването за нея е едно фриволно занимание, на което се отдава, когато няма нищо друго за правене.

— Дърк, защо не отидем в кафенето да обсъдим: твоето пътуване? — побърза да се намеси Лоугън, преди Дженифър да изрече язвителната забележка, която вече бе на езика ѝ. — Тъкмо ще получа представа за някои от местата, които искаш да посетиш.

Дърк измъкна цигара от джоба си, потупа я по плота на рецепцията и я захапа.

— Да, защо пък не? След това ще можеш да се възползваш от пространните си организаторски способности и дарбата да убеждаваш, а аз току-виж съм си събрал багажа и съм се запилял нанякъде, нали?

Злъчните думи на Дърк накараха Лоугън да се разсмее. Като човек, който се забавлява от нечие безобидно подмятане.

— Дърк, не смяташ ли, че малко прекаляваш със сарказма? — отстъпи, за да му направи път. Отправиха се заедно към кафенето.

В сърцето на Дженифър нахлу вълна от съжаление към художника, чийто опонент се бе оказал тъй неравностоен. Съчувстваше му въпреки злостната критика по адрес на сестра ѝ.

През следващата седмица Дженифър остана изненадана от невероятните усилия на Шийла да избягва Дърк Хамилтън. Реши, че просто притежава някакво шесто чувство по отношение на този мъж, защото успяваше да изчезне само миг преди набитата му фигура да се появи в стаята. Що се отнася до Дърк, името Шийла явно не фигурираше в неговия речник. Но той винаги се спираше и разменяше по няколко думи с Дженифър — нищо лично, просто неангажиращ разговор, за да убие времето.

Малкото информация, с която Дженифър се бе сдобила, идваше от Керъл, телефонистката. Тя бе горе-долу на годините на Дженифър, със светлокестенява коса и леко закръглена фигура. Когато, по обяд или привечер, се случваше да нямат много работа, съвсем естествено двете повеждаха разговор. Един следобед Дърк Хамилтън бе оставил ключа си на рецепцията и Керъл бе попитала Дженифър дали Шийла се радва, че господин Хамилтън се е върнал.

Дженифър бе принудена да отговори, че наистина няма представа. Попита Керъл защо смяташе, че трябва да се радва.

— Ами защото ми се струва, че миналото лято си прекарваха доста добре заедно. Искам да кажа, че понякога обядваха двамата или пиеха кафе през деня, а вечер тя обикновено го придружаваше до дома му. За известно време някои от нас смятаха, че между тях има нещо — отвърна колебливо Керъл. — Не че ги обсъждахме или нещо такова. Просто сестра ти е толкова мила и с нея се работи лесно... Нали разбираш, тъжно е, като си помисли човек... Вдовица, с две малки деца — би било добре да си намери някого.

Дженифър се бе съгласила и после небрежно бе попитала за развръзката.

— Ами предполагам, че нямаше как да последва развръзка. Един ден той просто се изнесе и това беше всичко. Разбира се, Лоугън... Искам да кажа, господин Тейлър — изчерви се силно момичето заради допуснатата грешка, — отсъстваше през по-голямата част от времето, докато господин Хамилтън беше тук.

— Какво общо има това? — попита Дженифър, целяща да узнае повече за връзката на сестра ѝ с този мъж.

— Може би е чисто съвпадение — сви леко рамене Керъл, а после се облегна назад и въздъхна. — Но господин Тейлър... Не мога да виня сестра ти, ако си е загубила ума по него. Така се случва практически с всяка жена в радиус от сто километра в един или друг момент, независимо дали си го признава или не. Той притежава чар! Искам да кажа, че всяко момиче би се пробвало да възбуди симпатия у него, ако му се удаде, разбира се.

— И ако му се удаде? — Дженифър не успя да скрие сарказма в думите си.

— Следва бурна поредица от срещи, а щастливката става мишена на онези негови интимни усмивки и погледи, които те карат да се чувстваш така, сякаш в стаята няма друг човек — Керъл се загледа унесено в апарата, а Дженифър потрепери, припомняйки си своята реакция. — Напоследък — тръсна глава Керъл, като отпъди завладялото я видение, — откакто сестра ти пое управлението на мотела, момичетата се разрешиха и намаляха. Не че някой ѝ е признал победата, нали разбираш...

— Аха, разбирам — бе отвърнала Дженифър, благодарна, че апаратът завъня отново и сложи край на разговора им.

Тя задърпа ожесточено косата си и я раздели на път през средата, като уви по едно ластиче около късите опашчици. Погледна към пода, където шареният санбернар се бе проснал в цял ръст точно на вратата. Той повдигна клепачи и я изгледа сънено.

— Няма нужда да ми казваш колко малка изглеждам с коса на опашки, Паре — тросна му се тя и внимателно го прекрачи. — Трябва да изпера тези пуловери, а косата ми пада в очите.

Влезе в кухнята, където дрехите за пране бяха струпани до мивката. Кучето се вдигна летаргично, дотътри се в кухнята и се плъосна на пода в краката ѝ.

— Значи реши да ми правиш компания.

Изгледа печалното му изражение и наклони глава на една страна. Въздъхна и се обърна към мивката. Потопи маслиненозеления пуловер в сапунената вода.

— Какъв забавен начин да прекараш почивния си ден — затънал до уши в пране, говорейки на едно куче, което е отегчено до сълзи! Благодаря ти за проявения интерес, Паре! — кучето махна два пъти с опашка и отново затвори очи.

Бе средата на работната седмица, време за кратък отдих, преди туристите да обсадят мотела през почивните дни, за да карат ски. Беше решила да се заеме с всичко, което изискваше време и което бе отлагала досега. Домашните задължения ѝ се струваха толкова досадни и тривиални.

Някъде отвън се чу приглушеният звън на камбанки. Стори ѝ се невероятно да е дошла Коледа. Не че Синди и Ерик не ѝ напомняха за нея достатъчно често и не защото нямаше сняг. Просто у нея липсваше всякакво коледно настроение. Чувстваше в себе си пустота, която копнееше да запълни. Веселият звън на камбанки върна в спомените ѝ носталгични картини от детството, когато се возеше на шейна, теглена от двете кончета на баща ѝ — Блинкън и Нод. За първи път щеше да прекара Коледа далеч от родителите си и това бе причината за тази празнота, реши Дженифър.

С твърдо намерение да не се поддава на меланхолични настроения запя коледна песничка. Опитваше да звучи колкото се може по-бодро. Някой почука на входната врата и пеенето ѝ премина в тихичко тананикане. Набързо избърса ръце и последва Паре към вратата.

Отвори и тананикането ѝ секна. До тротоара бе паркирана блестяща черна шейна. Впрегнатият в нея ръждивокафяв кон с бяло петно на челото нервно тръскаше глава. Мъжът на прага се бе подпрял небрежно с ръка. Кафявите му очи я гледаха с мързеливо изражение. Снежинките бавно се стелеха между тях, а Дженифър продължаваше да гледа слисано Лоугън Тейлър. Светлокафявата му коса бе разрошена от вятъра и тя изпита необяснимо желание да посегне с ръка и да я приглади. Но начинът, по който я гледаха очите му изпод златистите мигли, бързо прогони тази мисъл от главата ѝ.

— Е? — промълви Дженифър, като се опитваше да излъчва ледено безразличие. Не постигна нищо повече от умерена сърдечност.

— Ушите ти ли са нащрек, или е заради опашките? — подразни я с дяволит поглед. Тя бързо вдигна ръка към косата си.

— Предполагам, че е заради опашките — отвърна и почувства как се изчервява от смущение. Погледна към шейната. — Твоя ли е?

— Взех я назаем от един приятел — отвърна Лоугън. Очите му заблестяха весело заради моментно обзелата я стеснителност. Помислих, че ще е забавно да отидем до убежището на лосовете.

— Да, но децата още не са се върнали от училище. Ще си дойдат след няколко часа. Ваканцията им започва другата седмица.

— Знам.

— Тогава защо... — започна Дженифър и млъкна, когато той се разсмя. — Не виждам какво толкова смешно има.

— Знам, че съм добричък, мил, любящ — каза шеговито Лоугън — и прекрасен пример за децата. Но този следобед реших да вляза в ролята, в която ти ме предпочиташ — лошия вълк от „Червената шапчица“. — Дръпна закачливо червеникавата ѝ опашчица.

Дженифър се поколеба. Гледаше като омагьосана коня и шейната и се опитваше да си представи една разходка в снега. Да, но с Лоугън? Нима не си търсеше белята?

— Е, Джени Глен? Доли започва, да губи търпение. Ще дойдеш ли с мен? — магията на плътния му глас си каза думата.

— Да — побърза да отвърне, преди да е променила решението си.

— Тогава побързай. Вземи си палтото. Ще те чакам при шейната — нахлупи плътно шапка и отстъпи крачка назад.

С бързина, която я учуди, Дженифър грабна дългото си синьо палто от гардероба, бутна чифт ръкавици в джоба, нахлузи ботушите за сняг и избута Паре навън. Лоугън, който я чакаше до шейната, ѝ подаде ръка и ѝ помогна да се качи. Тъкмо си слагаше ръкавиците, когато той се настани до нея от другата страна. Пресегна се и извади изпод седалката едно дебело одеяло от конски косъм. Разгъна го и Дженифър се скова, когато ръката му леко я докосна. Седалката не бе много широка. С едва прикрита усмивка той ѝ подаде единия край на одеялото и обхвана с поглед притесненото изражение на лицето ѝ.

— Ето, завий това около краката си — инструктира я той. — Ще ти пази топло.

Тя направи това, което ѝ бе казано, а той взе другия край на одеялото, зави се и на свой ред го подпъхна под краката си. После хвана юздите и подвикна на коня. Първите неколкостотин метра Дженифър изпитваше неудобство от мъжа до нея, от допира на краката и ръцете му, но постепенно се отпусна от бодрия звън на камбанките, закачени за хамута на коня. Едрите като отронени цветчета снежинки сякаш увисваха във въздуха и се губеха в белите облаци на дъха им. Скоро излязоха извън града, а плъзгачите на шейната се носеха без усилие по снежния път.

ПЕТА ГЛАВА

Бялата магия на снега, който се стелеше беззвучно, изпълни Дженифър с едно мистично чувство на връщане назад във времето. Върховете на околните планини бяха забулени от ниски, плътни облаци. Не бе нужно да затваря очи, за да си представи, че се намира в отдавна отминали дни.

— Не ти ли се струва, че сякаш сме се върнали години назад във времето? — прошепна тихо тя, като че ли се боеше да не развали магията. — Преди колите, цивилизацията и всичко останало?

— Майката Земя — додаде замислено Лоугън. — С цялата неопетнена прелест на девствено момиче... Не те ли обзема възторгът на пионера?

— Може би, ако бях мъж — игриво му намигна тя.

— Значи ли това, че си свободомислеща жена?

— Ти да не би да имаш нещо против? — очите ѝ блестяха развеселено. — Нима долавям някакъв мъжки шовинизъм?

— Хей, внимавай какво говориш, момиче. В Уайоминг това си е живо богохулство — престори се на смаян Лоугън. — Не са ли ви учили в училище, че Уайоминг е „щатът на равенството“? Тук за първи път в Съединените щати жените получават политическа, гражданска и икономическа равнопоставеност с мъжете. И това е станало още докато сме били територия, преди да получим статут на щат. Както ще се убедиш сама, мъжете в Уайоминг умеят да ценят жената не само като домакиня и майка, но и като личност, която да стои до тях и да ги подкрепя.

Дженифър мълчеше, останала без думи от тази неочаквана апология на женския пол.

— Какво ти става, Джени Глен! Не очакваше ли да чуеш тези думи от устата на един женкар? — прозорливото му наблюдение я накара да се изчерви. — Въпреки че най-арогантно претендираме за обратното, ние, мъжете, се нуждаем от жена, която да отговаря на

духовните ни потребности, а не само да задоволява плътските ни страсти.

При тези думи Дженифър почувства как по гърба ѝ полазиха тръпки. Способен ли бе той на такова отношение, помисли си тя. Погледна го с крайчеца на окото. Профилът му се очертаваше рязко на фона на снега. Очите му бяха някак тъжни, когато се обърна към нея, почувствал погледа ѝ; сякаш бяха по-тъмни от обикновено и гледаха нейните с пленяваща сила. Тъглчетата на устните му се извиха в невероятно нежна усмивка, а нейният пулс се ускори лудо. Побърза да извърне лицето си, преди да е разкрила обзелите я чувства.

— Това звучи като доста добро описание на любовта, Лоугън — каза бодро, с неимоверно усилие да успокои бесните удари на сърцето си. — Нима си на „ти“ с тази емоция?

Той се разсмя — кратко, но развеселено.

— Ще се понрави ли на донкихотовския ти идеализъм, ако ти кажа, че очаквам да си отиде призракът на една любов, преди да открия сърцето си пред своята избраница? Не, по смаяното ти изражение си личи, че няма да ми повярваш. Макар че сигурно би ти харесало да ме видиш на колене пред някоя жена — Лоугън дръпна юздите на коня и шейната спря. Обърна се настрани към Дженифър и сложи ръка зад гърба ѝ. Две самодоволни трапчинки се появиха на бузите му и закачливо ѝ намигнаха. — Майка ми казва, че вкусвам от плодовете на младостта си, за да мога в зрелостта да избира най-сочния от тях.

— Това е най-помпозното и абсурдно изявление, което съм чувала — отвърна тя. Но не ѝ убягна споменаването на призрака на някаква любов. Възможно ли беше да има предвид покойния съпруг на Шийла?

— О, я стига, моля те. Нима всички тези словесни, атаки и дълбокомъдрени слова не са това? Те служат, за да се провери дали между двама души има нещо повече от чиста химия и физическо привличане. Вземи за пример нас двамата. От взаимодействието ни се раждат искри, понякога огън и жулел. Мисля, че веднъж го нарече „събуждане на най-долните инстинкти“ — Лоугън намекваше за словесната им схватка след онази целувка в снега. Дженифър пламна от яд и вдигна гордо брадичката си. — Може би трябва да те попитам дали някога си била влюбена. Или онзи мъж в Минеаполис е бил

просто един експеримент, целящ да установи дълбочината на чувствата, ти към него?

— Това изобщо не те засяга!

— Не ще да е било любов, щом виждам само гняв в очите ти — нейният изблик на чувства отново го развесели. — Явно раната не е била дълбока.

— Как си позволява Шийла да ти разказва за това?! — възмутено избухна Дженифър.

— Повярвай ми, получих само най-бегла представа, и то само защото се случих близо до телефона, когато се обади.

Хвърли му скептичен поглед и въпреки подчертано невинния му вид, бе склонна да му повярва. Най-вече, защото не можеше да приеме, че сестра ѝ бе дотолкова безсърдечна, та да разкаже на един напълно непознат човек цялата история.

— Какво си правил при Шийла по онова време на денонощието? Вкусвал си от плодовете на младостта си? — всяка нейна дума бе наситена със сарказъм.

— Скъпа Джени — въздъхна Лоугън, — подобно твърдение оклеветява повече репутацията на сестра ти, отколкото моята.

— Каза, че в Уайоминг няма двойни стандарти за жените — забеляза Дженифър с убийствена ирония в гласа. В себе си съжали за подмятането за сестра ѝ, но външно не устоя на изкушението да подразни още малко мъжкото му его.

— Признаваме равенството, но ценим почтеността — развеселеното изражение на Лоугън проявяваше първите следи на раздражение, макар и внимателно овладяно. — Предполагам, това също е един остатък от морала на първите заселници, които са смятали кавалерството достойно за уважение и са почитали нежния пол.

Кобилата запристъпва неспокойно, изгубила търпение да стои неподвижно в снега. Лоугън леко я плесна с юздите и тя се понесе в бавен тръс. Шейната премина покрай няколко хранилки със сено, преди Дженифър да успее да преглътне гордостта си и да проговори.

— Искам да ти се извиня. Думите ми прехвърлиха някои граници. Просто искам да знаеш, че съм ти благодарна за всичко, което правиш за Шийла и децата.

— Аз също се извинявам, че те подразних — насочи към нея цялото очарование на усмивката си. Ръката му, която бе облепната на

седалката зад гърба ѝ, се пресегна и я дръпна за косата. — Но ти взе да ставаш мъничко нахална — постави за момент ръка на раменете ѝ, от което я побиха тръпки на възбуда и дъхът ѝ спря. После ръката му се върна при другата и двете заедно дръпнаха юздите на Доли, която премина в нормален ход. Лоугън гледаше право напред. — Пристигнахме, Джени. Ето ги лосовете.

Дотолкова бе потънала в разговора, че вниманието ѝ бе обсебено изцяло от мъжа до нея. Не забелязваше нищо около себе си. Погледна напред и видя едно голямо кафяво петно в далечината. По-близо до тях се намираще още една хранилка, имаше и някаква по-малка постройка, до която стояха две товарни каруци с конски впрягове.

— От резервата и службата за защита на дивите животни са организирали разходка с шейна до убежището на лосовете — обясни Лоугън, когато тя го погледна въпросително.

От малката постройка излезе мъж, който приветливо им махна с ръка. Лоугън дръпна юздите на коня и почака, докато човекът се приближи към тях.

— Здравсти, Франк — усмихна се Лоугън. — Мислех да заведе госпожица Глен да огледа по-отблизо стадото.

— Чудесно, чудесно — кимна мъжът. — Но може да не ви допуснат много близо. Малко са плашливи, особено когато видят непозната шейна.

— Благодаря, ще внимаваме — каза Лоугън и подвикна на коня.

Когато се приближиха, Дженифър успя да различи отделни животни сред кафявото море. Някои от тях лежаха, други стояха на крака, трети се хранеха, а имаше и такива, които ги наблюдаваха предпазливо. Дженифър ги гледаше мълчаливо, с благоговение — едри сиво-кафяви тела, ръждиви гривы, сламеножълти към опашката. Две женски се изправиха на задните крака, размахаха копита и заспориха за правото на притежание над един блок каменна сол. Един едър мъжкар с огромни рога ги изгледа надменно.

— В Европа също има лосове, но те не приличат много на северноамериканските. Тукашните достигат на височина до метър и петдесет при раменете и тежат около четиристотин и петдесет килограма. Става въпрос за мъжките, разбира се. Женските са по-дребни. Младите мъжки с остри и неразклонени рога обикновено са по

на година-две. По-възрастните мъжкарци имат по пет-шест разклонения на всеки рог — Лоугън й говореше тихо, почти на ухо.

— Откъде идват всичките тези лосове? — щеше й се да не я смущава обезпокоителната му близост.

— Предимно от националните паркове Йелоустоун и Гранд Тетън, които се намират на север оттук. Мигрират с падането на първия по-обилен сняг.

— Винаги ли са идвали тук?

— Не, преди са стигали още по на юг, до равнините около Рок Спрингс. Когато през осемдесетте години на деветнадесети век започнало усвояването на тези земи, през зимата оставали практически без храна. Буквално измирили от глад. Казват, че една пролет човек можел да върви с километри върху трупове на мъртвите лосове. Освен това трябвало да се борят за оцеляването си с ловци, които ги избивали заради зъбите. Те били особено ценени от членовете на Ложата на лосовете. През 1913 година организацията била обявена извън закона, а Конгресът постановил създаването на убежище за лосове.

Откъм хълма до тях достигна зловец вой, към който скоро се присъединиха и други, все така печални и страховити гласове. Ревът, който напомняше ранено животно, накара Дженифър да почувства как я побиват тръпки. Погледна тревожно към Лоугън.

— Не ти ли харесва серенадата? Това са койотите. Те са санитарите на гората — отговарят за трупове на мъртвия дивеч.

— Не нападат ли животните от стадото?

— Няма нужда да го правят. След ловния сезон винаги има ранени и осакатени лосове, които успяват да стигнат до убежището. Някои преживяват зимата, но други са твърде немощни, за да оцелеят. Има и такива, които просто умират от старост. Койотите и други мършояди като гарваните си живеят охолно.

— Какъв ужас! — видимо потрепери Дженифър.

— Естественият кръговрат в природата — отбеляза Лоугън, но й се усмихна съчувствено. — Погледни натам, към билото на хълма — протегна ръка, за да й покаже мястото, и почти я прегърна. Отново потрепери, но този път причината не бяха койотите. — Виждаш ли нашия призрачен хор край онези борове?

Тя се подчини и проследи с поглед ръката му. Знаеше, че бе усетил треперенето на тялото ѝ даже през палтото.

— Студено ли ти е, Джени?

Ръката му обгърна по-плътно раменете ѝ. Тя почувства как ѝ премалява. Седеше сковано на седалката, но той я притегли към себе си и енергично разтри гърба ѝ, за да я стопли.

— По-добре да се прибираме и да те настаним до огъня — каза с равен глас, сякаш не бе забелязал моментната ѝ съпротива — или пък не искаше да го покаже. Подкара кобилата в тръс. — В убежището много рядко могат да се видят други животни — продължи разказа си Лоугън. — Елените обикновено си намират храна в резервата или мигрират на юг. Понякога в околните езера могат да се срещнат представители на един рядък вид северноамерикански диви лебеди. Те прекарват цялата година тук. Има и един рибарник, но ще го разгледаме друг път.

Дженифър мълчаливо кимна в знак на съгласие, но се зарече никога повече да не се подлага на изтезанието на подобен род интимни екскурзии. Физическото му излъчване бе твърде силно за душевното ѝ равновесие.

Заобиколиха в мълчание малката сграда, където се помещаваха организаторите на разходката с шейни, и помахаха за довиждане на мъжа на име Франк. Звънецът на камбанките в студения зимен следобед бе единственият звук, който нарушаваше тишината. Лъскавата черна шейна с извити краища сякаш бе приласкала в скута си двамата пътници. Дженифър се настрои романтично и си представи как обляга глава на рамото на Лоугън, който нежно я прегръща. Обвини за тези фантазии сантименталната старовремска обстановка. Именно тя я бе навела на такива мисли.

Ръката на Лоугън се премести към врата ѝ и нежно я погали.

— Ако искаш, облегни се на рамото ми — предложи той.

Дженифър го погледна гневно. Как можа да прочете мислите ѝ точно сега?

— Добре съм, но благодаря! — отдръпна се в другия край на седалката, но не много далеч от него.

— Какво има? Да не мислиш, че кроях коварни планове да застраша моминската ти добродетел? — гледаше я изкусително, с което направо побърка сърдечния ѝ ритъм.

— Не, просто исках да те уверя, че ми е достатъчно топло и достатъчно удобно, за да се налага да се възползвам от... от...

— От рамото ми? — омагьосващият му поглед секна усилията ѝ да се държи хладнокръвно.

— Да, точно това исках да кажа, благодаря! — възмутено отвърна тя. Не можеше да бъде по-сигурна в това, че той напълно съзнава ефекта, който произвежда върху сетивата ѝ. Остатъкът от пътуването изминаха в мълчание.

— Ето че пристигнахме, Джени Глен, живи и здрави — пошегува се Лоугън не особено деликатно и дръпна юздите на коня. Спряха пред къщата на Шийла.

Той скочи от шейната, заобиколи от другата страна и здраво я хвана за кръста, преди да я свали на земята. Тя хвърли ядосан поглед към лицето му, на което се бе изписало смаяно изражение — ръцете му още я държаха през кръста. Видя как погледът му се спря върху устните ѝ и остана без дъх. За миг си помисли с ужас, че ще я целуне. Устните му се приближиха подканящо към нейните, напомняйки ѝ колко уязвима и покорна бе последният път.

— Прекарах чудесно, Лоугън — каза и се втурна към къщата. Знаеше, че обзелият я смут кара думите ѝ да звучат неискрено и сковано.

— Доколкото си позволи — засмя се Лоугън. Погледна я нехайно и развеселено.

— Предпазливостта никога не е излишна — отвърна иронично и побърза да се отдалечи, преди той да реши, че я е пуснал прекалено лесно.

— Кажи на Шийла, че ще бъда извън града за ден-два — каза без следа от лоши чувства в гласа. — Когато се върна, сигурно ще остана за няколко дни в ранчото. Освен ако нещо не се промени, с майка ми ще дойдем към седем за Бъдни вечер.

— Бъдни вечер? Значи ще идвате?

— Аз и майка ми обикновено минаваме за час на Бъдни вечер. Това е нещо като традиция за нашето семейство още откакто Ерик и аз бяхме ученици — намръщи се той.

— Не знаех — прошепна Дженифър тихо с нотка на извинение в гласа. Стресна се от неодобрителното изражение в очите му. Не бе свикнала с очарователната страна на характера му. — В такъв случай,

ще ви чакаме с нетърпение да дойдете на Бъдни вечер — спокойно и с достойнство каза тя.

— До тогава — взе си довиждане Лоугън с учтива полуусмивка.

Вечерта Дженифър предаде на Шийла съобщението на Лоугън. Сестра ѝ потвърди небрежно, че всяка година правеха така, и думите ѝ доказваха твърдението на Лоугън.

— Аз и децата винаги им правим подарък за Коледа, нищо прекалено скъпо, но... Ако искаш, можем да прибавим и твоето име към картичката — предложи Шийла.

— Не, няма нужда — поколеба се Дженифър, но в главата ѝ вече се оформяше коварен план. — Предпочитам сама да избира подарък за Лоугън.

— Що се отнася до Манди, майката на Лоугън, винаги можеш да заложиш на сигурното и да ѝ купиш последния бестселър.

— О, благодаря ти — разсеяно отвърна Дженифър, като вече предвкушаваше удоволствието от зародилия се в ума ѝ план.

Едва след три дни успя да си вземе свободен следобед. Нямахше никакви затруднения с избора за подарък за госпожа Тейлър. По съвет на Шийла бе отишла в близката книжарница и го бе открила, докато разопаковаха най-новите бестселъри. Избра биографична книга. Хареса и една много нежна, украсена с филигран, метална пластинка, която служеше за отбелязване при четене. Купи и нея. Когато остави зад гърба си по-лесната част от задачата, се впусна в търсене на подарък за Лоугън. След като обиколи няколко магазина, най-после попадна на това, което търсеше. Едва се съдържа да не избухне в смях, докато гледаше как скептично настроеният продавач го опакова в красив пакет.

На излизане от магазина погледна часовника си. Шийла трябваше да я вземе след по-малко от час. Имаше достатъчно време да изпие на спокойствие чаша кафе.

Избра малкото кафене, където я бе завел Лоугън, не за друго, каза си, а защото беше наблизко. Пълно бе със скиори. Откри само една малка свободна масичка за двама души в ъгъла. Бе изпила наполовина кафето, когато забеляза Дърк Хамилтън. Тъкмо влизаше. Погледите им се срещнаха. Той се огледа наоколо, видя, че всички маси са заети, после погледна отново към нея и се поколеба, преди да се насочи към масата ѝ.

— Имаш ли нещо против да седна при теб, Джени? — попита я учтиво и се напрегна, сякаш очакваше евентуален отказ.

— Не, разбира се — усмихна се тя.

Той настани набитото си тяло на стола срещу нея. Поради някаква неизвестна причина, когато Дърк я наричаше Джени, това не я караше да настръхва. Начинът, по който го произнасяше Лоугън, го правеше да звучи като заместител на „скъпа“.

— Нямах нищо против да те наричам Джени, нали? — запита я, след като си поръча чаша кафе. — Името Дженифър ми звучи някак помпозно, а ти си толкова естествена.

— Ще приема това като комплимент, благодаря — засмя се Дженифър. — Интересно, че едва откакто дойдох в Джаксън, хората започнаха да съкращават името ми. В началото това много ме дразнеше.

— Забелязах, че Лоугън Тейлър те нарича Джени. Името ли те дразнеше или човекът, който го използваше? — устните му се изкривиха в горчива усмивка.

— Понеже той заема такава важна роля в живота на сестра ми, ще пропусна да отговоря на въпроса ти.

— Не ми звучиш особено благосклонно настроена към неустрашимия господин Тейлър — Дърк я изгледа с любопитство. — Чарът му не е ли омагьосал и теб?

— Просто чарът му не може да ме заблуди — отвърна Дженифър. Вродената ѝ искреност не ѝ позволяваше да излъже относно физическото привличане, което възбуждаше у нея. — Виж Шийла е нещо друго.

— Шийла е заслепена от неговата стабилност. Материална стабилност — въздъхна Дърк. В думите му се долавяше раздражение и отчаяние.

— Да си самотна майка на две деца, обикновено те принуждава да гледаш на живота откъм финансовата му страна — каза твърдо Дженифър. Не ѝ хареса образът, който обрисова Дърк — на някаква безсърдечна материалистка.

— А един художник не може да предложи много в тази насока, нали? — въпросът му увисна реторично в последвалата тишина. Дърк замислено се загледа в масата. Най-накрая, когато сервитьорката се върна с кафето му, той вдигна поглед към Дженифър. Имаше доста

решителен вид, подчертан от квадратната му челюст. — Когато за първи път започнах да се занимавам с рисуване, трябваше да правя много компромиси в работата си, за да оцелея. Сега съм на тридесет и пет. Между изложби и комерсиални поръчки, вече съм преминал през този ранен етап на борба за оцеляване. Печеля задоволително, бих казал добре — удари с едрия си юмрук по масата, за да подчертае думите си. После се огледа смутено около себе си. Прокара ръка през гъстата си коса. — Но заради сестра ти съм изпаднал в положението на някакво пале, което скимти и се върти в кръг да гони опашката си — мрачно заключи Дърк. — Нямам специално предпочитание към това място, що се отнася до картините ми. Това е просто предлог. Доколкото разбирам, тя изобщо не ти говори за мен.

Дженифър поклати отрицателно златночервената си глава.

— Влюбих се в нея миналото лято и мислех, че тя също ме обича. Говоря за онази любов, когато приемаш човека с всичките му недостатъци. Но изведнъж тя започна да ме убеждава да си намеря работа и да започна да рисувам между другото. Финансовото бъдеще за един художник ѝ се струвало пълно с неизвестни. Искаше да знае, че в семейния бюджет ще има постъпления всяка седмица, без това да зависи от капризите на купувача. Не я интересуваше това, че рисуването бе моят живот, моето бъдеще. Всички онези идилични дни бяха пометени от ожесточени спорове. Трябваше да съм доволен, че си тръгвам от нея и от материалния ѝ свят. Казах си още, че ще е пощастлива с Лоугън и че с времето ще преболедам увлечението си по нея.

— Но не успя да убедиш сам себе си — тихо каза Дженифър.

— Не — съгласи се примирено Дърк. — Трябваше да дойда още веднъж. За последно. Но досега не съм я зърнал нито за секунда. Господи! — внезапно възкликна той. — За какъв дявол те товаря с всичко това?

— Защото съм добър слушател — усмихна се съчувствено тя. — Освен това къде ще намериш по-добър съзаклятник от сестрата на жертвата?

— Не мога да го допусна — искрицата надежда, която бе светнала в очите му, угасна. — Не искам да те поставям в положението да бъдеш нелоялна към семейството си.

— И как бих била? — остроумно забеляза тя. — Мисълта, че Лоугън може да се ожени за Шийла, ме кара да потръпвам. Ако помогна за това в живота ѝ да се върне някой, който смятам по-подходящ за нея, просто ще се грижа за интересите ѝ.

— Нагърбваш се с доста амбициозна задача. Тя съвсем ясно показва, че дори не желае да ме види — Дърк поклати тъжно глава, но постепенно, въпреки съмненията си, се остави да бъде привлечен от плана на Дженифър.

— Няма как да ми забрани да виждам приятелите си у дома, освен ако не ме изрита от къщи, в което се съмнявам. И ако случайно се окаже у дома, когато дойдеш ти, тогава?... — не довърши Дженифър, а в очите ѝ се разгоряха палави пламъчета.

— Ти си една малка изобретателна вещица — шеговито отбеляза Дърк, но усмивката му бе толкова широка, а промяната в посърналото му лице толкова изумителна, че Дженифър се изкиска доволно.

— Намерих я, мамо — извика едно детско гласче и две момичешки ръчички се обвиха около врата ѝ.

— Синди, как ме стресна само! — възкликна с изненада Дженифър.

— Навсякъде те търсихме — порица я Синди.

Шийла и Ерик си проправяха път към масата. Очевидно тя още не бе забелязала събеседника на Дженифър.

— Здравей, Синди — тихо каза Дърк.

Детето го изгледа учудено с ококорените си сини очи, после се ухили широко и се втурна към него.

— О, Дърк, толкова ми липсваше! — гласчето ѝ трепереше от вълнение. — Мама каза, че никога няма да се вълнеш.

— Нали те научих да казваш „р“? — запита с престорен укор той, а тъмните му очи заблестяха топло.

— Р-р-р — послушно издекламира Синди. На лицето ѝ се изписа тъжно, почти самотно изражение. — Когато си тръгна, не ми се струваше толкова важно да казвам „р“.

Дърк не успя да ѝ отговори. Вдигна очи върху бялото като платно лице на Шийла. Дженифър остана изумена от напълно безизразния му глас и вид, когато я поздрави тихо.

— Здравей, Шийла. Как си?

Шийла сковано изгледа сестра си, преди да промълви, че е добре. Ерик го наблюдаваше с кисело изражение.

— А как е моето момче?

— Не съм твоето момче! — остро каза детето и се отдръпна от протегнатата към него ръка.

— Не се ли радваш, че Дърк се върна, мамо? — извика Синди и после развълнувана се обърна пак към Дърк. — Трябва да видиш Паре! Толкова е голям и дебел! Знаеш ли какво сме му купили за Коледа? Пържола играчка! Не е ли стлахотно?!

— Мълчи, Синди! — когато Шийла срещна погледа на Дърк, лицето ѝ бе поруменяло до неузнаваемост. — Сигурна съм, че господин Хамилтън не се интересува от това.

— Лазбила се, че се интелесува, нали, Дърк? — настоя Синди.

— Разбира се — спокойно отвърна той и вдигна вежда по посока на Шийла.

Синди хвърли на майка си поглед, който гласеше: „нали ти казах“, и продължи:

— Трябва да видиш какво съм купила на Ерик. Ще отворим подаръците на Бъдни вечер. О, ще ми се и ти да дойдеш! Елхата ни е толкова красива!

— Колко странно, че и ти го казваш, Синди. Тъкмо питах Дърк какви са плановете му за Бъдни вечер — вметна набързо Дженифър. — Каза, че не е предвидил нищо определено. Щял да бъде съвсем сам.

Знаеше, че е малко непочтено да използва детето като инструмент, чрез който да осъществи плановете си, но също така бе готова на всичко, за да изтръгне сестра си от ноктите на Лоугън Тейлър.

— Дженифър! — възкликна ужасено Шийла.

— Моля те, ела, Дърк. Моля те! — замоли Синди.

— Разбира се, че ще дойда — каза Дърк и погледна към Дженифър. — Ако си сигурна, че е удобно...

— Точно в седем, с най-добрия празничен костюм!

— Значи се разбрахме — усмихна се Дърк.

— Да, чудесно. Е, предполагам, че сме готови да тръгваме — каза Дженифър на Шийла. — Може би ще се видим утре, Дърк.

Тишината, която запазиха Шийла и Ерик, бе замаскирана от веселия хор на Синди, Дженифър и Дърк. Вече бяха на улицата, когато

Шийла успя да вметне ядосано: „Как можа!“, но Дженифър безцеремонно го пренебрегна. В края на краищата бе поканила Дърк за доброто на сестра си. Присъствието му нямаше нищо общо с някаква нейна нужда да се изолира от Лоугън Тейлър. Или имаше?

ШЕСТА ГЛАВА

В нощта преди Бъдни вечер Дженифър бе завила Ерик и Синди в креватчетата им. Шийла още бе в мотела, работеше. Шийла... Ако преди седмица някой бе казал на Дженифър, че сега помежду им ще тегне такава напрегната тишина, тя би се изсмяла. Очакваше сестра ѝ да избухне след отправената покана към Дърк, като по този начин ѝ позволи да представи своите добре обмислени аргументи. Но чернокосата млада жена бе открила по-добро оръжие за отмъщението си. Мълчанието ѝ бе много по-красноречиво обвинение в предателство и не оставяше на Дженифър възможност за дискусия.

С раздразнение затвори книгата, която не бе успяла да погълне вниманието ѝ. Загледа се в мигащите лампички на коледната елха. Добре се бяха справили с украсата на раздърпаното дръвче. Часове наред бяха нанизвали пуканки, за да приготвят достатъчно гирлянди, с които да увият елхичката. Както бе предсказал Лоугън, много от играчките се бяха оказали твърде тежки, но няколко рисувани снежинки бяха допълнили сполучливо премяната на дръвчето. С повечко фантазия и малко изкуствен сняг успяха да скрият най-оголените места на короната. А сега, с примигващите светлинки, елхата изглеждаше подобаващо празнична.

Ерик неспокойно се размърда в стаята си и това върна мислите ѝ отново към Шийла и Дърк. Не ѝ трябваше много време, за да разбере, че резервираното отношение на момченцето го превръщаше във втори противник на идеята да събере сестра си и художника отново заедно. Но неговата неохота да приеме Дърк бе още по-необяснима в сравнение с искрения ентузиазъм на Синди.

Стана от креслото и се отправи на пръсти към стаята му, за да го нагледа. Когато сянката ѝ застана на вратата, Ерик извърна глава и я загледа с широко отворени очи, в които се четеше ням въпрос.

— Не можеш да заспиш? — тихо го попита тя, за да не събудят Синди в съседната стая. — Нещо да не те тревожи, Ерик? — детето

отново запази мълчание. — Понякога, когато споделиш проблема, той вече не изглежда толкова страшен.

Приблужи се до него и седна на крайчеца на леглото му. Ерик се обърна с лице към нея и тя можа да прочете по очите му, че размишлява върху думите ѝ.

— Ще се радвам да те изслушам.

Той я погледна сериозно.

— Бог наистина ли чува молитвите на всички хора? Даже на малките деца?

— Особено на малките деца — увери го с усмивка Дженифър.

— Винаги ли им отговаря.

— О, да, винаги. Само че понякога, Ерик, отговорът му е „не“ — каза. При тези думи раменцата му увиснаха, а брадичката му се отпусна на гърдите. — За какво беше твоята молитва?

Две много тъжни сини очи вдигнаха поглед към нея, а в зениците му бушуваше скрито недоволство.

— Молех се Лоугън да се ожени за мама — каза дръзко. — Дърк да си замине и никога повече да не се върне.

Дженифър успя да сподави възклицанието си.

— Това не е особено честно към сестра ти. Тя харесва Дърк, нали знаеш?

— Тя е просто едно бебе — брадичката на Ерик затрепери от усилието му да възпре сълзите, които напиреха в очите му. — Харесва го само защото ни даде Паре. А той беше едно куче, което никой не искаше.

— Това вече не е така. Паре намери своя дом при вас. Знам, че Синди много го обича, а мисля, че ти също го обичаш.

— Не е вярно! Той е грозен, тромав и е пъзльо! Искам да си имам куче като онова, което Лоугън гледа в ранчото. То си има много важни задължения. Чичо Лоугън казва, че никога нямаше да може да се справя с толкова много крави, ако не беше Рейнджър.

„Отново Лоугън“, помисли си и направи гримаса.

— Санбернарите са много смели кучета, Ерик. В Европа ги използват от години за спасяването на хора, пострадали от лавини и снежни бури. Трябва да се гордееш с Паре, защото предците му са спасили живота на много хора.

— Мисля, че харесвам Паре — призна с неохота той, но искрата интерес, която думите ѝ запалиха, угасна бързо. Изражението му отново стана кисело. — Но изобщо не харесвам Дърк.

— Защо? — възкликна озадачено Дженифър.

— Защото миналия път, когато бе тук, накара мама да плаче! А аз не искам тя да плаче повече! — захлипа детето.

— О, Ерик! — прошепна тя и протегна ръце към него. Момченцето се сгуши в прегръдката ѝ, а тя го притисна към гърдите си. Телцето му се тресеше от ридания. Дженифър се запита как ли би могла да обясни на невръстния си племенник, че Лоугън беше способен да разплаче майка му в бъдеще. Когато плачът му постепенно утихна, тя приглади рошавата косица на детето и се зае да му обяснява: — Хората плачат за най-различни неща. Защото са тъжни или самотни, а понякога и когато са щастливи. Не трябва да се сърдиш толкова много на Дърк. Може и да е разплакал майка ти, но също така е способен да я направи много щастлива. А ти искаш това, нали? — тъмната му главица бавно кимна, а ръчичката посегна да изтрие сълзите. — Защо просто не изчакаме да видим какво ще стане, а?

— Добре, лельо Джени — тихо се съгласи детето и се отдръпна от ръцете ѝ. Легна си обратно в креватчето.

— Мислиш ли, че сега ще можеш да заспиш?

— Да — отвърна и се сгуши в завивките. — Вече се чувствам по-добре.

— Радвам се — усмихна се Дженифър и ѝ се прииска да можеше и тя да се почувства така. — Лека нощ тогава. Да спиш в кош и да сънуваш разкош — пошегува се и леко го целуна по челцето.

— Лека нощ!

На вратата се почука и Дженифър свали престилката с волани от тънък муселин, която носеше върху дългата си зелена рокля от кадифе. Дрехата подчертаваше нежните извивки на тялото ѝ, а дълбокото остро деколте откриваше шията и. Тесните ръкави, които се разширяваха при китките, придаваха на роклята ренесансова елегантност. Бе вдигнала косата си, навита на едри къдрици, и това подсилваше ефекта на изтънчена грациозност.

Отвори вратата и пропусна Дърк, чиито ръце бяха пълни с весело опаковани коледни подаръци.

— Честит празник! — широко се усмихна той.

— Ти трябва да си Дядо Коледа — пошегува се Дженифър, а той прехвърли няколко пакета в ръцете ѝ. — Ерик, ела тук! Ето още подаръци, които трябва да сложим около елхата.

Благополучно разпредели пакетите между Ерик и Синди и помогна на Дърк да си свали палтото.

— Очаквах цял следобед да се обадиш и да ми кажеш да не идвам — подхвана притеснено Дърк и надникна в хола, където двете деца бяха ангажирали баба си и дядо си в подреждането на подаръците около елхата. — Къде е Шийла?

— В кухнята. И мълчи като мумия — вдигна многозначително вежди и сви рамене. В този момент на вратата се почука.

— Това сигурно е Лоугън — каза Дърк. — Видях колата, когато почуках.

Дженифър неохотно отвори вратата и размени поздравления с Лоугън и невероятно чаровната му майка. После извика сестра си.

— Шийла, Лоугън и госпожа Тейлър са тук!

Последва бърз тропот от детски крачета и Ерик и Синди се хвърлиха към новодошлите, като начаса ги освободиха от тежестта на подаръците. Междувременно Дженифър разполагаше с няколко секунди да огледа госпожа Тейлър. Очакваше едва ли не да види властна майка, която трепери над синчето си. Но мнението ѝ бързо се промени, когато погледна в засмените кафяви очи и забеляза чаровните трапчинки на бузите ѝ.

Наблюденията ѝ бяха прекъснати от Дърк, който шумно си пое дъх при появата на сестра ѝ. Плътно прилепналият по тялото ѝ трикотажен костюм с панталони, чиито крачоли се разширяваха елегантно при глезените, бе един тон по-светъл от цвета на очите ѝ, които искряха в лазурносини отблясъци. Косата ѝ падаше на гъсти вълни около раменете и изглеждаше синьо-черна. Дженифър не можа да се стърпи да не погледне Лоугън и да види дали реакцията му не бе тъй подчертана като тази на Дърк. Но той гледаше нея. Неволно пристъпи към Дърк, сякаш за да се защити. Като в мъгла чу думите му, с които я представяше на майка си.

— Джени Глен...

— Какво необичайно и поетично име! — гласът на госпожа Тейлър я върна към реалността.

— И толкова ти подхожда! За мен сестра ти е като осиновена дъщеря, което те прави част от семейството. Моля те, наричай ме Манди.

За Дженифър бе невъзможно да не се почувства незабавно привлечена от тази жена. По свой начин тя бе толкова чаровна, колкото сина си, но Дженифър инстинктивно чувстваше, че е напълно искрена, докато по отношение на него хранише дълбоки съмнения.

Пое обточеното с кожа палто на госпожа Тейлър и го прибави към това на Дърк, което висеше на ръката ѝ. Поведе всички към всекидневната. Почти бе стигнала до вратата на спалнята, където държаха връхните дрехи на гостите, когато забеляза как Ерик настоятелно дърпаше Лоугън за ръката. Интуитивно усети, че потайният шепот на малчугана нямаше нищо общо с обичайната детска бърливост. Проследи ръката на момчето, което сочеше към Шийла. Два чифта очи — тези на Лоугън и нейните — се спряха върху клончето от хмел, което весело се люлееше, окачено на една връвчица точно над главата на сестра ѝ. Дженифър сви устни. Племенникът ѝ току-що се бе проявил като достоен противник, с който трябваше да се съобразява.

— Синът ти е доста романтично настроен и явно вярва в спазването на коледните традиции — заключи Лоугън, след като се приближи до Шийла, потупа я по рамото и посочи над главата ѝ. — А аз никога не подминавам една покана да целуна хубава жена.

В краткия момент, когато Лоугън нежно пое устните на Шийла в своите, Дженифър бе разтърсена от непознат досега прилив на ревност. Сред бурните аплодисменти, които отбелязаха края на целувката, очите на Лоугън срещнаха нейните. Съзнавайки, че емоциите са изписани на лицето ѝ, Дженифър бързо се обърна и излезе в коридора. Когато стигна до спалнята, хвърли палтата на леглото и стисна таблата, търсейки опора. Коленете ѝ се подкосяваха.

Беше недопустимо, крещеше съзнанието ѝ, да ревнува Лоугън за това, че е целунал сестра ѝ. Не можеше да повярва на самата себе си. Мразеше този мъж, мразеше го и го презираше! Сигурно бе изпитала гняв. Да, точно така, гняв, предизвикан от детинските манипулации на

Ерик и присъщата на Лоугън донжуановска природа. Боже мой, нека да е било гняв, примили се в себе си.

— Тук ли се оставят палтата?

С ръце, вкопчени в таблата на леглото, Дженифър се завъртя и се озова лице в лице с Лоугън. Погледът му се прехвърли от нея към леглото.

— Явно тук — отвърна с полуусмивка на собствения си въпрос той. Приблужи се, а тя го наблюдаваше подозрително. Хвърли палтото си край нея. Тя отчаяно се мъчеше да устои на погледа му. — Преди няколко минути ми се стори, че ти иде да издереш очите на някого. Моите или тези на Шийла?

— Не си ли въобразяваш прекалено много? — отвърна. Стори й се, че трябва да се бори за всяка глътка въздух.

— Може би — извърна глава настрани, но очите му не се откъсваха от преbledнялото й лице и треперещите устни. — Реших, че си прекалено срамежлива да споделиш невинното удоволствие от една целувка под клончето хмел в стая, пълна с хора — каза и побърза да добави: — Но отхвърлих тази идея като твърде невероятна, когато става дума за такава непристъпна девойка като теб. Знаеш ли, че точно този отгънък на зеленото прави косата ти да изглежда по-скоро червена, отколкото златиста?

— Съжалявам, че не ти харесва — саркастично отвърна Дженифър. Отиваше твърде далеч и тя не можеше да се мери с него. Обърна му гръб.

— Харесва ми — в ниския му глас прозвучаха нотки на съблазън. Внезапно ръката му започна да гали тила й. — Чувал съм, че в основата на врата се намира едно уязвимо място... Погалено, то разпалвало желанията на жената... Вярно ли е?

Връхчетата на пръстите му сякаш я изгаряха и топлината бързо се разнесе из цялото й тяло.

— Престани! — извърна се, преди да е загубила контрол над себе си. Ръката му остана на рамото й, близо до врата.

— Пулсът ти се ускори — каза провлачено той с дразнеща невъзмутимост.

Гледаше присмехулните му кафяви очи и се вбесяваше от факта, че той знае точно какво й причиняваше.

— Презирам те! — изхлипа и отблъсна ръката му. — Ти си... всичко онова, което мразя у мъжете. Всяка жена, която срещнеш, трябва да се превърне в трофей за егото ти!

— Много е забавно как можеш да си толкова сигурна в думите си и същевременно да те привличам — продължаваше да я гледа очаровано.

— Да ме привличаш! — извика Дженифър. — Да ме отблъскваш е по-точно казано!

— Виждам, че отношенията ни ще бъдат доста бурни — засмя се Лоугън.

Тя го изгледа така, сякаш е готова да го заплюе, а после ядосано изхвъркна от стаята. Докато стигне до всекидневната, бе възстановила контрола над себе си и само ръцете ѝ, свити в юмруци, издаваха напрежението ѝ. Тихо и незабелязано премести Синди от мястото ѝ на дивана до Дърк, като я сложи да седне в скута ѝ. Отбягна насмешливия поглед на Лоугън, който я последва в стаята след дискретна пауза. Успокояващото въздействие на коледните песни, които Шийла бе пуснала по грамофона, скоро възвърна равновесието ѝ до такава степен, че съумя да се присъедини към другите с подобаващо празнично настроение. Шийла и Дърк, макар че бяха седнали възможно най-далеч един от друг, също си говореха.

„Спокойствие“ и „мир“ бяха акцентите на коледните празници по принцип, помисли си Дженифър и хвърли изпълнен с благодарност поглед към тях, между които нямаше и следа от враждебност. Лоугън слушаше с внимание разказа на господин Джефрис, свекъра на Шийла. Така и не успя да почувства някакъв коледен „прилив на добра воля“ към мъжете като цяло. Не и тази вечер.

— Стана ли вече влеме за подальците? — попита Синди за шести пореден път.

— Съгласна съм със Синди — каза госпожа Тейлър. Седеше на стол отдясно на Дженифър. — Да сложим най-последно край на напрежението.

— Добре, добре — засмя се Шийла, обсадена едновременно от двете хлапета. — Дядо Пол, ще ни окажеш ли честта да раздадеш подаръците?

Докато се разпределяха шарените пакети, стаята заприлича на ателието на художник апликатор — разноцветни хартии, пъстри

панделки; весел смях и радостни възклицания отекваха във въздуха. Ръката на Дженифър се склочи около квадратния пакет, който съдържаше подаръка от Лоугън. Сподави моментното си любопитство и го пъкна под подаръка от Шийла.

— О, Джени, толкова ти благодаря! — жизнерадостно възкликна госпожа Тейлър, а пръстите ѝ нежно погалиха корицата на книгата. — Някой сигурно ти е казал за страстта ми към четенето.

— Да, така е — призна Дженифър.

Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от развълнувания възглас на сестра ѝ, която държеше в ръка прекрасен сребърен медальон с тюркоазен камък.

— Много е красив, Лоугън — каза меко тя и побърза да го закопчае около врата си.

Лоугън я гледаше нежно, с неприкрито възхищение.

— Индианците навахо вярват, че тюркоазът носи щастие и добър късмет. Надявам се да го носиш като символ на всичко онова, което ти желая.

Стана ѝ неловко да бъде неволен слушател на изявлението му. Дженифър се обърна разочаровано към майка му, като се надяваше да се отърси от болката в гърдите. Госпожа Тейлър гледаше сина си с почуда и вълнение. Бързо хвърли поглед към Дженифър, в който се четеше някакво абсурдно задоволство. Устните ѝ се разтегнаха в колеблива усмивка. Дженифър изведнъж осъзна, че полученото от Шийла бижу носеше някакъв скрит смисъл. Многозначителната усмивка на лицето на госпожа Тейлър нямаше нищо общо с обичайната размяна на коледни подаръци.

Внезапно се почувства объркана и безпомощна. Нещата се развиваха прекалено бързо, за да може да реагира адекватно и да разчита на собствените си планове. Обърна се към Дърк, чиито устни бяха свити в мрачно изражение. Той стана от мястото си на дивана и се запъти към Синди, за да ѝ помогне да сглоби някаква играчка. Явно значението на случилото се не му бе убягнало. Какво ще правя сега, помисли си тя. Пръстите ѝ разсеяно подръпнаха хартията на някакъв подарък.

Лоугън се настани тихомълком до нея, на мястото, освободено от Дърк. В ръцете му бе нейният подарък, все още неразопакован.

— Толкова е голям и тежък, че ме е страх да го отворя — пошегува се.

Цялото дяволито удоволствие, което бе изпитала, докато избираше подаръка му, се бе изпарило. Готова беше да даде всичко на света, само и само да може да го изтръгне от ръцете му. Но ето че той усърдно разопаковаше пакета. След няколко секунди съдържанието му щеше да се разкрие пред него. Дженифър се сви в очакване на реакцията му. Не чувстваше и капка от сладкото отмъщение, което бе предвкушала. Няколко секунди Лоугън гледаше подаръка, сякаш не можеше да повярва на очите си. После отметна глава и избухна в гръмогласен смях. Привлече вниманието на всички присъстващи, а Дженифър силно се изчерви.

Разкъса останалата част от хартията, за да покаже на всички кошницата с плодове. Понеже никой друг, освен тях двамата не бе взел участие в разговора им на шейната, хората не схванаха хумора и озадачено се втренчиха в Лоугън.

— Само ти можеш да измислиш такова нещо, Джени Глен — думите му бяха наситени с умиление и бурна веселост. Премести поглед от нея към майка си. — Веднъж казах на Джени за навика си да вкусвам от „плодовете“ на живота — обясни той. — И ето тук има всичко — от портокали до прословутите ябълки на изкушението.

Вниманието на всички се върна към собствените им подаръци, а лицето на Дженифър възвърна нормалния си цвят. След като разопакова подаръка от Дърк и вдъхна дълбоко от скъпия парфюм, остана ѝ само един неотворен пакет. Този от Лоугън. Нямаше желание да го отвори, докато той седеше до нея. В този момент Шийла помоли за помощта му в кухнята, а тя се освободи от смущаващото я присъствие.

От частично развитата хартия блесна черна правоъгълна кутийка за бижута. Отвори я внимателно и едва сподави възклицанието си на изненада и удоволствие при вида на съдържанието ѝ. Върху бялата кадифена възглавничка бе положено възхитително бижу от нефрит, украсен с филигран от мънички диамантчета. Красивата скъпоценност висеше на нежна златна верижка. Не разбираше много от бижута, но това очевидно бе скъпо украшение. Бързо затвори кутийката. Трябваше да го върне, но много ѝ се искаше да го види на шията си.

— Джени, ще ми помогнеш ли с яйчния коктейл? — попита Шийла, докато подаваше таблата на госпожа Тейлър. Изобщо не бе забелязала безмълвното вцепенение на сестра си.

— Разбира се — Дженифър с готовност прие и остави подаръка на Лоугън. Ръката ѝ сякаш изгаряше при самия допир с него.

Буквално побягна към кухнята. Постара се да избегне погледа на Лоугън, когато мина край него. Но той се появи само след минута.

— Шийла прави дяволски добър яйчен коктейл — отбеляза и се приближи до нея.

Дженифър тъкмо щеше да напълни още една чаша, но ръката ѝ се закова на място. Направи усилие да възстанови дишането си и дори се опита да се усмихне в знак на съгласие.

— Не си си сложила колието — забеляза Лоугън небрежно. — Мислех, че ще отива на роклята ти.

Дженифър остави черпака в купата и го погледна право в очите.

— Много е красиво — каза съвсем искрено. — Но просто не мога да го приема.

Той повдигна учудено вежди, а леката усмивка на устните му угасна.

— Защо не?

— Прекалено скъп е — каза. Не можа да намери подобри думи, с които да му обясни защо отказваше да вземе подаръка. — Няма да е редно.

— Едва ли можем да се смятаме за непознати хора. В края на краищата прекарахме една нощ в едно и също легло. Не смятам, че един обикновен аксесоар е неприемливо скъп подарък след такова преживяване.

— Обикновен аксесоар? — прошепна слисано Дженифър. — Мислех, че това е нефрит.

— Местен нефрит от Уайоминг — информира я Лоугън, а трапчинката на бузата му закачливо ѝ намигна.

— О! — успя да промълви тя. Колко унизително — да си помисли, че ѝ прави скъп подарък... А то някакъв полускъпоценен местен минерал... — Е, в такъв случай не виждам нищо лошо в това да го приема.

— Радвам се. Нали и аз приех подаръка ти по начина, по който се очакваше — шеговитият му тон я принуди отново да се изчерви. Но

руменината ѝ отстъпи скоро на неестествена бледност, когато чу да казва: — Разбрах от Шийла, че ти си поканила Дърк на гости тази вечер.

— Да, така е.

— Нямах представа, че за една седмица с него сте станали толкова добри приятели.

— Не сме чак толкова добри приятели — отвърна му нехайно Дженифър, но в очите ѝ проблесна дръзко пламъче. — И двамата изпитваме дълбока привързаност към сестра ми. Смятам, че от Дърк би станал прекрасен съпруг и баща.

— Нима? Значи си поела нещата в свои ръце и вече решаваш кое е най-добро за сестра ти и за бъдещото ѝ щастие? — отново бе сложил на лицето си маската на развеселено безразличие, която толкова я дразнеше. — Само се надявам да не прибегнеш до директния подход. Установил съм от личен опит, че деликатността при нея действа най-добре. Но за едно нещо съм съгласен с теб — време ѝ е да се омъжи повторно...

Думите му увиснаха във въздуха, сякаш не довърши мисълта си. Тя го стори наум вместо него: „Но не и за Дърк.“ А за кого ли? За Лоугън ли?

— Нима ще се опиташ да ни спреш — Дърк и мен? — вирна брадичка и го изгледа хладно.

— Никога не бих попречил на щастието на Шийла. Но то зависи от самата нея, не от теб или от мен, Джени Глен — думите на Лоугън прозвучаха с невероятна убеденост, а една трапчинка бегло се появи на бузата му. Пресегна се край нея и взе в ръце една табла с чаши, пълни с яйчен коктейл. — Ще ги занеса, преди да са изпратили по следите ни разузнавателен отряд.

Дженифър го изпрати с невиждащ поглед, докато той излизаше от кухнята. Някаква потиснатост присви стомаха ѝ. Сигурна бе, че Дърк безкрайно много обича сестра ѝ. Но нима бе възможно любовта на Лоугън да бъде дори още по-силна, след като той буквално бе заявил готовността си да се оттегли, ако от това зависи щастието на Шийла? При самата мисъл за това сърцето ѝ се свиваше болезнено. Вдигна ръка към гърлото си и пръстите ѝ конвулсивно се свиха около зеления плат на роклята. Едно видение се мярна пред очите ѝ — Шийла и Лоугън, прегърнати. Почувства как ѝ се завива свят.

Дженифър осъзна с голямо закъснение истинската причина да измени на сестра си, когато застана на страната на Дърк. Беше се влюбила в Лоугън Тейлър... Вече изпитваше нещо много по-силно от обикновеното физическо привличане, за което веднъж бе намекнал Лоугън. Не, не и когато се разкъсваше до мозъка на костите си от ревност към собствената си сестра и от болка, когато установи, че Лоугън обичаше Шийла до такава степен, че да пожертва собственото си щастие в името на нейното. Тя можеше ли да бъде толкова благородна, колкото него? Зачуди се и преглътна с усилие сълзите си, които заплашваха да прелеят от очите ѝ. Едно нещо бе сигурно — никога не трябваше да показва нито пред Шийла, нито пред Лоугън истинските си чувства.

Оставащата част от вечерта щеше да бъде първото ѝ изпитание. Почерпи от почти изтощения запас от воля, който ѝ оставаше, закачи усмивка на лицето си и пое по дългия път към всекидневната, твърдо решена никой да не узнае тайната на душата ѝ.

СЕДМА ГЛАВА

Дженифър успя да преживее Бъдни вечер, Коледа и последвалите четири дни, но петата сутрин ѝ донесе предчувствие за всички онези дни, които предстояха.

Коледните празници означаваха още повече туристи, които се възползваха от свободното време, за да се насладят на снежните писти. Лоугън присъстваше постоянно в мотела; никога не узурпираше мениджърския пост на Шийла, но винаги бе готов да ѝ помогне и да облекчи многобройните ѝ задължения. Дженифър бе взела предпазни мерки и се стараше да го избягва по възможност. Когато Дърк бе наблизил, се криеше в сянката му. Опитваше се всячески да изгради защитна стена между себе си и магнетизма на Лоугън. Но не можеше да се пребори с разтуптяването на сърцето си всеки път, когато погледът му се спреше върху нея, както и с горчивата ревност, когато ги видеше двамата с Шийла.

О, тя бе издигнала добра фасада от нехайна веселост около себе си, но знаеше колко лесно можеше да се пропука или направо да се срути като кула от картон. Основите ѝ доста се разклатиха, когато сутринта пристигна Диди Хънтър, платиненорусата блондинка, с която Лоугън я бе запознал на летището. При самата гледка на Диди, която невинно флиртуваше с Лоугън, сърцето ѝ се изпълни със смесица от ревност и завист. Де да можеше така спокойно като Диди да посреща погледа му и да чувства топлината на мъжественото му излъчване! Но не можеше. Дженифър бе твърде горда, за да увисва на ръката му като другите, благодарна за трохичките внимание, милостиво подхвърлени от него. Нито пък можеше да си съперничи със собствената си сестра, изпитала толкова много мъка в младия си живот.

Най-после смяната ѝ на рецепцията свърши и тя бе свободна да се прибере у дома. Метна велуреното си палто и се отправи към изхода. Изведнъж дочу познатия кикот на Диди Хънтър, който звънливо огласяше фойето. Някакво шесто чувство ѝ подсказваше, че по всяка вероятност Лоугън беше с нея. Прекоси забързано фойето и

със свито сърце забеляза лимузината на летището, паркирана пред входната врата. От нея слизаха някакви хора. Погледна през рамо и видя как Лоугън, Диди и още двама от нейната група спряха пред рецепцията. Изчака да поздрави: новодошлите на вратата, потропвайки нетърпеливо с крак, докато кимаше и се усмихваше любезно. Изведнъж един от тях се спря пред нея. Познатото лице измести от съзнанието ѝ другите новодошли.

— Дженифър?

Взря се слисано в чифт тъмни очи, които примигваха от изненада насреща и. После две ръце я стиснаха за раменете, а един черен перчем падна върху лицето на мъжа срещу нея.

— Дженифър! Не мога да повярвам, че те виждам!

— Брад — прошепна най-накрая тя, — какво правиш тук?

— А ти какво правиш тук? — каза през смях. За момент стисна раменете ѝ още по-силно, сякаш се канеше да я притегли в прегръдката си, но после изражението му стана сериозно. — Не знаеш какво преживях, докато се чудех къде си и дали си добре. А сега изникваш пред очите ми като по чудо!

— Откъде разбра, че съм тук? — тя сви устни и го погледна ядосано при спомена за унижението, което ѝ бе причинил.

— Изобщо не предполагам. Искях просто да се махна, някак импулсивно решение в последния момент... Естествено не можех да направя резервация за никъде в Колорадо и ето ме тук — каза с познатия угоднически тон. — Не ме гледай така, Дженифър. Знам, че това, което стана, е направо непростимо.

— Не искам да говоря за това — Дженифър се отскубна от ръцете му и намръщено вдигна очи. Тъкмо навреме, за да забележи Лоугън, който се приближаваше към тях.

— Грещиш. Има много неща, за които трябва да поговорим — отвърна твърдо Брад.

— Извинете — каза учтиво Лоугън, преди да се обърне към Дженифър. — Сестра ти се питаше дали не би могла да прибереш децата вместо нея. В момента има доста работа.

— Разбира се — кимна тя. Почувства как кръвта се отдръпва от страните ѝ под изпитателния му поглед.

Лоугън погледна с очакване Брад, после отново Дженифър, като явно очакваше да ги запознаят. Не ѝ се искаше да го стори, но един

поглед към решителното му изражение я убеди, че ако не побърза, ще се представи сам.

— Брад, това е господин Тейлър, собственик на хотела — едва успя да потисне раздражението в гласа си. — Брадли Стивънсън, приятел от Минеаполис.

Брад се здрависа с Лоугън, като прикри нетърпението си под маската на професионална любезност.

— Радвам се, че един от приятелите на Дженифър е отседнал при нас — каза Лоугън с равен глас. — Колко дълго възнамерявате да останете?

— Само три дни. Ще трябва да си замина с полета в неделя. Но докато съм тук, надявам се да прекарам колкото може повече време в компанията на Дженифър.

— Като неин настоящ работодател бих желал да знаете, че ще направя всичко възможно да я убедя да се върне на старата си работа.

Дженифър погледна тревожно Брад, а същевременно Лоугън изви глас в престорено любопитство:

— На старата си работа?

— Да, Дженифър беше моя секретарка — каза и направи преднамерена пауза, докато очите му я гледаха топло. — И не само това.

Лоугън присви очи, а Дженифър сведе поглед. Страните ѝ поруменяха.

— Колко жалко, че Джени не ме предупреди за вашето пристигане! — не се постара да прикрие иронията и арогантността в гласа си. — Щях да се погрижа да има повече свободно време. Но сега сме в разгара на сезона и не бих могъл да се лиша от нея.

— Разбирам — каза провлачено Брад и посрещна предизвикателния поглед на Лоугън с обичайната си самоувереност. Хвана Дженифър за лакътя и със собственически жест я придърпа към себе си. — А сега, ако ни извините...

Лоугън кимна мълчаливо в знак на съгласие и проницателният му поглед за миг се спря върху Дженифър. После се отдалечи.

— Да отидем някъде, където можем да поговорим — предложи Брад веднага щом Лоугън се отдалечи достатъчно, за да не може да ги чуе.

— Н-не мога. Трябва да прибера децата — дръпна се Дженифър.
— А Шийла ще се върне късно вечерта, така че ще им бъда бавачка.

— Тогава ще мина у вас.

— Не! — светкавично го срязва гласът ѝ. — С две деца наоколо едва ли ще можем да поговорим насаме — добави по-меко.

— Утре тогава.

— Утре съм на работа.

— Дженифър, ще поговоря насаме с теб, каквото ще да става. Недей да си търсиш извинения и да ме избягваш, докато съм тук. Дай ми възможност да ти обясня — настоя Брад. — После, ако не искаш да ме виждаш повече, няма да те притеснявам с присъствието си.

— Добре — въздъхна Дженифър. Кой би си помислил само преди месец, че би могла да се отнася към него с такова безразличие? В момента въобще не я бе грижа дали някога ще го види отново. — Утре в хотела ще има новогодишно тържество. Като част от екипа и сестра на Шийла ще трябва да присъствам. Но мисля, че по-късно вечерта ще мога да ти отделя известно време.

— Няма да съжالياваш — погледна я Брад с онази негова усмивка, която навремето така я очароваше.

— Трябва да тръгвам — отвърна, абсолютно нехаеща за чара му.

— До утре — съгласи се тихо той и се наведе над нея, а устните му леко докоснаха челото ѝ. Сториха ѝ се студени и тя едва успя да прикрие отвращението си. Забързана, излезе от мотела.

— На обяд ли отиваш, Джени? — попита я пълничката телефонистка.

— Аха — отвърна тя и се наведе да вземе чантата си от едно чекмедже; дискретно сложи малко червило на устните си. — Ще хапна набързо. Няма да се бавя.

— Да бе, сигурно — изкикоти се Керъл.

— Какво пък означава това? — Дженифър изгледа с любопитство самодоволното изражение на лицето на колежката си.

— Извинявай, но ако аз обядвах с онзи мъж мечта, щеше да ми отнеме най-малко час само да си изям салатата!

— За какво говориш? Нищо не разбирам.

— Днес сутринта, преди да дойдеш на работа, този мъжага спря на рецепцията и ме попита кога ходиш на обяд. Казах му — отвърна Керъл. Дженифър продължаваше да я гледа неразбиращо. — Видях го

вчера, когато пристигна от летището. Предположих, че ще обядваш с него. Или се лъжа?

— Няма нищо такова — отговори Дженифър и озадачено поклати глава. Брад не ѝ бе казал нищо.

— Може би просто не знаеше — пошегува се момичето. — Страшна късметлийка си, да завъртиш главата на такъв мъж...

— Не се заблуждавай, Керъл. Понякога видът лъже.

— Ако си имах някого като него, щях да му позволявам да ме използва по всяко време както пожелае — декларира Керъл и примигна изразително.

— Ела и ми го кажи, когато някой се опита наистина да те използва — отвърна Дженифър.

— Та, като говорим за господин Аполон... — Керъл направи красноречив жест с ръка по посока на мъжа, който се приближаваше към рецепцията.

— Здравсти, Дженифър. Какво ще кажеш да обядваме заедно, преди да атакувам ски пистата? — предложи весело Брад. Погледът му с възхищение премина по плисираната ѝ пола в сиво и черно, комбинирана с черно сако.

— Брад, аз...

— Съжалявам, Джени няма да може — намеси се Лоугън. Изобщо не бе чула кога се е приближил, с тази негова котешка походка.

— А защо не? — на лицето на Брад се изписа изненада.

— Според политиката на хотела гостите и служителите не общуват през работно време — постанови твърдо Лоугън. — Ако желаете, можете да се срещнете с нея, след като си тръгне от работа.

— Какво лошо има в това двама души да хапнат по един сандвич заедно? — аргументира се Брад. — Предполагам, че можете да направите изключение. Пътувах без почивка чак от Минеаполис и си тръгвам след два дни!

— В ресторанта разполагаме с маса, резервирана специално за персонала. Така се гарантира бързо обслужване и се избягва проблемът със закъсненията. Що се отнася до това да направя изключение — Лоугън цинично изгледа нарастващото раздразнение, изписано на лицето на Дженифър, преди да се усмихне извинително на Брад, — не

виждам как бих могъл. При всеки подобен случай всеки би настоявал да направя изключение, убеден, че го заслужава.

— И решението е окончателно? — попита Брад и скри в джоба на скиорския си екип ръка, свита в юмрук.

— Да. А сега, ако ме извините, имам малко работа.

Лоугън кимна снизходително и се върна към офисите зад рецепцията. Дженифър се спогледа изумено с Керъл, преди да се обърне към Брад. Беше ядосана и объркана.

— Това е един от най-надутите и властни... — не довърши Брад, чиито тъмни очи мрачно блестяха.

— Съгласна съм с теб — прекъсна го Дженифър, — но политиката на компанията наистина е такава. И без това нямах време и щях да хапна само набързо. Ще се видим довечера, Брад.

— Точно така. И този път, без да ни дава инструкции! — мъжът напусна фойето с гневен вид.

— За какво беше всичко това? — тихо прошепна Керъл и хвърли уплашен поглед по посока на офисите, сякаш очакваше Лоугън да изскочи внезапно оттам. — Никога преди не съм чувала възражения към това някой от персонала да се храни с гост на хотела. Обикновено каним гостите на масата си.

— Знам — Дженифър болезнено стисна устни. — Мисля, че току-що направиха прецедент с мен и бих искала да знам защо!

— Нима ще го попиташ? — Керъл притаи дъх.

Дженифър се поколеба. Нямахше никакво намерение да се вижда с Лоугън насаме, но все пак...

— Когато ми се удаде случай — отвърна. — Но първо ще обядвам.

Дженифър се огледа сред тълпата от туристи. Някои от тях бяха сложили смешни шапки, украсени с гирлянди в чест на празненството. Малка уредба в ъгъла разнасяше звуците на популярна мелодия, а двойките се тълпяха на импровизирания дансинг, като се смееха и говореха високо. Никой не обръщаше особено внимание на музиката — стигаше им това, че ритъмът съответстваше на приповдигнатото настроение. Събирането бе неофициално: облеклото варираше от ски екипи до вечерни рокли и тъмни костюми с вратовръзки. Нейната

рокля бе някъде по средата — от бял шифон, с тясно бюстие и пола тип солей, чиито краища се извиваха при подгъва и ѝ придаваха ефирно невинен вид. Нефритовото колие на врата ѝ се открояваше на белия фон на роклята.

Подрънкването на кубчета лед върна вниманието ѝ обратно към тъмнокосия мъж, който ѝ подаваше чаша. Усмихна се за благодарност на Брад и пое питието. Той се бе държал като възплъщение на учтивостта и топлата загриженост, разпръсквайки щедро елегантния си чар. През цялата вечер почти не се отделяше от нея, макар че тя се забавляваше да наблюдава погледите, които хвърляше крадешком към по-младите привлекателни дами наоколо. На няколко пъти им се удаваше възможност да се измъкнат незабелязано, но Дженифър бе благодарна на Брад, че не се възползва. Имаше нужда да се потопи в шумното веселие, да избяга от себе си сред празничната суматоха. Огледа тълпата с търсец поглед. Лоугън бе сред приятелите на Диди. Слушаше с внимание искрящата блондинка и все пак странеше от тях. „Понася вниманието им с онзи негов надменен израз“, цинично си каза Дженифър. После се укори, че забележката ѝ бе напълно нечестна. Как очакваше да реагира?

Очите ѝ помръкнаха болезнено, когато сестра ѝ се приближи до Лоугън, докосна го за лакътя и привлече цялото му внимание със загриженост. Шийла бе ослепително красива тази вечер в роклята си от виненочервено кадифе и изисканите къдрици на гарвановочерната си коса. Разговорът им бе кратък, после Шийла кимна в знак на съгласие с нещо, което Лоугън бе казал, и се отдалечи. Сърцето на Дженифър се сви, щом забеляза погледа, с който Лоугън проследи отдалечаващата се фигура на сестра ѝ.

Брад я докосна за лакътя и предложи да танцуват. Остави се вълните на музиката да удавят мислите ѝ.

Когато прозвучаха лиричните нотки на една балада, тя се притисна плътно към него. Затвори очи, без да осъзнава как е вкопчила пръсти: в рамото му, а главата си скланя на гърдите му. Изведнъж Брад се закова на място, а Дженифър се озова лице в лице с Лоугън, който ги гледаше саркастично.

— Нямате нищо против един работодател да отнеме дамата за малко, нали? — вдигна иронично вежди.

Брад мрачно отстъпи встрани от слисаната си партньорка. Тялото на Дженифър се скова, когато Лоугън я обхвана през кръста. Стараеше се да пази дистанция, докато той здраво я придържаше. Краката ѝ пристъпваха непохватно, сякаш не можеше да следва простите му стъпки. Установи, че може да гледа навсякъде, освен в лицето му.

— Ако не можеш да се отпуснеш, бихме могли да пропуснем този танц — каза Лоугън рязко.

— Танците по задължение никога не са били моята специалност — успя да отвърне саркастично Дженифър, съзнавайки, че бузите ѝ са поруменели, а пулсът ѝ бе ускорен и неравен.

— Вече започвам да се чудя каква точно е твоята „специалност“ — ръката на Лоугън решително стисна лакътя ѝ и той я поведе през танцуващите двойки към едно по-спокойно, неосветено кътче на дансинга.

— А ти какво що кажеш за моралния си код по отношение на гостите и персонала? — каза злъчно, но в себе си знаеше, че острите ѝ думи нямаше да му причинят никога такава болка, каквато изпитваше тя.

— Бях останал с впечатлението, че не би желала присъствието на мъжа, за който твърдеше, че се е опитал да се домогне до теб против волята ти. Както изглежда, вече си му простила — Дженифър се изненада, че лицето на Лоугън може да излъчва такава безжалостна строгост.

— Простих му — прошепна тя. Беше му простила, защото вече не я интересуваше. Не значеше нищо за нея, но как можеше да каже това на Лоугън?

— Колко благородно от твоя страна! — Лоугън измъкна една цигара от джоба на сакото си и ядно щракна златната запалка. — Това означава ли, че си заминаваш в неделя?

— Не, не означава — рязко каза Дженифър.

— Това не би ли направило одобряването по-пълно?

— Още няма никакво одобряване. Ако стане... — Дженифър млъкна. Умът ѝ препускаше трескаво, обмисляйки евентуалната възможност. Можеше ли да се залъгва с мисълта за някаква вероятна връзка с Брад? Това щеше ли да бъде добър параван и защита от Лоугън? Едно нещо бе сигурно — ако си оставеше вратичка, поне за пред хората, щеше да има перфектно алиби, за да си тръгне, когато

дойдеше време за това. — Ако това стане, няма да си тръгна веднага. Не искам емоциите да управляват живота ми. Ще ми е нужно време, за да помисля. Освен това не искам да причиня неприятности на Шийла със заминаването си.

— Просто е невероятно колко аналитично и хладнокръвно може да подходи една жена към толкова силна емоция като любовта. Не изкушаваш ли съдбата, като се отказваш така лекомислено от пая си? — очите му сякаш я разсъбличаха с поглед и изпрацаха вълни от руменина по лицето ѝ. — Ами ако той си намери някоя друга, която не е толкова разсъдлива като теб?

— Ще рискувам — отвърна с равен глас.

— Не може да си влюбена в него! Ако беше, нямаше да има какво да обмисляш. Ти дори не знаеш какво представлява любовта! — дъхът ѝ секна, а сърцето ѝ сякаш спря ударите си, когато Лоугън я стисна за брадичката. Извърна лицето си настрани. Очите му я гледаха с неприкрита ярост. — Можеш да се наслаждаваш на победата си, на това, че си го поставила на колене, но няма да се омъжиш за него!

— Ах, ти, надут, самомнителен... Аз не съм Шийла, Лоугън Тейлър! И няма да ти позволя да ръководиш живота ми! — възкликна ядосано Дженифър, макар че дълбоко в себе си знаеше, че без него за нея нямаше живот.

— Няма да се омъжиш за него! — каза Лоугън твърдо, спокойно и хладно.

— Не е твоя работа какво ще правя — даже в собствените ѝ уши тези думи прозвучаха слабо и без никакъв ефект, но това нямаше значение. Лоугън го нямаше там, за да ги чуе.

Гледаше го безмълвно, а очите ѝ пареха от непроляти сълзи. Видя как спря до Шийла, обхвана я през кръста и я завъртя на дансинга, а на лицето му грееше топла усмивка. Дженифър почувства, че губи почва под краката си.

— Поканих я да танцува с мен три пъти, а тя не прие дори веднъж — прозвуча гласът на Дърк, който бе застанал до нея.

Дженифър, която вярваше, че е единствената страдаща душа сред морето от веселяци, обърна учудено очи към него. Унилото му изражение бе точно копие на нейното.

— Не мога даже да я питам „Как си?“, без да ме погледне с онзи леден израз на лицето, който сякаш цели да ме превърне в снежен

човек — потиснато измърмори Дърк.

— Според мен единственият изход е да не я питаш — въздъхна Дженифър. Погледна го с тъга. Твърде много пъти ги бе виждала застанали един до друг и Дърк винаги губеше от неизбежното сравнение. Съчувстваше му за безсмисленото съревнование с Лоугън Тейлър. — Защо просто не ги прекъснеш и не поискаш да танцуваш с нея? — предложи с тих глас. — Шийла едва ли ще направи сцена пред всички на дансинга.

За Дърк това щеше да бъде една малка победа, помисли си Дженифър, но накрая, когато Шийла се отправеше към Лоугън след танца, той щеше да плати същата цена като нея.

Дженифър проследи с очи как Лоугън предаде партньорката си на Дърк, в чийто поглед блесна триумфална надежда, успя да се обърне, преди търсещите очи на Лоугън да срещнат нейните. Брад вече сигурно се питаше къде е. Тази мисъл ѝ се стори успокоителна. Без него едва ли щеше да издържи на изкушението да подвие опашка и да побегне. Бавно си проправи път през тълпата, докато го открие.

— Дженифър — протегна ръка и я притегли към себе си. Зарови за миг лице в златисточервената ѝ коса и се извини пред останалите. — Вече е почти полунощ. Да посрещнем Нова година насаме?

Защо не, каза си тя. Смахът, музиката и шумната глъч допълнително я изнервяха. Не се възпротиви, когато Брад я изведе от залата и тръгнаха по пустия коридор.

— Имаш ли представа колко исках да останем сами? — промърмори Брад и я притисна до стената.

— Моля те, Брад, недей — възпротиви се Дженифър, когато той се опита да я вземе в прегръдките си.

— Не те обвинявам, че ме отблъскваш — ръката на Брад леко погали бузата ѝ. — Това, което направих онази нощ, бе непростимо. Съзнавам го. Но не можеш ли да ми дадеш шанс да се реванширам? — Дженифър извърна лицето си, борейки се с гадното чувство, предизвикано от спомена и от миризмата на алкохол в дъха му. Той отдръпна ръката си от бузата ѝ, а умоляващите му очи я гледаха настойчиво. — Онази вечер бях пиан и ядосан. Признавам, че за мен ти не бе нищо повече от някакво си момиче. Казах си, че трябва да се радвам, че си си отишла, че на твое място ще дойдат куп други жени.

А после ти сякаш ме обсеби. Независимо какво правех и къде отивах, не можех да се освободя от спомена за теб. Върни се при мен.

— Брад, всичко свърши, край — въздъхна Дженифър. — Няма връщане назад.

— Не разбираш ли, Дженифър? Твоята невинност и чистота така ме привличат — каза с дрезгав глас.

Къде ли съм чувала това преди, помисли си, сразена.

— Желаях те тогава и — бог да ми е на помощ — още те желая.

— Ти не ме обичаш, Брад — каза спокойно тя. — Възбудих желанието ти, но не докоснах сърцето ти. Бъди честен пред себе си. Ако случайно не бе попаднал на мен тук, след месец щеше да си ме забравил напълно.

— Не е вярно — прошепна Брад и я притисна в гърдите си. — Ще ти докажа, че не е вярно.

Устните му страстно се впиха в нейните. Безразличието ѝ щеше по-ефикасно да възпре възбудата му, така че Дженифър остана безжизнена в ръцете му. Устните ѝ бяха хладни и неподвижни. Някъде далеч дочу хоровото отброяване на последните секунди от старата година, а после празнуващите избухнаха в бурни аплодисменти и приветствия. Стисна плътно очите си, за да попречи на сълзите да се затъркалят по страните ѝ. Беше безразлична към целувките на Брад, които се спускаха към шията ѝ.

Нима това бе някакво предзнаменование за идната година, зачуди се тя. Да я посрещне в обятията на един мъж, който не означава нищо за нея?

През мъглата на сълзите си отвори очи. В коридора забеляза някаква фигура. Лоугън. За секунда очите им се гледаха неподвижно. После той се обърна и сковано се отдалечи.

ОСМА ГЛАВА

Измина месец без три дни, откакто Брад си замина за Минеаполис. Бе проумял, че Дженифър не се интересува вече от него. Прекараха още няколко часа заедно на следващия ден — вечеря и танци, през което време той настоятелно я убеждаваше да промени решението си.

Дженифър не разказа на никого. Даже на Шийла, която бе твърдо решена да разбере резултата. Просто им даде възможност да си мислят, че обмисля предложението му. Както можа да установи, това се оказа доста лесно, при условие че всички смятаха идването на Брад от толкова далеч за сигурно доказателство, че я обича. Един несъществуващ обожател от далечен град бе спасителен за гордостта ѝ, която я укоряваше, че се е влюбила тъй безвъзвратно в Лоугън Тейлър.

Отчаяно се бе опитвала да замени чувствата си с омраза и отвращение, но бе успяла да генерира само няколко случайни искри на безсилна ярост. Той, изглежда, я отбягваше, както и тя него. Отчасти имаше основателна причина за това. Зимните виелици в планината през последните няколко седмици затрудниха много от местните животновъди. Присъствието му в ранчото бе наложително през по-голямата част от времето.

Ваканционният сезон премина и скиорите пристигаха само за уикенда. Керъл съвсем спокойно се справяше с телефонните линии, със задълженията на рецепцията и организирането на групови посещения, а при нужда Шийла ѝ помагаше. Дженифър отново прекарваше работните дни от седмицата у дома и помагаше в мотела през уикендите.

Дърк още трошеше главата си в каменната стена, която Шийла бе издигнала пред него. Макар понякога да се появяваше по някоя пукнатина, Шийла бързо я прикриваше.

Дженифър знаеше, че Дърк бе причината, поради която още не бе напуснала Джаксън. Ако по някакво невъобразимо стечение на

обстоятелствата той успееше да спечели благоразположението на Шийла, Лоугън щеше да бъде свободен. Искаше да му помогне, но сестра й умело го държеше на разстояние.

Няма смисъл да се надявам, помисли си Дженифър, докато разглеждаше магазините. Предвиденият обяд със сестра й поне щеше да позволи да не сподели с никого това, което занимаваше съзнанието й. Щом отвори входната врата на мотела, закачи бодра усмивка на лицето си и поздрави Керъл.

— Шийла свободна ли е?

— Предполагам — кимна Керъл. — Сигурно си е в офиса. Иди да видиш.

Дженифър мина зад рецепцията и продължи по малкия коридор към личните офиси. Почука леко на вратата на Шийла и я откряна. Подаде глава в стаята, като очакваше да види чернокосата си сестра наведена над бюрото й. В стаята нямаше никой. Понечи да се върне на рецепцията, когато дочу гласа на Шийла. Идваше откъм един свободен офис.

— Защо постоянно го намесваш в разговорите ни?

— Защото ти така упорито го избягваш — това бе гласът на Лоугън. Дженифър не знаеше, че се е върнал в града.

— Казах ти вече, че Дърк не значи нищо за мен! — пламенно рече Шийла.

— Тогава защо не можеш да говориш спокойно за него, без да изпадаш в истерична паника? Струва ми се, че прекалено упорито отричаш.

— Не ставай смешен!

— Не аз съм този, който става смешен — Дженифър чу как някой стана от стола си. — Искам да си уверена, Шийла, напълно сигурна. Не го превръщай в някакво привидение, което ще витае в душата ти, докато си жива, и ще те кара да се питаш какво би могло да се случи.

— Не можеш ли да повярваш, че той не означава нищо за мен? — гласът на Шийла бе напрегнат, сякаш сдържаше сълзите си.

— Не мога — мрачно каза Лоугън. — Ще трябва да ми го докажеш.

— Какво да направя?

— Престани да го избягваш. Ако онова, което някога изпитваше, си е отишло безвъзвратно, той вече не би трябвало да ти влияе.

— Не мога да го направя.

— Заради мен, Шийла...

— Лоугън, аз...

Каквото и да се канеше да каже Шийла, думите ѝ бяха заглушени. Дженифър инстинктивно разбра, че Лоугън я е взел в прегръдките си. Успя да се върне на пръсти на рецепцията, а сълзите, които преглъщаше, раздираха гърлото ѝ. Съумя да каже на Керъл, че Шийла е заета и тя ще се прибира вкъщи. Навън сълзите ѝ рукохна неударимо. Плачеше не само за себе си, но също и за Лоугън. Той хвърляше жената, която обича, в ръцете на друг, за да може, когато тя се върне при него, призрактът на отминалата любов да не витае над двамата.

— Дженифър! Дженифър! — извика я познат глас. — Хей, за какво е всичко това? — Дърк избърса една бисерна капчица от бузата ѝ.

Дженифър сви рамене и стисна устни в усилие да се пребори с болката, която стягаше гърдите ѝ. Пое въздух и вдигна глава. На лицето ѝ се изписа треперлива усмивка.

— Глупава женска слабост, предполагам, да плачеш без особена причина...

— Виждал съм този нещастен израз и преди — сухо каза той. — Когато си мислеше, че никой не те гледа и маската падаше от лицето ти. — Ръката му обхвана раменете ѝ и я притегли лекичко до себе си. — Защо не разкажеш всичко на чичо Дърк?

— Няма нищо за разказване — щеше ѝ се да вярва, че гласът ѝ звучи убедително.

— Хайде сега — шеговито стисна раменете ѝ. — Изглеждаш депресирана, откакто твоят хубавец от Минеаполис си замина.

— Може и да си прав.

— Отивах до хотела да изям един сандвич с малко супа. Ако не си гладна, можеш да ми правиш компания с чаша кафе — твърдо настоя Дърк.

Дженифър погледна с неохота към мотела. Какво толкова, помисли, напук на самата себе си. Нима щеше да позволи на Лоугън да управлява живота ѝ?

— Звучи чудесно — съгласи се набързо.

Не ѝ остави време да промени решението си. Поръча за себе си и нареди на сервитьорката да донесе малка купичка с лютива супа от червени чушлета за Дженифър. „За да ѝ разпали апетита“, прошепна крадешком на момичето. Оттам насетне пое разговора в свои ръце. Постепенно закачливият, лишен от сериозни теми диалог успокои напрегнатите нерви на Дженифър и тя охотно се разприказва. Отдавна не бе изпадала в такова добро настроение.

Тъкмо се смееше на анекдота за една изложба на модерно изкуство, когато забеляза Лоугън Тейлър. Гледаше ги от входа на кафенето. Смехът ѝ заседна в гърлото. Премести отново погледа си към Дърк, а очите ѝ блестяха. Съзнаваше, че с всяка крачка Лоугън се приближава все повече към тяхната маса.

Размениха си учтиви поздрави. Лоугън отклони любезната покана на Дърк да се присъедини към тях.

— Какво съвпадение да срещна и двама ви тук — усмихна се Лоугън, но това не изглади остротата в погледа му. — Шийла и аз тъкмо си говорехме, че Джени още не е имала възможност да разгледа планините Гранд Тетън. Предложих ѝ четиримата да направим една екскурзия другата седмица.

На лицата на Дърк и Дженифър се изписа скептично изражение, но Дърк побърза да приеме предложението. Дженифър гледаше безизразно масата.

— Какво ще кажеш, Джени? — настоя Лоугън.

Копнееше за възможността да отговори, че последното нещо което желае, е да бъде излишният четвърти човек. Но още преди да кимне в знак на съгласие, знаеше, че никога не би го казала. Като жертвено агне, което повеждат на заколение, сведе глава пред участта си.

— Ще проверя в метеорологичната станция кой ден се очаква да бъде ясен и ще те уведомя — иронично се усмихна на безразличието, с което тя прие поканата му.

— Не изглеждаш преизпълнена с щастие от направеното предложение — загрижено отбеляза Дърк.

Какво можеше да отговори — че не ѝ е приятно да я използват като пешка за хитрите маневри на Лоугън да спечели царицата? Не

можеше да разкрие пред Дърк истинския мотив зад поканата на Лоугън. Знаеше, че сърцето му е подскочило от вълнение при мисълта да прекара един ден в компанията на Шийла.

— Може би защото най-арогантно демонстрира убедеността си, че ще приемем.

— Което и направихме — замисли се той, изучавайки гордо вдигнатата ѝ брадичка и странно контрастиращите тъжни очи. — Чудя се дали ти се съгласи поради същата причина като мен.

Тя не отговори. Знаеше, че Дърк прозорливо би усетил лъжата в думите ѝ.

— Сигурна съм, че ще си прекараме добре — въздъхна, вместо да отговори на въпроса му. Прекрасно съзнаваше, че горчивината и самосъжалението ѝ са си проличали.

Яркото сутрешно слънце подсилваше искрящата белота на снега. Четиримата бавно влязоха през отрупания със сняг сводест вход, който водеше към малкия параклис от дървени трупи. На покрива се белееше дървен кръст.

Аскетичната простота на църквата подсилваше усещането за святост, което изпита Дженифър при вида на малкия молитвен дом, заобиколен от огромните катедрали на планинските върхове.

Лоугън отвори вратата на параклиса, докато влязат. Непретенциозният дървен под, стените от трупи и простите дъсчени пейки им устройоха скромно посрещане. Нямахше нужда някой да им напомня, че това бе място за молитва и преклонение — очите на всички се насочиха към олтара.

Ясното напомняне за божественото всемогъщество извика сълзи в очите на Дженифър. Светостта на простия параклис изведнъж затъмни грандиозните църкви и великолепни катедрали, чието божествено предназначение ѝ се стори богохулно преувеличено. Пищността на онези сгради никога не би могла да съперничи на духовния мир и покой, който изпълваше скромната дървена църквица, нито на величавата гледка на божествените планини зад обикновенния кръст от дърво и олтара.

След няколко минути, без нито веднъж да нарушат святата тишина, Лоугън, Шийла, Дженифър и Дърк излязоха на пръсти от

църквата.

— Параклисът „Свето Преображение“ — прошепна благоговейно Дженифър вече навън. — Помислих си, че името е толкова особено... Но сега... — незавършеното изречение не се нуждаеше от обяснение. — Толкова е свършена! — безуспешно търсеше подходящите думи. Обърна се към Лоугън. — Кой и кога?...

— Едно семейство от Калифорния, което прекарало няколко лета тук, организирано събирането на средства за построяването ѝ — усмихна се с разбиране на Дженифър, онемяла от възторг. — Издигнали я през 1925 година, епископална църква, но с отворени врати към всички вероизповедания. Едва сме навлезли в пределите на националния парк, но не можах да измисля по-добро начало за обиколката ни.

— И аз не бих могла! — съгласи се Дженифър. Краткият им разговор ги бе отделил от Шийла и Дърк, които вече бяха стигнали до джипа. Сякаш няколкото мига, прекарани в параклиса, бяха помирили враждуващите страни. Всеки един от тях бе постигнал състояние на вътрешен покой.

— Онова там е хижата Мод Ноубъл — Лоугън махна с ръка към сградата срещу малкия параклис. — В нея се провело събранието, довело до създаването на националния парк Гранд Тетън. На север е хижа Бил Менър. Така се казвал първият заселник на запад от река Снейк Ривър и държал ферибот в продължение на повече от двадесет и пет години. Само ще се докоснем до парка. Пътищата са затворени през зимата, с изключение на магистралата, която минава през парка. Ще те запозная с основните неща, докато се движим по нея.

— Нямам нищо против. Може би ще има и друг път — някаква тъга проникна в думите ѝ, породена от съзнанието, че няма да остане достатъчно дълго, за да види планините в лятната им премяна.

— Ще има, Джени!

Гласът му прозвуча толкова убедено, че тя вдигна глава да го погледне, но вече бяха стигнали до джипа и Лоугън държеше задната врата отворена за нея. Погледът му излъчваше някаква мекота, когато за момент я погледна в лицето, но нищо не подсказваше, че в думите му се съдържа скрит смисъл.

Отново се събраха четиримата, Шийла на безопасно място отпред до Лоугън, Дженифър и Дърк отзад. Но напрежението, което

витаеше във въздуха, се бе изпарило и Дженифър знаеше, че ще прекарат остатъка от пътуването в атмосфера на споделено удоволствие.

Поеха по магистралата и Лоугън им посочи гористото плато, кръстено на черноопашатите елени, които преди изобилствали наоколо. Движеха се бавно, като спираха от време на време, за да наблюдават някой лос, който пасеше сред храсталака край реката. Суровото величие на пременените в зимни одежди планини разкриваше нови и нови впечатляващи гледки. Снежни воали танцуваха по склоновете и замираха, когато вятърът утихнеше; канадските тополи и трепетликите изпъстриха склоновете, покрити с фина ледена глазура; боровете се кичеха с гирлянди от сняг. Тези гледки понякога бяха ефирни, понякога импозантни, но очите на Дженифър винаги се насочваха към извисяващите се в небето върхове.

Най-накрая Лоугън спря край пътя и изгаси двигателя.

— Изглед от Снейк Ривър! — обяви той и погледна назад към Дженифър, преди да излезе от колата и да отвори вратата ѝ.

Тя стоеше тихо край него и чакаше Шийла и Дърк да се присъединят към тях. Но Лоугън я хвана за лакътя и я поведе към другата страна на шосето, без да чака останалите. За момент се почувства неловко, като си припомни истинската причина за това пътуване — Шийла да остане насаме с Дърк. Побърза да прогони тази мисъл от съзнанието си. Денят бе прекалено хубав и тя нямаше намерение да позволи на нищо да го развали. Но не успя да се сдържи да не погледне назад към сестра си, която изглеждаше като модел в черния си скиорски костюм, поръбен с бяла кожа. Бялата качулка прекрасно подчертаваше гарвановочерната ѝ коса. Въздъхна дълбоко при мисълта, че нейният собствен тоалет в кафяво и златисто никога не би могъл да ѝ придаде онази изисканост, която излъчваше Шийла. Не и когато вирнатото носле се загубеше между кафявите ѝ очи.

— Ето ги планините Гранд Тетън — каза Лоугън тихо, а ръката му се разтвори в широк жест пред тях.

Не бе престанала нито за миг да забелязва красивите очертания на планините, но сега те я изпълниха наново с възхитено страхопочитание.

— Високият назъбен връх, който се извисява над останалите, е самият Гранд Тетън, 4590 метра над морското равнище. Онзи на север,

плоският връх, е Маунт Моран. Под нас е реката Снейк Ривър. Сега изглежда спокойна, но под малките вълнички дремят железни мускули. Извира от планините Тетън, криволичи през Йелоустоунския национален парк, после пак минава през Гранд Тетън, преди да набере сили и мощ за страховитото препускане през Адския каньон в Айдахо. Спечелила си е прозвището „реката, от която няма връщане“ — очите ѝ проследиха трескаво онова, което сочеше ръката му; облада я силно желание да се слее с неземната красота наоколо. — Впечатлена ли си от американския вариант на Швейцарските Алпи, Джени? Не вярвам на Земята да има място, което да надмине суровата красота на Гранд Тетън и планинската верига Уинд Ривър. Тази девствена прелест може да бъде достигната, но не и надмината.

Тя кимна, останала без дъх, и вдигна поглед към Лоугън срамежливо. Той бе погълнат от изучаването на реакциите ѝ. Ъгълчетата на устата му се извиха в онази негова характерна усмивка.

— Знаеш ли, че тук има едно езеро, кръстено на теб? — каза с шеговит глас.

— На мен ли?

— Езерото Джени. Всъщност било е кръстено на една индианка от племето шушони.

— Разкажи ми за това — подкани го.

— Тя е била съпруга на един от най-колоритните образи в историята на планините Гранд Тетън — Ричард Лей, по-известен с прозвището Дик Бобъра. Роден е в Англия, но се е бил във войната между САЩ и Мексико, водена през четиридесетте години на деветнайсети век. Заселил се е в Скалистите планини, а по-късно ръководел организирана от правителството експедиция от геолози през каньона на река Снейк Ривър. Тогава кръстили едно езеро на неговото име, Лей, и едно на жена му — Джени.

— Какво станало после? — почувства, че историята му не е свършила. — Какво се е случило с жена му Джени?

— Една зима снегът ги затрупал в тясната им хижа. Всички се заразили от едра шарка. Без познания, без никакви лекарства Лей, който сам бил болен, се опитвал с всички сили да ги спаси. Но за четири дни загубил жена си и всичките шест деца. По-късно се оженил повторно и създал друго семейство, но дори след години мястото, пълно със спомени за Джени и децата, извиквало сълзи в очите му.

Дженифър притихна. Продължаваше да гледа планинската верига, която никога не се променяше, никога не разкриваше дори частица от нещата, на които е била свидетел.

— Искаш ли малко какао? — предложи ѝ Лоугън и отвори термоса.

Дженифър кимна и се огледа наоколо. Потърси с поглед Шийла и Дърк. Стояха на известно разстояние, а Дърк посочваше някакво особено красиво място. Очите на Лоугън проследиха тези на Дженифър. Когато го погледна отново, лицето ѝ пребледня, макар че изражението му не показва с нищо ревността, която тя знаеше, че изпитва при вида на Шийла до Дърк.

— Сигурно обсъждат какъв е точният цвят на боровете при тази светлина — каза Лоугън, а очите му отново се насочиха към Дженифър.

— Сигурно — съгласи се тя, докато го наблюдаваше как налива димящото какао и ѝ подава чашата.

— Реши ли вече какво ще правиш?

В небрежния му въпрос се прокрадваха нотки на острога. Ръката на Дженифър потрепери за миг.

— Искаш да кажеш — за Минеаполис? — много добре знаеше какво точно иска да каже, но се нуждаеше от време да обмисли отговора си.

— Да, и за твоя господин Стивънсън.

— Едва ли можеш да го наречеш „моя“ господин Стивънсън — засмя се прекалено нервно, за да прозвучи искрено.

— Бях останал с друго впечатление. Но ти определено не бързаш с взимането на решение дали да приемеш предложението му за брак.

— Не мисля, че бракът бе част от това, което ми предложи — сви рамене Дженифър, а устните ѝ се извиха иронично.

Погледът на Лоугън бе зареян в планините, сякаш несъщественният им разговор изобщо не го засягаше, но при иронично шеговитото ѝ изказване я изгледа пронизващо.

— Малка връзка, а? — каза саркастично. — И ти изчакваш венчална халка?

— Може би — отвърна тя. Загледа се в застаналата на разстояние двойка, която бе толкова погълната от разговора, че не забелязваше

никого. — Може би просто изчаквам сестра ми да се омъжи, преди... — гласът ѝ замлъкна.

— Да не би да искаш да кажеш, че когато Шийла се омъжи, възнамеряваш сериозно да се върнеш отново при онзи мъж? — лицето и гласът на Лоугън излъчваха неприкрит гняв. Той пристъпи към нея почти заплашително.

Той бе казал „когато“, а не „ако“ по повод женитбата на Шийла.

— Недей да ме сочиш с пръст, Лоугън — надсмя му се тя и дръзко вирна брадичка. — И тебе те бива да тичаш след фустии! Спомням си, че десет минути след като целуна сестра ми под клончето от хмел, вече се опитваше да ми се натрапиш!

— Иде ми така да те раздрусам, че да ти затракат зъбите!

Стисна я за раменете, а чашата ѝ с какао с трясък падна на земята. Едва сподави вика, когато я притисна до гърдите си. Уплашените ѝ очи погледнаха неговите. Погледът му се плъзна по поруменелите бузи и се спря на полуотворените ѝ устни. Сърцето лудо заби в гърдите ѝ.

— Току-що доказа твърдението ми — успя да каже, гласът ѝ потрепери.

Очите му отново срещнаха нейните, леко озадачени, а гневът в тях си беше отишъл.

— Ти също доказа нещо, Джени Глен. Че не си напълно безразлична към мен.

— Пусни ме! — промълви ядосано тя и извърна поглед, преди той да прочете в него повече, отколкото възнамеряваше да му разкрие. — Не искам да ме докосваш!

— Не искаш ли?

— Не! Ах, ти, презрян, арогантен плейбой, мразя те! Никога не би могъл да бъдеш верен на нищо друго, освен на собствените си похотливи желания! — страхът от чувствата, които изпитваше, почти я разплака. — Като се замисля само как Шийла трепери над всяка твоя дума...

— Не ме познаваш особено добре, нито пък сестра си — очите на Лоугън я гледаха присмехулно, когато я пусна. — Но вярвам, че с времето ще промениш мнението си.

— Ти си мислиш така! — опита да прозвучи колкото се може по-презрително и надменно, но смехът на Лоугън я накара да се почувства

детински опърничава. — Аз... Аз никога няма да ти се покорявам така, както Шийла.

Не, каза си, гордостта щеше да ѝ попречи да покаже любовта си и щеше да отклони шока от унижението и смутеността, които я издаваха.

За миг в очите на Лоугън припламна гневна искра.

— Някой ден ще отидеш твърде далеч с хапливите си думички и ще съжаляваш за това. Но накрая, Джени Глен, ще отстъпиш... — спря напред изречението си и се усмихна през рамото на Дженифър на приближаващата се двойка. — Готови ли сте за малко сандвичи и какао?

— Добра идея — усмихна се Дърк и погледна нежно Шийла.

Тя сведе очи и промърмори нещо в знак на съгласие.

Пресякоха шосето заедно. Дженифър никога нямаше да разбере как точно Лоугън се озова отзад до нея. Отвори кошницата за пикник с храната и раздаде на всички сандвичи, а после, когато се нахраниха, прибра остатъците обратно. Небрежно подхвърли ключовете на Дърк и му предложи той да кара през останалата част от пътя.

Въпреки невероятните гледки, от които ѝ секваше дъхът, в остатъка от следобеда Дженифър се чувстваше нещастна. Всичко опъваше напрегнатите ѝ нерви — интимните погледи на Лоугън, начинът, по който я докосваше по ръката, когато искаше да привлече вниманието ѝ... Знаеше, че просто я използва, за да отвлече вниманието си от Шийла и Дърк, но не можеше да влезе в тон с небрежния му маниер на лек и неангажиращ флирт. Чувствата ѝ бяха твърде сериозни.

Когато Дърк най-после паркира джипа пред дома на Шийла, едва се въздържа да не изскочи навън. Учтиво изчака Лоугън да ѝ отвори вратата и изрази своята благодарност за пътуването. Но по блестящите му очи разбра, че прекрасно съзнава с какво нетърпение чакаше да се прибере в къщата. Измърмори нещо за довиждане към Дърк и побърза да се спаси от присмехулния поглед на Лоугън.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Добро утро, Джени! — напевно каза Шийла, а гласът ѝ прозвуча необичайно весело. Дългият пеньоар в синьо и виолетово създаваше впечатлението, че се носи във въздуха, а не върви.

— Добро утро! — въздъхна Дженифър при вида на собствената си домашна дреха от избелял бледозелен сатен, която не покриваше дори коленете ѝ. В най-добрия случай ѝ придаваше момичешки вид, реши тя. Едва ли можеше да се мери с елегантността на Шийла.

— Струва ми се, че днес ще бъде великолепен ден! — възкликна сестра ѝ. Буквално искреше от щастие, дори повече, отколкото през изминалата седмица.

— Можеш ли да си представиш колко отдавна не съм карала ски? Май ходих веднъж миналата година — Шийла наля кафе и седна на масата при Дженифър. — Наистина ще ти хареса много, Джени.

— Моля те, престани да ме наричаш Джени! Казвам се Дженифър!

— Аз... Не предполагах, че още си толкова докачлива — извини се Шийла, като за момент се стресна от неочакваното избухване на сестра си.

— Всъщност нямам нищо против — Дженифър веднага се разкая за думите си. — Просто тази сутрин ми е криво.

— Не само тази сутрин. Скъпа, какво те притеснява напоследък? Определено не си на себе си, откакто Брад си замина, но пък тази седмица — още повече. На моменти сякаш се затваряш в себе си. Защо не споделиш с мен? — приласка я Шийла. — Снощи те чух как се мяташе в леглото, а днес под очите ти има сенки. Преди си споделяхме всичко, макар че, признавам, откакто дойде, не намерих време да си поговорим по-дълго. Но днес... Днес имам на разположение цял ден или поне по-голямата част от него.

— Шийла, ти си най-милата сестра на света — Дженифър се пресегна и любвеобилно стисна ръката на сестра си. — Не бих те

заменила с никого друг. Просто имам някои проблеми, които трябва да разреши сама.

— Точно това искам да кажа. Обсъди ги с мен. Двете заедно можем да се справим с всичко.

— Не, не можем — Дженифър тъжно поклати глава.

— Да не е заради Брад?

— Донякъде — прокара ръка през косата си и червеникавите кичури блеснаха на ранната утринна светлина. — Тъкмо мислех да ти кажа, че смятам да се върна в Минеаполис.

— Джени... Дженифър — поправи се Шийла, — да не смяташ да се върнеш на работа при него?

— Не.

— Тогава защо ще си ходиш? Знам, че напоследък си нещастна, но в началото тук толкова ти харесваше. Децата просто те обожават. Без теб направо не ги виждам.

— Ще им мине. Тук се чувствам безполезна — Дженифър вдигна ръка и възпря протеста, който Шийла смяташе да отпрати. — Знам, че те облекчих от някои задължения за известно време, но пък похарчих толкова пари и отделих толкова време за учението си... Освен това сигурно няма да сгреша, ако предположа, че в живота ти скоро ще има друг човек, който постоянно ще се грижи за теб и децата — Шийла нескрито поруменя при точното попадение на думите ѝ. — А мен не ме бива да стоя в сянката на някой друг — опита да се засмее тя.

— Ако те притеснява намирането на работа, сигурна съм, че Лоугън би могъл да уреди...

— Не! — рязко я прекъсна Дженифър, преди да смекчи гласа си. — Мога сама да си намеря работа. Наистина смятам, че трябва да се върна в Минеаполис. Постъпих глупаво, като избягах оттам.

— Кога смяташ да заминеш?

— Още не съм решила окончателно — скоро, много скоро, изплака в себе си.

— Е, надявам се да поостанеш още малко — имам причина да те моля за това. — Шийла се усмихна широко, а искрящите очи издаваха тайния мотив за доброто ѝ настроение.

Дженифър не можеше да реагира искрено на това изказване и не каза нищо.

— Имам малко работа в града. Имаш ли нужда от нещо? — предложи вместо това.

— Не, не мисля. И не забравяй, че ще ходим на ски следобед.

— Няма — побърза да отвърне Дженифър, излизайки от кухнята. Отправи се към стаята си, за да се преоблече.

— Говоря сериозно — последва я Шийла. — Никакви извинения, недопечени сладкиши във фурната или други подобни номера, които използваше всеки път през миналата седмица, когато Лоугън заплануваше нещо.

— Не трябва да проваляме плановете на Лоугън — закачливата ѝ усмивка прикри сарказма в думите ѝ.

— Истина ти казвам, Джени, той организира всичко специално за теб, така че най-малкото, което можеш да направиш, е да дойдеш. Искам да ми обещаеш!

— Ще дойда — натърти Дженифър и изчезна в стаята си.

След няколко минути, облечена в екипа си за ски, Дженифър изхвъркна от къщата, а гласът на Шийла ѝ напомни да бъде на пистата в един часа.

Когато къщата се изгуби от погледа ѝ, Дженифър потиснато затътри крака през снега. Изминалата седмица бе непоносима — Лоугън постоянно я принуждаваше да играе ролята на четвърти човек в тяхната компания. В началото не бе толкова лошо. Дженифър почти се осмели да си помисли, че Дърк има някакви шансове, но човек трябваше просто да погледне лицето на Шийла, когато си разменяха тайни погледи с Лоугън, за да разбере тайната им близост. А снощи... Снощи бе дошъл ударът.

Децата вече си бяха легнали. Дженифър опитваше да се потопи в безметежността на съня, но той ѝ убягваше. Вместо това реши да поседи в тъмната всекидневна, като се стараеше да се пребори с депресията. Чу лекото поскърцване на снега. Една кола спря пред къщата. Щеше ѝ се да надникне през прозореца, но устоя на изкушението. Предпочете да се измъчва от въображаеми представи, отколкото да види с очи какво става навън. Най-накрая шумът от отварянето и затварянето на вратите, последван от смеха на Шийла, я накара да стане от стола си.

Ужасна болка прободеше сърцето ѝ, когато Шийла се хвърли на врата на Лоугън и го целуна по устните. После той я изпрати до

вратата с ръка през раменете ѝ. Дженифър сковано бе изтичала в стаята си, преструвайки се на заспала. А тази сутрин Шийла буквално бе разкрила, че с Лоугън ще се женят.

Дженифър въздъхна дълбоко и прекрачи от тротоара на улицата. Едновременно с това в ушите ѝ изпищя клаксонът на някаква кола, а една ръка я дръпна бързо назад. Колата мина само на сантиметри пред нея.

— По-добре внимавайте къде вървите! — скара и се мъж на средна възраст. — За малко да се убиете!

— Б-благодаря ви — заекна Дженифър. — Нещо се бях замечтала.

— Мечтаенето и пресичането на улицата не се съвместяват.

— Определено не — съгласи се тя с треперещ глас. — Благодаря ви още веднъж.

Мъжът докосна с ръка периферията на каубойската си шапка и продължи по пътя. За секунда Дженифър се замисли колко по-лесно щеше да бъде, ако колата я бе ударила. Но бързо пропъди тази мисъл. Това бе равносилно на желание да умре при катастрофа — форма на самоубийство, присъща за някой страхливец.

Единствената причина да дойде в града бе да остане сама. О, да, можеше да провери дали часовникът ѝ вече е поправен, да похарчи малко пари за някой парфюм или козметика, но това бе преди всичко форма на бягство от действителността. Направи гримаса при мисълта, че нямаше как да избяга от карането на ски, предвидено за днешния следобед. Ускори ход, когато разпозна табелата на бижутерийния магазин пред себе си.

Когато стигна до витрината, Дженифър погледна вътре. Разпозна Лоугън. Един продавач се суетеше около него. Държеше малка кутийка за пръстени, обвита в черно кадифе. Лоугън се усмихна одобрително, после взе кутийката и я прибра в джоба си. Когато се отправи към вратата, Дженифър побърза да се скрие в близкия магазин. Болката ѝ пречеше да диша. „Годежен пръстен! — изплака сърцето ѝ. — За Шийла!“ Като заслепена наблюдаваше как мина край нея.

Измъкна се от магазина и плашливо надникна в бижутерийния магазин. Сякаш искаше да се спаси от невидим преследвач. Продавачът, който току-що бе обслужил Лоугън, говореше с някакъв по-млад от него продавач.

— Диамантите винаги ми са се стрували по-подходящи за годежни пръстени — каза по-младият.

— Определено не можеш да обвиниш Лоугън, че е избрал нещо по-евтино. Този камък сигурно е струвал цяло състояние, а с тези малки диаманчета около него... Каза ми, че в семейство Тейлър имало традиция всички бъдещи невести да получават за годежен пръстен...

При тези думи Дженифър не можа да сподави тихия си вик. Човекът прекъсна изречението си по средата и загрижено се обърна към нея:

— Мога ли да ви помогна с нещо, госпожице?

— Не, не, благодаря ви — прошепна тя и изхвъркна от магазина.

Когато Дженифър се приближи до лифта, от пръв поглед разпозна фигурата, която крачеше към нея. Яркосиньо яке на черни шарки и черни панталони за ски.

— Даваш ли си сметка, че часът е един и половина? — попита я рязко.

— Дала съм часовника си на поправка. Не знаех, че е толкова късно — тъмните ѝ очила скриваха измъченото ѝ изражение от проницателния му поглед.

— Много неща не осъзнаваш напоследък — сграбчи я за ръката и я бутна пред себе си. Носеше два чифта ски под мишница. — Казах на Шийла да не те изпуска от погледа си днес, ако трябва да те доведе тук за ръка като децата.

— Обещах ѝ, че ще дойда. Тя знае, че ще удържа на думата си.

— Ако съдя по това как се измъкваш през последната седмица, нямаше да се изненадам изобщо, ако не се бе появила и днес — хвърли ските пред нея. — Тъкмо се приготвих да те търся. Ако трябваше, щях да те довлека насила тук.

— А сега си вбесен, защото дойдох и не можа да изпиташ удоволствието от това да знаеш, че си изцяло отговорен за развитието на нещата — язвително просъска тя, като си пожела наум острите ѝ думи да го наранят така дълбоко, както неговите нея.

— Не знам какво ти става — сви устни той. — Но, да, днешният ден е важен за мен и искам всичко да мине както трябва. Едно време си

мислех, че щастието на Шийла е важно за теб, но това май се е променило, а?

Дори през тъмните очила Дженифър не можеше да срещне погледа му. Наистина искаше Шийла да е щастлива, но не можеше да не си пожелава щастието ѝ да е другаде, не и в ръцете на човека, когото обичаше. Откакто излезе от бижутерийния магазин, си повтаряше, че има късмет, дето е разбрала със сигурност за предстоящата женитба на Лоугън и Шийла. Сега имаше възможност да асимилира новината насаме и да реагира подобаващо, когато бъде поставена пред свършен факт от официалното съобщение. Не бе толкова лесно.

Лоугън обуваше ските на краката ѝ, сякаш бяха някакви неодушевени предмети. Грубите му движения я принудиха да се хване за рамото му, за да не загуби равновесие. При докосването на ръката ѝ мускулите му се стегнаха. Тя бързо се отдръпна, сякаш бе докоснала жица, по която тече високоволтово напрежение.

— Къде е Шийла? — попита, когато Лоугън се наведе да закопчае собствените си ски.

— Оставих ги да се изкачат сами. Помислих, че трябва да те търся — отвърна саркастично той.

Така значи, с горчивина си помисли Дженифър, ето ни отново четиримата. А горкият Дърк, освен всичко друго, ще трябва да бъде свидетел на победата на Лоугън.

Постара се да избегне ръката му, сочеща към опашката за лифта. След минути вече се изкачваха към върха. Погледна крадешком към Лоугън — скиорската шапка с цвят на старо злато напълно покриваше косата му, а жълтите стъкла на очилата правеха очите му да изглеждат кехлибарени. Профилът му излъчваше все така мрачна арогантност.

Щом се озоваха на върха, се понесоха тихо по снега. Веселото бърбене и смеховете на скиорите сякаш се надсмиваха над сериозните им лица. Стигнаха до първия стръмен склон и застанаха на ръба. Дженифър заби щеките си. Едва издържаше на напрежението помежду им.

— Шийла ми каза, че си решила да се върнеш в Минеаполис — в спокойното на пръв поглед твърдение се прокрадваха нотки на острота.

— Точно така — Дженифър воинствено вирна брадичка.

— И ще приемеш... Как да го нарека?... Поканата на този мъж?
— унизителните му думи я пронизаха като с меч.

Вятърът сгъстяваше оловносивите облаци над тях, а снегът под краката им се завихряше и танцуваше по склона.

— Има ли смисъл да те моля да останеш още малко? — въздъхна Лоугън с раздражение. — Заради Шийла, ако не заради нещо друго.

Дженифър сви горчиво устни. Колко типично за него — надменно да си въобрази, че трябва само да помоли и всичко ще бъде наред.

— Джени... — понечи да каже нещо, а гласът му прозвуча тъй нежно, че я лиши от всичкия самоконтрол, който бе успяла да събере.

— Не ме наричай така! — каза дрезгаво.

Грабна щеките и умело се завъртя, така че да застане с лице към стръмния склон. Преди протегнатата ръка на Лоугън да успее да я задържи, полетя надолу по пистата.

След секунди летеше с бясна скорост, дърветата се сливаха в плътна стена от двете ѝ страни, а другите скиори бяха безименни обекти, покрай които профучаваше. „Движиш се прекалено бързо“, прозвуча предупредителен сигнал в главата ѝ. Но свистенето на още един чифт ски зад нея я принуди да се бори за всяка секунда от скоростта си.

— По-бавно! — нареди ѝ Лоугън, когато се изравни с нея.

За секунда я поблазни мисълта да продължи с лудешката си бързина. Един счупен крак или врат не бяха ли за предпочитане пред разбитото ѝ сърце? Но после се изправи, започна да взима завоите поплавно и с по-широки движения, докато изви ските под прав ъгъл и спря на място.

— Какво се опитваше да направиш, да се пребиеш ли? — гневът на Лоугън се разрази бурно, когато застана пред нея.

Лицето ѝ бе бяло като платно, а коленете ѝ леко трепереха. Леденият въздух изгаряше дробовете ѝ.

— Значи няма да ми отговориш, както обикновено — промърмори ядосано, когато Дженифър продължи да избягва очите му. — Ако не се опитваш да ме ухапеш с проклетите си заядливи думички, тогава бягай от мен. Кога ще спреш да се заяждаш и...

— А, ето ги Шийла и Дърк! — възкликна Дженифър, останала без дъх.

Трескаво размаха ръка. Бе доволна да се отърве от присъствието на Лоугън. Шийла ги забеляза и весело махна в отговор. Дженифър усети, че Лоугън неохотно се предаде и прекрати спора. Единствените му думи бяха да се движи по-бавно. Когато се приближиха до другата двойка, Шийла и Дърк се спуснаха надолу по хълма към тях.

За част от секундата всичко се обърка. Шийла се завъртя като вихрушка от сняг, нададе вик на болка и се спусна по лице към Дженифър. Като в забавен каданс видя как червеният екип на Дърк се втурна към лежащата неподвижно жена. В същия миг Лоугън се устреми към двамата.

— Шийла! — неволно изхлипа Дженифър и устните ѝ затрепераха.

Докато стигне до тях, един мъж от спасителния патрул се бе присъединил към Лоугън, който проверяваше тялото на Шийла за евентуални счупвания, а Дърк упорито се мъчеше да изчисти снега от лицето ѝ. Дженифър остана мълчаливо встрани, наблюдавайки как Лоугън сваля ските от краката на Шийла. Сестра ѝ запремига с очи, а после тихо изстена.

— Изглежда, е пострадало само дясното стъпало — информира Лоугън човека от спасителния екип.

— Така. Ще отида веднага за шейната. Ще предупредя и колегите си да извикат линейка — мъжът бързо се отдалечи.

Дженифър се чувстваше странно откъсната от всичко, което се случваше, сякаш бе надникнала в нечий чужд кошмар. Тревожните ѝ очи не се отлепваха от лицето на Лоугън, който говореше с Дърк, стиснал устни. Не чу какво си казаха, почувства само как тялото ѝ се смразява при вида на неподвижната фигура на сестра ѝ. Сякаш времето спря. Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди мъжът с шейната да се върне, да увие тялото на Шийла в одеяла и да я привърже към коша на шейната. Вероятно бяха изтекли само няколко минути.

Макар че бяха преполовили склона, ските им се движеха бавно към края на пистата...

Вече бяха в болницата, но Дженифър още не се бе отърсила от особеното вцепенение. Дърк кръстосваше насам-натам из чакалнята. Лоугън беше някъде из отделенията и попълваше безкрайните формуляри за прием. А тя седеше на зелената кушетка, здраво

стиснала чашата с кафе. Лоугън ѝ я бе подал скоро след като докараха Шийла, бе ѝ заповядал да отпие от кафето, бе останал достатъчно дълго, за да се увери, че го бе послушала, и след това се бе отдалечил. Останалото кафе отдавна бе изстинало. Една ръка докосна рамото ѝ. Дженифър подскочи.

— Така и не допи кафето — каза тихо Лоугън, махна чашката от ръката ѝ и я остави на масата. — Добре ли си?

Дженифър сковано поклати глава.

— А Шийла?

— Отведоха я горе за рентгенови снимки. Скоро ще я доведат обратно тук — отвърна Лоугън и проследи с очи Дърк, който нервно крачеше наоколо. — Пробила е стъпалото си с щеката. Докторът смята, че сигурно е счупила някоя кост.

В стаята влезе среден на ръст мъж, облечен в бледозелена болнична униформа. Придружаваше го жена в бяла престилка, която внимателно огледа групата, преди да му прошепне нещо на ухото. Дженифър дочу думите „сестра“ и „годеник“, мъжът кимна и се приближи към тях.

— Радвам се да те видя, Лоугън — мъжът сърдечно стисна ръката на Лоугън. — Бих предпочел да се срещнем при други обстоятелства, както и ти, предполагам. Вие сигурно сте госпожица Глен — обърна се мъжът към Дженифър, а после и към Дърк, който вече губеше търпение. — Господин Хамилтън... Аз съм доктор Марч.

Дженифър се опита да се съсредоточи върху думите му, когато започна да обяснява състоянието на Шийла, но успя да разбере единствено „прободна рана“ и „счупване на пищялната кост при глезена“.

— В момента е на леки успокоителни. Можете да я видите за малко, ако желаете — завърши спокойно лекарят.

Дженифър се вкопчи здраво в ръката на Лоугън, когато той ѝ помогна да се изправи от кушетката и я поведе по коридора към стаята на Шийла. Втренчи безмълвно поглед в сестра си. Беше бледа до неузнаваемост. Черните коси заобикаляха като ореол лицето ѝ. Клепачите ѝ потрепериха леко и тя отвори очи. Дженифър се усмихна на тази крехка порцеланова кукла, която винаги досега ѝ се бе струвала така неуязвима.

— Здравейте — каза Шийла с необичайно дебел глас. — Добре се подредих, а?

— Наистина — усмихна се Лоугън и запълни неловката пауза, когато Дженифър намери сили само да кимне. — Не можем да останем повече. Дърк е отвън и чака да те види.

— Децата? — Шийла немощно вдигна глава от възглавницата си.

— Ще се погрижим за тях, не се тревожи — успокои я Лоугън. — Ще дойдем да те видим по-късно.

Лоугън вече я водеше към вратата, когато Дженифър най-последно намери сили да каже едно треперливо „довиждане“ на сестра си. Заведе я обратно в чакалнята, настани я на кушетката и ѝ поръча да го чака.

Докато Лоугън го нямаше, Дженифър се опита с всички сили да се съвземе. Знаеше, че напрежението от изминалия месец бе разклатило нервите ѝ, но сега сестра ѝ се нуждаеше от нея повече от всякога. Трябваше да овладее нервите си и преди да се види с Ерик и Синди. Те толкова много зависеха от майка си, единствения им жив родител, че трябваше непременно да се погрижи да не се разстроят прекалено много. Не и колкото нея.

Де да можеше да изглежда спокойна като Лоугън, помисли си, докато наблюдаваше как уверено се приближава към нея.

— Готова ли си да тръгваме? — попита я. Дженифър кимна. Когато излязоха навън от болницата, Лоугън се пресегна и свали червеникавокафявата шапка от главата ѝ. Внезапният повей на зимния следобед действа като балсам за напрегнатите ѝ нерви.

— Защо го направи? — попита Дженифър и неволно тръсна глава. Студеният вятър се заигра със златисточервеникавата ѝ коса.

— За да се отърсиш от страха и шока, който преживя — усмихна се Лоугън. За миг Дженифър остана очарована от успокояващата топлина в неговия поглед.

Шийла. Трябваше да мисли за Шийла и да не позволява на личните чувства да се месят. Не сега, по-късно, когато останеше, сама, но не и сега, заповяда на себе си.

Въпреки че пътуването до къщата на Шийла премина в тишина, това не бе онази тишина, която я обвиняваше като непроницаема пелена след злополуката. Тази тишина бе споделена, и Дженифър почерпи

сили от нея. Когато Лоугън намали ход и спря колата, Дженифър започна да му изказва своите благодарности.

— Искаш ли да дойда с теб, докато съобщиш на децата? — прекъсна я Лоугън.

— А ти? — усмивката ѝ потрепери от облекчението, изпитано при неговото предложение. Въпреки извоюваното с усилие спокойствие, тя всъщност нямаше желание да се изправи сама лице в лице със Синди и Ерик.

— Разбира се. През целия път планирах да го направя — шеговитата му усмивка разтуптя сърцето ѝ. Той отвори вратата на колата и излезе навън. Тя го последва.

Те прекрачиха прага, когато двете деца ги обсадиха.

— Къде се изгубихте? — попита Синди престорено ядосано.

— Къде е мама? — гласът на Ерик издаваше притеснението, което Синди се бе опитала да прикрие.

Дженифър обясни какво се бе случило. Добре разбираше изпълнените с паника погледи на децата. Майките по правило трябваше да бъдат неуязвими за подобни неща. Но децата, благодарение и на успокояващото ги присъствие на Лоугън, успяха да приемат случилото се и даже — Дженифър благодари наум на небесата за това — да възприемат всичко откъм хумористичната страна. Отново благодарение на Лоугън. Той се бе намесил и бе превърнал инцидента в своего рода приключение. Преди Дженифър да усети, вече бяха убедили Лоугън да остане на вечеря, настоявайки за съгласието му за това, което първоначално може би бе негова идея.

Когато погледна часовника, остана изненадана от късния час. Побърза да се извини и се втурна към кухнята.

Когато Дженифър повика децата за вечеря, направи го не без известна гордост. Пригответното меню бе не само красиво поднесено, но и много вкусно — свински пържоли, задушен ориз с доматиен сос, хрупкави стръкове целина, напълнени със сирене, и за десерт ананасова торта.

Тази вечер около масата се носеше толкова много смях и весело бърборене, че Дженифър с усилие си спомни за Шийла, която лежеше в болницата. Едва когато Ерик я погледна с очите на сестра ѝ, се отрезви. Но не позволи на чувството на вина да помрачи вечерта. За Дженифър това бе един откраднат час на щастие — той слушаше с

внимание дългата тирада на Ерик, който обясняваше подробно какво не е наред с училището по принцип, а тя си представяше как седят на масата, заобиколени от две хлапета с кафяви очи и симпатични трапчинки на бузките... Един откраднат час, който щеше да помни и да вижда във фантазиите си...

Той я наблюдаваше с такава нежна интимност, сякаш бе проникнал в тайните ѝ видения. Разруши магията и прикри поруменелите си бузи с оживеното прибиране на чиниите и раздаване на десерта.

— Забравих да ти кажа, Джени — престорено сериозно я информира Лоугън, — принудиха ни да приемем една игра на дама.

— Момичета срещу момчета — вметна бързо Синди.

— И как точно „ни“ принудиха? — засмя се Дженифър.

— Лесно беше — каза Ерик. — Предизвиках го.

— Аз също повтолно го пледизвиках — присъедини се към брат си Синди.

— Сама виждаш — вдигна ръце Лоугън. — Какво друго ми оставаше?

— Именно — съгласи се ентусиазирано Ерик.

— Хммм. А какво ще стане, ако предизвикам всички ви да ми помогнете с чиниите? — Дженифър огледа ужасените изражения на детските личица.

— Не важи за това — преглътна Ерик.

— Но мисля, че става за прибирането на чиниите — постанови Лоугън. — Иначе Джени ще помисли, че повторното предизвикване не важи и за играта на дама.

С нечувана скорост децата събраха чиниите и ги подредиха в мивката. Извадиха играта и я подредиха на кухненската маса.

След две игри, като всяка страна спечели по една, Дженифър погледна към кухненския часовник и обяви, че е време за лягане. Молбите и протестите бяха заглушени, когато Лоугън обяви, че ако се приготвят за десет минути, ще им прочете приказка за лека нощ.

Наведена над мивката, Дженифър слушаше ритмичния му глас от съседната стая. Когато остави и последния тиган да съхне, я обхвана смътна умора. Мисълта за пълната невъзможност тази вечер да се повтори в бъдеще отне и малкото щастие, което бе изпитала. Съзнанието за почти греховното пожелаване на това, което

принадлежи на сестра ѝ, я смаза. Тя трябваше да лежи в онова болнично легло, не Шийла! Ако инцидентът се бе случил с нея! Две самотни сълзи се търкулнаха по бузата ѝ.

— Днес бе дълъг и напрегнат ден за теб, нали, Джени Глен? — Лоугън стоеше до нея и я гледаше тъй нежно и състрадателно, че сълзите, които Дженифър побърза да изтрие, бяха заменени веднага от други две.

Ако не беше произнесъл името ѝ с този мек и галещ тон, може би щеше да съумее да му се противопостави. Той я привлече в прегръдките си. Тя се остави ръцете му да я придърпат плътно до гърдите му. Въпреки че искаше да изплаче цели кофи сълзи, болката ѝ бе твърде дълбока и силна. Накара сърцето си да замлъкне, забрани му да се вълнува от начина, по който притисна главата ѝ към себе си, или от твърдите му като скала мускули. Но в най-необузданите си фантазии чувстваше как ударите на сърцата им се сливат в едно. После ръката ѝ, която бе положила на гърдите му, почувства формата на някакъв познат предмет. Квадратната кутийка опари пръстите ѝ и тя бавно се отскубна от прегръдката му. За момент потрепери не само защото бе познала изгарящата топлина на ръцете му, а защото годежният пръстен още беше в джоба му.

— Може би ще поискаш да видиш Шийла още веднъж тази вечер — каза и се примоли дрезгавината в гласа ѝ да не разкрие тъй издайнически скандалните емоции, които изпитваше.

— Времето за посетители вече е минало, но сигурно ще успея да вляза за няколко минути — съгласи се Лоугън, като я изучаваше напрегнато.

— Не трябваше да позволявам на децата да те убеждават да останеш.

— Не ме убедиха те — поправи я Лоугън. Пристъпи към нея, но се спря, когато Дженифър неволно се отдръпна. — Трябва добре да си починеш.

„Благодаря за това, че ми напомни колко зле изглеждам“, помисли си Дженифър, но после се укори за мнителността си.

— Ще те взема утре към девет и половина. Можем да отидем в болницата, когато лекарят минава на визитация.

Дженифър кимна, че ще го чака.

— Ще ми позвъниш ли тази вечер, ако се нуждаеш от нещо? — въпросът му прозвуча остро и укорително. — Ще бъда при майка си. Номерът ѝ е записан в тефтера до телефона.

Тя се съгласи и учтиво го увери, че няма да има нужда от него и че всичко е наред. Лоугън си тръгна почти неохотно, помисли си Дженифър, а после се присмя на тази идея. Може би изобщо нямаше търпение да стигне до болницата.

Обличайки нощницата си, Дженифър си каза, че едва ли ще успее да заспи, но стресът, напрежението и тревогите през деня я бяха уморили повече, отколкото предполагаше. Минути след като положи глава на възглавницата, се унесе в сън.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лоугън и Дженифър излязоха от стаята на Шийла на другата сутрин, госпожа Тейлър бе в чакалнята. Сестра ѝ бе в прекрасно настроение — шегуваше се с инцидента и впечатляваше лекаря с уверенията си, че се чувства много по-добре. На пръста ѝ липсваше годежен пръстен, което накара Дженифър да предположи, че Лоугън е решил да изчака излизането ѝ от болницата, за да ѝ го връчи с по-голяма тържественост. Бе доволна, че не ѝ се налагаше да поддържа прекалено оживен диалог със сестра си. Достатъчно бе да отговаря на въпросите ѝ за децата. Дженифър ненавиждаше ревността, която я обхващаше всеки път, когато виждаше Лоугън и сестра си заедно. Побърза да прикрие изненадата си, когато видя майката на Лоугън. В края на краищата Шийла бе бъдещата ѝ снаха.

— Има едно нещо, което искам да обсъдя с теб, Джени — каза Лоугън и я настани на стола до майка си. — Снощи поговорих с майка ми за това и тя го одобрява, така че я доведох за морална подкрепа.

— За какво става дума? — леко се намръщи Дженифър.

Лоугън си пое дълбоко въздух и погледна почти тревожно към майка си. После подхвана темата.

— Доктор Марч каза, че ще изпише Шийла утре. През първите няколко дни ще изпитва значителни болки, а това, независимо дали ще го признае или не, би я накарало да се държи малко спрехаво с децата — Лоугън спря и се опита да прочете реакцията на Дженифър по лицето ѝ. — Предложих ѝ Синди и Ерик да останат у семейство Джефрис за една седмица.

— Мисля, че идеята ти е добра — Дженифър бе изумена от опита му да подходи толкова деликатно към предложението си.

— Това не е всичко. Трябва да се върна в ранчото. Доколкото познавам Шийла, тя ще се притеснява за хотела, защото няма да може да ходи на работа поне за седмица. Ако остане в града, изкушението да отиде и да поработи би било прекалено, силно, за да му устои. Ще ми се да дойде в ранчото за седмица, докато се възстанови.

— Разбирам — Дженифър се поколеба. Усещаше, че има и нещо друго. — Не виждам защо да не се съгласи. Мога да я заместя в хотела.

— Не, няма нужда — сви устни той. — Майка може да се погрижи за хотела. Ръководеше го в продължение на толкова години. Би ѝ доставило удоволствие да поеме юздите в свои ръце за една седмица. Ти ще дойдеш в ранчото с Шийла.

— Какво?! — Дженифър зяпна и втренчи поглед най-напред в Лоугън, а после в майка му. Не би могъл да говори сериозно!

— Това е единственото възможно решение, мила — проговори госпожа Тейлър. — Не би било уместно сестра ти да прекара там една седмица съвсем сама с Лоугън. Но ако и ти си с нея — е, в известен смисъл, двете взаимно ще се наглеждате.

— Това е невъзможно — извика Дженифър и скочи от стола си. Закърши нервно ръце. — Шийла може да си остане вкъщи. Аз ще се грижа за нея и ще я пазя да не тръгне на работа.

— Няма да стане — остро каза Лоугън. — Знаеш колко е упорита и своенравна. Ще те убеди да я заведеш там като на терапия, преди да изминат два дни. Не, решението е ранчото.

— Няма да отида! — декларира Дженифър, а очите ѝ дръзко се впиха в неговите.

— Ще дойдеш! — Лоугън протегна ръка и я стисна за китката така ожесточено, че сигурно ѝ бе оставил синини. Гледаше я с дива безпощадност, когато я придърпа по-близо до себе си. — Ще дойдеш, защото тя ти е сестра и сега има нужда от теб, от член на собственото си семейство. Иди си вкъщи, пригответи багажа на двете ви и утре ще те взема точно в единайсет. И, бог да ми е на помощ, Джени, по-добре бъди там и ме чакай!

След това освободи китката ѝ и се отдалечи с арогантна походка. Когато Дженифър се обърна към госпожа Тейлър, знаеше, че диша на пресекулки и лицето ѝ е зачервено.

— Трябва да се извиня за държането на сина си — каза меко госпожа Тейлър с разнежена усмивка на устните си. — Сигурна съм, че не възнамеряваше да се отнесе така рязко с теб. Страхувам се, че прилича на баща си, що се отнася до този негов темперамент. Когато моят Роб си наумеше нещо, бе способен да полудее от ярост, ако плановете му се объркаха.

— Не разбирам защо е толкова важно — Дженифър спря, преди гласът ѝ да затрепери.

— Джени... — колебливо каза госпожа Тейлър. — Нашето ранчо е много красиво и спокойно. Възможно най-идеалното място, където Шийла може да си почине и да се възстанови. Просто чувствам колко ще ти хареса...

— Сигурна съм, че ще ми хареса — съгласи се Дженифър и си каза, че всяко място, където бе Лоугън, би ѝ се сторило много красиво.

— Няма ли да се съгласиш да отидеш със сестра си? Сигурна съм, че тя не би разбрала твоята неохота да я придружиш.

Дженифър погледна светкавично Аманда Тейлър в очите. Бе сигурна, че в казаното от нея има някакво допълнително послание. Може би тя бе заподозряла Дженифър за чувствата, които изпитваше към Лоугън. Но очите ѝ невинно се усмихваха.

— Можеш да кажеш на Лоугън, че ще бъда готова в единайсет. А сега, ако ме извиниш, имам да свърша доста неща — съзнаваше, че гласът ѝ бе прозвучал с горчивина и може би саркастично, но току-що бе загубила още една битка с Лоугън Тейлър.

Дженифър прибави още една цепеница към огъня, който весело пламтеше в камината. Госпожа Тейлър се бе оказала права — тя наистина се бе влюбила в ранчото от пръв поглед. То се бе сгушило на завет до един планински склон; плътна стена от борове го пазеше от суровите ветрове. Хамбарите, конюшните и другите постройки бяха обградени с живописна ограда. Но къщата ѝ харесваше най-много — един истински дом, беше си казала. Не бе прекалено голяма и претенциозна, не бе боядисана в бяло и преднамерено елегантна. Двуетажна, с островръх покрив, който да не задържа снега при обилните валежи през зимата, с просторна веранда, от която можеше да се наблюдава залезът. Стените имаха естествения цвят на дърво и представляваха добро убежище срещу студените ветрове. Може би слънцето, което весело ѝ намигна от прозорците, ѝ бе дало чувството, че е добре дошла в този дом.

Когато Лоугън ги въведе, им обясни, че горният етаж, както и трапезарията и салонът бяха затворени и не се използваша през зимата. За да се запазва топлината по-добре, бе казал той, независимо от това,

че имаше парно отопление. Дженифър нямаше нищо против, не и когато разполагаше с уютната всекидневна, чиито стени бяха покрити с дървена ламперия и където можеше да си седи пред голямата каменна камина по цял ден. Хранеха се в кухнята, с изключение на Шийла, която през първите два дни пазеше стаята. Спеше в голямата спалня, а Лоугън се бе погрижил да поставят едно допълнително легло за Дженифър и така нямаше опасност кракът ѝ да пострада по невнимание. Лоугън спеше в малката стаичка до кухнята, която преди е служела за спалня на домашната помощница.

Като цяло не се оказа толкова трудно, колкото Дженифър си представяше. Лоугън го нямаше от сутрин до мрак. На първата сутрин се събуди от подрънкването на чинии в кухнята, а хлопването на външната врата потвърди излизането му. Лоугън прекарваше вечерите в къщата, като се хранеше заедно с Дженифър на кухненската маса. Това можеше да се окаже доста интимно преживяване, ако го нямаше безразличието му. Не точно безразличие, по-скоро липса на интерес. А това, което установи Дженифър, бе нещо, което можеше лесно да понесе. След вечеря Лоугън отиваше да види Шийла, а Дженифър се заемаше с чиниите, после гледаше телевизия. Спокойно можеха да минат за двама непознати, които живееха под един покрив.

Дженифър бе открила начин да притъпи болката от това да бъде толкова близо и при все това тъй далеч от него. Грижеше се за дома му, приготвяше храната му и вършеше всички онези малки неща, които би правела една съпруга. Понякога, особено когато Лоугън бе при Шийла, старата ревност, примесена с копнеж, нахлуваше в сърцето ѝ, но тя съумяваше да запази спокойствие, когато кафявите му очи срещнеха нейните. Дори изглеждаше весела и жизнерадостна, когато бе заедно с Шийла. Чувстваше, че трябва да ѝ се присъди награда за това, че успяваше да прикрие тъй добре страданието си.

Големият черен часовник с кукувичка обяви, че вече е два часът, и тя се надигна от мястото си до камината. Ставайки, приглади с ръка сините джинси. През отворената врата, която водеше към спалнята, Дженифър чуваше гласа на сестра си, която очевидно бе на телефона и говореше с Дърк. Откакто бяха пристигнали, той ѝ звънеше по два пъти на ден. Шийла, изглежда, нямаше нищо против и приемаше обажданията му със спокойствие, което учудваше Дженифър.

Въздъхна дълбоко, преди да се отправи към кухнята. Да опече десерт за вечеря — това поне щеше да я откъсне от нерадостните мисли. Шумът от стъпки в снега, последван от тропане по задната врата, я накара да спре на място. Там стоеше Лоугън и държеше нещо едро и черно в ръцете си.

— Дай ми няколко от онези големи хавлиени кърпи в шкафа за чаршафите — каза набързо, когато тя му отвори.

Безжизненото теленце в ръцете му накара Дженифър да се затича. Когато се върна, го завари до камината. Той взе една от кърпите в ръцете ѝ и започна енергично да разтрива черното телце.

— Какво се е случило? — попита Дженифър и коленичи до него.

— Родило се е в неподходящо време. Майка му просто го изостави — отвърна Лоугън. — Стопли му малко мляко. Вдясно от мивката, в шкафа, има няколко бутилки. Сипи го вътре.

За секунди тя стопли млякото, сипа го в бутилка, намери гумения биберон в едно чекмедже и се върна във всекидневната. В последния момент натопи една от кърпите в мляко и донесе и нея. Колкото и слабо да беше теленцето, можеше да се наложи да го убеждават да започне да суче. Краткият одобрителен поглед, който Лоугън ѝ хвърли, я убеди, че годините, прекарани във фермата на родителите ѝ, не са били напразни.

Направи ѝ знак да продължи с храненето, докато той масажираше теленцето, за да възстанови кръвообращението в полуизмръзналото му тяло. Наложил се Дженифър да отвори устицата му насила, за да постави напоената с мляко кърпа в нея и да позволи на животворната течност да потече в гърлото му. Най-после немощното му сукане ѝ даде възможност да премине към биберона и бутилката. Топлината на огъня, разтривките на Лоугън и топлото млекце, което проникна в стомаха му, накараха теленцето да прояви признаци на живот. Слабовато протегна глава и опита да получи повече мляко от бутилката.

При този малък, но обещаващ жест Дженифър погледна към Лоугън. Благодарната му усмивка за миг спря ударите на сърцето ѝ, което после се разтуптя още по-силно от вълнение.

— Не смятах, че ще оживее — щастливо, но с известно съмнение поклати глава Лоугън. — Просто не ми го побира умът как койотите са го пропуснали.

— Радвам се за това — тихо каза Дженифър и сведе поглед към малката черна главица, която спокойно почиваше в скута ѝ. Теленцето вече бе утолило глада си. — Ще оцелее ли сега?

— Има шанс. Ще го оставим да спи тук, край огъня, и ще го нахраним по-късно отново. Какво ще кажеш за по едно кафе?

— Добре — Дженифър стана, преди магията на усмивката му да я завладее отново.

Когато се върна с кафето, него го нямаше в стаята. Гласовете от спалнята сякаш я порицаваха за това, че се бе вкопчила във възможността да прекара няколко минути насаме с него. Остави чашата му на масата и прегърна коленете си на пода до камината. Когато се върна, Лоугън я завари да гали главичката на телето, което надничаше от хавлиените кърпи. За пръв път, откакто дойде в дома му, Дженифър изпита желание да избяга от него, от вълната мъжественост, която я заля с внезапната му поява в стаята. Но остана да седи на пода и да гледа в пламъците. Напразно се опитваше да не забелязва присъствието му.

— Току-що предложих на Шийла да те разведе из ранчото утре следобед — каза Лоугън и наруши тишината, която бе започнала да потиска Дженифър.

— Благодаря ти, но мисля да се въздържа — отвърна тя с овладян тон.

— Мога да те уверя, че имам един кротък кон, с който ще се разбирате чудесно — позна, че се усмихва, но не се обърна да срещне погледа му. — Защото аз ще бъда наблизко да се уверя, че няма да избяга с теб.

— О, аз яздя доста добре, макар че отдавна не съм го правила. Просто не ми харесва идеята да оставим Шийла сама.

— Няма да бъде сама — тихо каза Лоугън. — Дърк ще бъде с нея.

Макар че гласът му бе съвсем спокоен, Дженифър не можа да се въздържа да не погледне лицето му. Не можеше да си представи как би оставил Шийла сама с Дърк. Не и доколкото познаваше силно развитото му чувство за собственост.

Сякаш прочел мислите ѝ, Лоугън добави:

— Имат да обсъдят някои неща и е по-добре да бъдат оставени насаме.

— Аха — доста неадекватен коментар, помисли си тя, като се има предвид, че Шийла без съмнение щеше да съобщи на Дърк, че ще се омъжи за Лоугън. Ето още една причина, поради която пръстенът още не бе на ръката ѝ. Би трябвало да се досети, че сестра ѝ бе твърде деликатна, за да отхвърли Дърк тъй рязко. — В такъв случай, — колебливо каза Дженифър — ще се радвам да дойда с теб утре.

— Ако сме се разбрали, тогава да се връщам на работа — каза и излезе от стаята.

На следващия ден следобед Лоугън се прояви като идеалния домакин. И Дженифър, която в началото се чувстваше малко странно на гърба на коня, постепенно се отпусна и започна да се наслаждава на разходката. Въздухът бе свеж и ободрителен, а слънцето хвърляше шарени отблясъци през разкъсаното було на облаците. Въпреки че Лоугън и се стори малко далечен, не бе погълнат изцяло от мислите си, както Дженифър бе очаквала, като имаше предвид факта, че Дърк бе сам в къщата с годеницата му. Държеше се приятелски и любезно ѝ показваше как функционира ранчото.

Когато се понесоха в лек галоп обратно и видяха силуета на къщата в далечината, колата на Дърк тъкмо потегляше. Дженифър скришом огледа замисленото лице на Лоугън. Порази я суровият му профил под каубойската шапка. Мъжествената му красота не се бе изгубила, нито пък малките бръчици около очите му, но джинсите, якето от овча кожа и кафявата каубойска шапка му придаваха някаква стоманена твърдост. Осъзна с поразителна яснота, че Лоугън бе способен на жестока безкомпромисност, когато залогът бе онова, което искаше.

Един от синовете на управителя на ранчото пое конете им. Лоугън непринудено се усмихна на Дженифър и ѝ кимна да тръгне пред него към къщата.

Лицето на Шийла грееше от щастие, когато Лоугън и Дженифър влязоха през входната врата и я завариха удобно излегнала се на мекия диван. Отправи към Лоугън блесналия си поглед.

— Е? — попита Лоугън леко очаквателно.

— Извинете ме — прекъсна го Дженифър. — Ще отида да направя кафе.

Шийла, изглежда, не забеляза Дженифър, която излизаше от стаята.

— Не смятах, че ще се окаже толкова лесно — каза на Лоугън. — Дори не трепна, когато му обясних. Каза, че разбирал и ако аз съм щяла да бъда щастлива...

Вратата на кухнята се затвори и прекъсна думите на Шийла, а стомахът на Дженифър се сви. Горкият тромав, добричък Дърк, помисли си, като успя да задели малко жалост за него, вместо да я запази изцяло за себе си.

Дженифър се затвори в кухнята за остатъка от следобеда под предлог, че приготвя вечерята. Докато настане време храната да бъде поднесена, я измъчи жестоко главоболие. Изнурената бледност на лицето ѝ подбуди и Шийла, и Лоугън да настояят да полегне за малко и да почине. Горчивата мисъл, че те бяха доволни да прекарат вечерта необезпокоявани от нея, извика сълзи в очите ѝ.

Дженифър успяваше на моменти да подремне в тъмната спалня. Приглушените гласове от всекидневната бомбардираха съзнанието ѝ като с хиляди пробождания с нож.

Стрелките на малкия часовник показваха единайсет без петнайсет, когато Дженифър отново се събуди. Къщата бе притихнала и се чуваше само равномерно дишане на Шийла откъм съседното легло. Остана да лежи тихо, съвсем разсънена: главоболието ѝ си бе отишло, останала бе само онази безкрайна празнота. Най-накрая Дженифър бавно се измъкна от леглото, пъкна крака в бледозелените си пантофи и се наметна с късия сатенен пеньоар. Едва бе хапнала няколко залъка от вечерята и мисълта за чай с препечена филийка ѝ се стори не само апетитна, но и способна да възвърне силите ѝ. Мина на пръсти през всекидневната и влезе в кухнята, като запали само малката лампичка над печката. Докато пълнеше чайника със студена вода от чешмата, помисли колко хубаво би било да изчезне някъде в нощта. Разсеяно постави чайника на котлона и запали пламъка на газта, като се опита да прецени дали страхът или куражът ѝ я убедиха да остане. Чувстваше се така, сякаш бе лишена и от последната капка воля. Сякаш и най-простото решение представляваше непосилно усилие за мозъка ѝ.

Каква дреболия, засмя се иронично в себе си, я бе накарала да избяга тук от Минеаполис... Препечената филийка изскочи от тостера.

Неудобният инцидент с Брад изглеждаше толкова незначителен, когато го сравняваше с разрушителната сила на несподелената ѝ любов към Лоугън. Чайникът изсвири рязко в притихналата кухня. Накара го да млъкне, като бързо го премести от огъня. Тъкмо когато наливаше горещата вода в чашата си, един глас прозвуча в тъмнината.

— Мислех, че спиш.

Лоугън стоеше до масата, облечен само в джинси. Голите му гърди с няколко снопчета къдрави кафяви косми накараха Дженифър да осъзнае с неудобство оскъдната дължина на бледозеления си пеньоар и скритата под него нощница. Беше сигурна, че Лоугън чува сърцето ѝ даже от разстоянието, на което бе застанал.

— Реших... да пийна малко чай с препечен хляб — едва успяваше да си поеме дъх.

— Внимавай! — възкликна внезапно Лоугън, когато ръката ѝ се разтрепери от усилието да вдигне чашата. Горещият чай се разплиска и заля опакото на ръката ѝ. Едва сподави вика си.

— Добре ли си? Дай да ти видя ръката — настоя Лоугън.

Опита да отдръпне ръката си от него, но не можеше да се мери със силата му. Цялото ѝ тяло пламна, докато той преглеждаше ръката ѝ. Погледите им се срещнаха. Неговото дишане бе също толкова неравномерно.

— Джени — прошепна. Ръката му отмахна златисточервените кичури от челото ѝ, а после конвулсивно се склочи: на тила ѝ. — Джени — прошепна отново и я притегли към себе си.

Устните ѝ потрепераха безсилно под неговите и слабата ѝ воля за съпротива скоро я напусна. Тялото ѝ немощно се притискаше в неговото. Дланите ѝ се плъзнаха зад врата му, а сетивата ѝ се възпламениха под страстното желание на целувката му. Дженифър се опиваше от докосването на голите му гърди до тялото ѝ, докато той я притискаше все по-плътено към себе си, сякаш също желаше да се слепят в едно. Тихо изстена, когато Лоугън впи устни в млечнобялата мекота на врата ѝ. През нея преминаха нови вълни на страстно желание.

Съзнанието ѝ опита да оспори реакциите на тялото, като ѝ заповяда да престане да отвръща на докосването му. Но тя знаеше, че му принадлежи и че нищо няма значение пред усещането за неговите устни върху нейните.

— О, Джени! — изстена той и продължи да залива лицето и устните ѝ с целувки. — Искам те. Как само те искам!

Тялото ѝ се скова в прегръдките му, а през нея премина светкавично ледена тръпка. „Колко си глупава — проплака сърцето ѝ. — Да не си мислеше, че те обича? Та той е сгоден: за сестра ти!“

— Шийла... Лоугън, спри, моля те — изхлипа тя и напразно опита да се съпротивлява. — Недей!

— Не ме отблъсквай, Джени Глен — тихо запротестира Лоугън и потърси отново устните ѝ, но тя се извърна от него.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци, които заблъскаха по гърдите му. Горчиви сълзи на унижение се затъркаляха по бузите ѝ.

— Какво ти става? — една бръчка проряза челото му, когато се втренчи в сълзите и свитите ѝ в юмруци ръце. — Какво съм направил?

— Веднага ме пусни! — гневно изхлипа тя. Прииска ѝ се да не се чувстваше тъй мъничка, докато го гледаше ядосано изпод брадичката му, една глава по-ниска от него. — Ах, ти, двулично животно!

— Да не си полудяла? — извика ѝ.

— Вече не съм! — кресна му в отговор, най-накрая успяла да освободи ръцете си от здравата му хватка. Когато ядосано направи крачка към нея, каза му с треперещ глас: — Не ме докосвай! Само да си посмял да ме докоснеш пак!

Сви се уплашено от яростта, която помрачи лицето му. Залитна назад към кухненския плот, а той заплашително пристъпи към нея.

— По дяволите, ще те докосвам когато си пожелаеш!

Протегна ръка и сграбчи лъскавия плат на пенъоара ѝ. Дръпна я към себе си и тя почувства как материята се разкъсва в ръцете му. Покри устата ѝ и проникна в нея с унизителна безпощадност. Целуваше я жадно, сякаш искаше да я изпие цялата. Тя заби нокти в раменете му и го издра до кръв. Но Лоугън не чувстваше нищо, само изгарящо желание да я притежава. Дженифър се бранеше като ранена тигрица, любов и омраза се сливаха в едно. Когато я остави съвсем без дъх, той грубо я отблъсна от себе си.

— Махай се! — дишаше учестено и накъсано. Стаената заплаха в гласа му я накара да се почувства като хлипащо нищожество. Успя да се измъкне от кухнята. Погледът му бе забит като стоманен кинжал в гърба ѝ.

— Дженифър! Какво правиш? — извика Шийла, която с накуцване влезе в стаята, опряна на патерици. Сестра ѝ мрачно и тържествено подреждаше дрехите в куфара.

— Какво правя според теб? Заминавам си — отвърна с равен глас.

— Заминаваш? Как така? Къде?

— Как ли? — Дженифър погледна нагоре към слисаните очи на сестра си. — Имам си крака, които ще ме пренесат заедно с куфара ми до джипа. После джипът ще ме отведе до летището, а самолетът — до Минеаполис.

— Лоугън знае ли? — попита Шийла, след като ужасено пое глътка въздух.

— Не. Ако искаш, можеш да го известиш. Нямам нужда от позволенията му, за да си тръгна — саркастично отвърна Дженифър. След снощи, вече не му дължеше нищо. Шийла продължаваше да я гледа смаяно. — Мисля, че чух някой да чука, Шийла. Защо не отвориш?

След секунди Дърк се появи на вратата на спалнята.

— Какво става тук. Джени? — попита я.

Дженифър затвори с трясък куфара, а после дръзко се обърна към него.

— Тръгвам си, ето какво! Да не възнамеряваш да ме спреш? — почти бе готова да се разхлипа. Знаеше, че ако Дърк се опита да застане на пътя ѝ, нямаше да го понесе.

— Наистина ли го искаш? — попита я тихо и се приближи към нея. Попи с поглед сенките под очите ѝ, подпухнали от плач.

— Да — прошепна едва чуто, а брадичката ѝ издайнически затрепери.

— Тогава ще те закарам до летището — каза мрачно.

— Дърк! — извика Шийла. — Не трябва! Дженифър, не можеш да си тръгнеш просто така. Ами дрехите ти, всичко останало е у дома...

— Изпрати ми ги по пощата — облече си палтото, подаде куфара на Дърк, пое дълбоко въздух и целуна леко сестра си по бузата. — Ще ти пиша и ще ти обясня всичко... Когато мога.

Със стоическо изражение последва Дърк към колата му. Опитваше да не забелязва обърканите протести на Шийла. Беше благодарна на Дърк, че разбираше нежеланието ѝ да разговаря. Нямахме да може да говори с него, без да се разстрои. Снощи, когато най-накрая с усилие се бе довякла до спалнята, бе разбрала, че няма да може да се изправи лице в лице с Лоугън никога вече. Не и след случилото се. Успокояваше я единствено мисълта, че Лоугън така и не бе разбрал за чувствата ѝ. Само да не беше казал, че я иска... Да, именно, ако бе казал, че му е нужна или че я обича. Но така бе прозвучало като че ли е някаква евтина проститутка, която можеше да има и да забрави. Обичаше го, да, много го обичаше, но не дотолкова, че да му позволи да я използва по този начин.

— Какво ти е направил?

Дженифър се стресна от въпроса му. Тишината бе продължила толкова дълго, че тя почти бе забравила за присъствието му. Осъзнаваше само нарастващото разстояние, което я делеше от Лоугън.

— Видях синините на ръката ти — констатира с равен глас Дърк, — ако искаш, можеш да ми кажеш какво се случи.

— Моля те, Дърк, не искам да говоря за това — запротестира с немощен глас, вперила празен поглед в града, който се простираше пред тях.

— Няма нужда да криеш от мен, че си влюбена в Лоугън. И аз съм изпитвал подобни чувства, забрави ли?

— Не беше кой знае какво.

— Ако не беше кой знае какво, нямаше да бягаш — колата леко маневрираше през градското движение.

— Звучи прекалено глупаво, за да се обясни — неловко сви рамене Дженифър.

— Все пак опитай.

— Той ме целуна. Аз се ядосах и той също се ядоса. После ме сграбчи за ръката малко по-силно, отколкото трябваше. Моля те, не казвай на Шийла — очите ѝ се замъглиха от напирещите сълзи.

— На Шийла ли? Какво толкова, ако Шийла узнае? — смръщено я погледна Дърк.

— Може да го възприеме погрешно — когато Дърк продължи да я гледа все така слисано и неразбиращо, Дженифър възкликна

раздразнено: — Много добре знаеш, че Лоугън и Шийла са сгодени. Известно ми е, че трябваше да ти съобщи вчера.

Дърк почти успя да сподави възклицанието си, когато спря колата пред летището. Тъмните му очи горяха с особен пламък.

— И как точно разбра, че са сгодени?

— Не съм сляпа, нито глуха — сопна му се тя. — Освен това видях Лоугън в бижутерияния магазин, когато купуваше пръстена, и чух как вчера Шийла му казва, че си понесъл новината доста добре.

— Видяла си Лоугън да купува пръстена? — замислено се втренчи в нея Дърк.

— Да — отвърна сприхаво Дженифър. — Няма нужда да видя нещо написано черно на бяло, за да повярвам.

— Сам виждам това — присмехулно отвърна Дърк. — Е, хайде, ето ни на летището. Ще си тръгваш ли или не?

— Да, разбира се — стресна се от внезапната острота в думите му.

— Мисля, че и двамата не си падаме много по сърцераздирателните сбогувания, така че можем да си кажем довиждане още сега. Освен ако не искаш помощ за багажа — Дърк ѝ се усмихна топло и съчувствено.

— Благодаря ти, няма нужда — отвърна тя. Сега, когато дойде време да излезе от колата, Дженифър вече не бе толкова сигурна, че иска да си тръгне. Наведе се и целуна леко Дърк по бузата. — Желая ти всичко най-хубаво, Дърк.

— И на тебе, Джени. Чао.

Помаха му храбро, когато потегли с колата. Вятърът безмилостно брулеше лицето ѝ, развяваше полите на палтото ѝ и свиреше неудържимо, сякаш ѝ се подиграваше за сълзите. Никога досега не бе се чувствала така самотна. Решително прекрачи прага на летището. Най-ранният полет от Джаксън бе чак в четири следобед. Цели пет часа чакане! Защо не беше проверила разписанието на излитащите самолети?

Купи билета си и се примири с дългото чакане, което ѝ предстоеше. Разходи се напред-назад из малката сграда, после спря край един прозорец и се загледа в празната писта. Почувства се като заека от онази приказка — тичаше ли, тичаше, а в това време бавната костенурка неудържимо вървеше към финала. Някакъв студен порив на

вятъра подуха около краката ѝ и тя се обърна да види дали не става течение. Замръзна на място. Лоугън влизаше през вратата, видя я и се отправи към нея. Всяка частица от тялото му излъчваше гняв и раздразнение.

— Не ти трябваше много време, за да се изнесеш, а? — изръмжа, когато стигна до нея.

— Явно не съм бързала достатъчно, щом ме настигна — остро му отговори тя и извърна лице към прозореца.

— Дърк ми се обади по телефона. Разказа ми някаква, небивалица за това как с Шийла сме били сгодени. Би ли благоволила да ми обясниш? — попита Лоугън с явно усилие да се владее.

— Да ти обясня? — невярваща на ушите си, Дженифър не можа да сдържи възклицанието си. — За бога, какво има да обясняваме! Знам, че още не си ѝ дал пръстена, поне не го видях на пръста ѝ тази сутрин, но знам, че ще се ожениш за нея.

В продължение на минута очите му я гледаха озадачено, докато се опитваше да проумее думите ѝ.

— Няма да се женя за Шийла — поклати глава, а очите му заблестяха. Бръкна в джоба си и извади познатата черна кутийка. Подаде и я.

Сега бе ред Дженифър да изглежда изумена. За миг на бузата на Лоугън се появи една трапчинка, после той извади цигара и я запали. Дженифър колебливо отвори капака на кутийката. Отвътре заблестя прекрасният нефритов камък, заобиколен с миниатюрни диамантчета. Ръцете ѝ затрепериха, когато подаде обратно на Лоугън кутийката.

— Не разбирам — промърмори, докато слисано се взираше в присмехулните му очи.

— Много просто, Джени Глен. Шийла ще се омъжи за Дърк. Никога не е имало и най-малката възможност да бъде другояче — завърши спокойно и издиша облаче синкав дим помежду им.

— Но аз чух как бижутерът... Той го нарече годежен пръстен — упорстваше тя.

— Наистина е такъв.

Дженифър закри с ръка зяпналата си уста. Наум ѝ идваха предположения, които просто не биха могли да бъдат верни.

— А вчера, онзи поверителен разговор между Шийла и Дърк... Тя каза, че приел новината много спокойно... — упорстваше тя.

— Новината беше, че няма да се откаже от работата си като мениджър в мотела, поне не и докато си стъпят на краката финансово — обясни Лоугън. — Няма ли да попиташ за кого е пръстенът?

— Този камък е нефрит — каза тя, когато Лоугън го извади от кутийката.

— Прекрасен е, не мислиш ли? Добиват го тук, в Уайоминг.

— А моето колие? Мислех, че е някакъв подобен на нефрит местен минерал... — Дженифър бе останала без дъх.

— Както ти казах, нефрит от Уайоминг. Точно същия цвят и състав като камъка на годежния пръстен.

— И за кого е този пръстен, Лоугън?

— Всички жени от семейство Тейлър носят пръстени с нефритов камък. Изненадан съм, че не си забелязала този на майка ми. Струва ми се, допреди Коледа майка вярваше, че нефритовото колие е подаръкът ми за Шийла — каза Лоугън. — Поръчал съм да гравират един надпис от вътрешната страна на пръстена — подаде ѝ го, за да може да прочете думите: „Cedant Arma Togae“.

— Какво означава? — внимателно попита тя.

— Това е девизът на щата Уайоминг: „Нека положим оръжието си в краката на жената“ — обясни Лоугън. — Но мисля, че в нашия случай ти трябва да се предадеш и да положиш оръжието си — престани да ме тормозиш с онзи тип от Минеаполис.

— Наистина ли ми предлагаш да се омъжа за теб, Лоугън? Не бих понесла, ако това е някаква шега — гласът ѝ затрепери и в него се доловиха плачливи нотки. Тя се взираше отчаяно в очите му и търсеше в тях истината.

— Предлагам ти да си признаеш веднъж завинаги, че ме обичаш — ръцете му докоснаха тъй леко раменете ѝ, сякаш се боеше допирът до кожата ѝ да не го изгори. — Искам да чуя как го казваш.

— Обичам те, Лоугън — прошепна тя. — Толкова много те обичам, че бих могла да умра.

— Снощи бях сигурен, че е така — усмихна и се Лоугън и силно я прегърна. — Но какво стана? В един момент беше в прегръдките ми и ме целуваше така, сякаш ми предаваше сърцето си, а в следващия ме дереше като котка!

— Помислих... — Дженифър се изчерви и се помъчи да скрие лицето си. — Помислих си, че само ме искаш. Така каза ти — извика,

когато той изстена и я притисна още по-плътно към себе ся.

— Ах, ти, щуро глупаче! Наистина те искам, защото те обичам! Защото съм луд по теб от мига, в който излезе от онзи самолет и влезе в сърцето ми. Но ти издигна стена между нас, толкова висока, че не вярвах да успея да я прескоча. Но си заслужаваше, скъпа моя. Заслужаваше си всяка една минута, прекарана в агония, само за да мога да те прегръщам: така — повдигна брадичката ѝ и се загледа в очите ѝ.

— О, Лоугън, държах се толкова глупаво — ъгълчетата на устата ѝ увиснаха тъжно. — От самото начало бях убедена, че си просто един плейбой, а после бях стопроцентова сигурна, че си влюбен в сестра ми Шийла.

— Никога не е имало друга освен теб, моя глупава червенокоске, скъпа Джени — каза Лоугън и я целуна така пламенно и всеотдайно, че когато свърши, на лицето ѝ бе изписана само блажена почуда. — Която много скоро ще стане Джени Глен Тейлър.

Дженифър впи поглед в очите му, съзнавайки, че никога няма да намери думи да изрази безкрайния копнеж в сърцето си. Вместо това повдигна устни към неговите и прошепна:

— Много, много скоро...

НЕОБЯТНО НЕБЕ

ПЪРВА ГЛАВА

— Кери? — Джил Рендъл подаде глава от банята, златни къдрици се посипаха по рамото ѝ.

Като видя съквартирантката си, лека усмивка украси бляскавите ѝ устни. Кери Адъмс седеше в средата на леглото, прегърнала здраво една възглавница с ръце, и замечтано се взираше в пространството. Усмивката на блондинката стана дяволита. Като смъкна една хавлия от закачалката в банята, Джил я нави и я запрати по съквартирантката си.

— Кери, би трябвало да се приготвяш! — Джил се изправи на вратата, с ръка върху изящния си хълбок. Хавлията, случайно попаднала върху главата на съквартирантката ѝ, се смъкна и разпиля след себе си кичури права кестенява коса, мека и блестяща като сатен.

— Така ли? — въздъхна Кери. Дребничката ѝ фигура се надигна от леглото и неспокойно се отправи към прозореца. Дръпна завесата и погледна навън. — Искане ми се Тод да се отбие тази вечер!

Джил неодобрително поклати глава и се извърна от огледалото в банята.

— По-добре се надявай Тод да не идва, освен ако не искаш да те скъсат по английска литература!

— Знам, но... — в гласа на Кери се прокрадва пламенна нотка. — Все си мисля, че като се събудя, всичко ще се окаже само един сън, сякаш никога не се е случвало в действителност.

Закачливият пламък остана в очите на Джил, докато внимателно нанасяше златистия молив върху светлите си вежди, за да ги подчертае.

— Кери, това е само първото ти брачно предложение.

— И последното! О, Джил... — момичето стоеше на вратата с озарено от щастие лице. — Тод ми предложи да се омъжа за него. Да бъде негова съпруга.

— Знам, милинка. Каза ми го и преди — чувствената ѝ уста се изви в широка усмивка.

— Трябва да си го повтарям, иначе ще спра да вярвам, че наистина се е случило. Не съм красива като теб. Не можах да повярвам, когато ме покани на среща за първи път — не повярвах и втория, и третия, и четвъртия. Но не съм и сънувала, че... О, разбира се, че съм бленувала за това, но никога не съм вярвала, че ме възприема сериозно! Никога не е казал повече от една дума за това как се е чувствал предишната нощ.

— Не ти ли казах, че ще стане? — Джил недвусмислено ѝ намигна.

Кери сгъна хавлията и я остави върху рафта, по лицето ѝ се прокрадна тъга. Спомен за гузна съвест замъгли блясъка в кафявите ѝ очи.

— Все още не знам дали трябваше да му казвам такава съвършена лъжа. Нямам никакво намерение да напускам Монтана, за да си търся работа — дори за през лятото.

— Но Тод не знае това — напомни ѝ Джил и започна да очертава с молива другата си вежда, — а и освен това, ти не си му казала категорично, че си приела работа извън щата, нали?

— Не, просто казах, че чичо ти от Калифорния ни е поканил да работим в почивния му комплекс за през лятото.

— Тогава това не е било лъжа, нали? Чичо Питър наистина ни писа, за да ни каже, че ако искаме, има работа за нас — тя потръпна изящно с рамене, докато съсредоточено наблюдаваше образа си в огледалото. — Всичко, което каза, бе една малка лъжа за това дали си приела предложението или не.

— И аз така мисля — въздъхна Кери и се подпря на вратата. Несъзнателно ръката ѝ се вдигна и тя започна да навива кичур коса около пръста си. — Просто, когато обичаш някого, не изглежда честно да въртиш всичките тези номера, за да го накараш да върши това, което искаш.

— Тод те обича. Може би той самият щеше впоследствие да повдигне въпроса. Единственото, което си направила, е, че обърна нещата в твоя полза. Толкова ясно показва, че го обичаш. Просто намери начин да го накараш да разкрие чувствата си.

Първото изречение бе единственото нещо, което Кери чу.

— Никога няма да разбере защо Тод Райърдън ще ме обича. Би могъл да се ожени за някое момиче като теб, хубаво и умно, а не за

такова срамежливо и обикновено като мен.

Джил наклони глава на една страна, бледозлатистите къдри се спускаха по раменете ѝ. Дългата ѝ коса бе оформена в прическа, която бе свободна и естествена — такава, каквато само най-красивите момичета имат.

— На външен вид, Кери, може да си съвсем обикновено американско момиче, с кафяви очи и кестенява коса. Може лицето и фигурата ти да не са зашеметяващи, но душата ти е прекрасна. А пък и противоположностите винаги се привличат. Тод Райърдън има изключително развито чувство за покровителство и вродената ти срамежливост му позволява да се изяви. Освен това мисля, че му харесва начинът, по който го боготвориш с тези твои кафяви очи — имаше и още неща, които бяха на върха на езика ѝ, но си замълча и ги запази за себе си.

На Тод му харесваше мисълта, че превъзхожда умствено Кери. Той имаше нужда от някого, когото да превъзхожда, но не и да бъде превъзхождан. Джил винаги бе смятала, че жената, за която ще се ожени, ще бъде като молец, а не като пеперуда.

Той бе амбициозен млад мъж. Не че би имал нещо против да споделя славата с красива съпруга. Не бе чак такъв егоцентрик. Но Тод Райърдън искаше да е сигурен, че жена му си стои у дома и го чака сама, а не с глутница обожатели, готови да я забавляват, в случай, че закъснее.

Душата на Кери бе нежна. За нищо на света не би я наранила съзнателно, като ѝ посочи някои от най-грубите причини, поради които Тод Райърдън я искаше за съпруга.

— Не бих искала да говориш така, Джил — намръщено каза Кери, като нави още по-стегнато кичура около пръста си. — Звучиш много цинично в такива моменти.

— Предпочитам да мисля за това логично и реалистично — миглите ѝ вече бяха достатъчно дълги и извити, но имаха нужда от малко кафяво, за да се открояват. Джил сръчно нанесе спиралата. — Мъжете са големи малки момченца. О, всеки си има свой собствен характер, но вътре в душите си остават момчета. Жената осъзнае ли този факт и отнася ли се с тях подобаващо, тя вече е победител. Това, което трябва да правиш, Кери, е да ги хвалиш, когато са добри; да ги

наказваш, като ги лишаваш от наслади, когато са лоши; да играеш игричките им, когато има нещо, което искаш да направят за теб.

— Лесно ти е да го кажеш. Няма мъж, когото да поискаш и да не можеш да имаш — едва доловима нотка на завист се усети в гласа на Кери, докато наблюдаваше изключително женствените черти на приятелката си — черти, които можеха да се променят от чувствено привлекателни до невинно детски само с едно мигване на очите.

— Вярно е — простичко се съгласи Джил. Четката за секунди се задържа във въздуха. Небесносините и очи помръкнаха, щом откриха Кери в огледалото. — Боже, това прозвуча много надуто, нали? Нямах това предвид.

— Не си надута, а уверена. Ако изглеждах като теб, и аз щях да съм уверена в себе си. Все пак съм щастлива, че не искаш Тод.

Кичурът се изплъзна от ръката ѝ. Джил инстинктивно продължи със спиралата.

— Ще се облечеш по-всекидневно, преди да отидеш до библиотеката, нали? — разсеяно попита тя.

— Ще бъда с пуловер и дънки — бе краткият отговор.

Като върна спиралата при останалата козметика, Джил се вгледа в отражението си. Собствената ѝ красота я порази както никога досега. Беше родена пеперуда. Откакто се помнеше, бе предмет на внимание от страна на момчетата.

Можеше да има всеки мъж, когото поискаше. Някои бяха по-голямо предизвикателство от други, но всички можеха да бъдат нейни. Беше само въпрос на игра. Често пъти Джил се бе оприличавала на хамелеон, а не на пеперуда, ставаше каквато мъжът, когото преследваше, искаше да бъде: секси, спортна, нежна, умна — нямаше никакво значение.

Джил никога не се бе съмнявала, че ако поиска, може да отнеме Тод. Щеше да се престори на безпомощна и наивна, каквато всъщност бе Кери. Красотата ѝ можеше и да е пречка за Тод, но би могла да преобърне всичко и да му покаже какво предимство може да бъде външният ѝ вид за кариерата му. Никога обаче не би направила това. Кери бе най-добрата приятелка, която Джил някога бе имала, а Кери обичаше Тод отчаяно.

Нима някога Джил бе гледала някого с трепетния поглед на Кери? Розовото опиянение от любовта никога не бе продължавало след

първоначалната страст. Веднъж щом той попаднеше в прегръдките ѝ, във властта ѝ, страстта изчезваше. Това, което винаги я вълнуваше, бе тръпката от преследването, но края на всяка връзка намираще за отегчителен.

На закачалката в банята висеше бяла блуза с дълги ръкави. Джил я облече и докато я закопчаваше отдолу нагоре, видя как памучната материя дискретно подчертава заоблените ѝ гърди.

Пеперуда бе най-точното определение за Джил. Златна кралска пеперуда, която прелита от мъж на мъж и никъде не се задържа дълго. Нима такъв бе предопределен да бъде жизненият ѝ път или може би щеше да се появи някой мъж да опърли крилцата ѝ?

Странно чудна мисъл бе това. Още от рождение инстинктивно знаеше как да се добере до всеки. Нямаше мъж, когото да не може да накара да прави това, което искаше. Веднъж получила вниманието му, тя просто разтваряше криле и отлиташе.

Джил напъха блузата в светлосините си дънки и като се запъти към спалнята, несъзнателно разроши с пръсти лъскавата си коса.

— Готова ли си? — попита Кери, докато навличаше якето си върху избелелия сив пуловер. Видът, който придоби, бе момчешки, подхождащ на късо подстриганата ѝ коса и на обикновената ѝ физиономия, но не и на истинската ѝ същност.

Джил забеляза всичко това, но отдавна се бе отказала да убеждава съквартирантката си да се облича по-различно. Кери бе получила брачно предложение от мъжа, когото обичаше, така че, помисли си Джил, външният ѝ вид нямаше особено значение.

— Кой изобщо е готов да прави курсови проекти? — каза тя, като извади бежовото си кожено яке от малкия гардероб.

— Гледай от по-веселата страна — засмя се Кери. — Крайният срок за курсовите проекти означава край на още един семестър, задава се лятната ваканция.

Джил помъкна тетрадките и чантата си към вратата.

— Това е ободряваща мисъл — съгласи се тя и се усмихна широко. — След колко време ще ти трябва пишещата машина?

Докато слизаха по стълбите, обсъждаха училищните си програми. Портативната пишеща машина бе съвместна инвестиция, но винаги ставаше така, че им трябваше по едно и също време.

На долните стълби едно момиче ги чакаше.

— Ето те и теб, Джил. Тъкмо идвах да те викна. Търсят те по телефона, мисля, че е Боб Джаксън.

Момичето предаде запъхтяно съобщението си и преди да тръгне надолу, се усмихна заговорнически. Джил прикри недоволството си. Боб Джаксън бе скорошно завоевание, от което тя се мъчеше вече да отлети. Той явно не разбираше намека.

— Кажи му, че идвам — извика Джил след отдалечаващото се момиче и ускори крачките си.

— Упорит е — измърмори Кери.

— И питаш! — веждата ѝ се изви нагоре. — Е, това, разбира се, няма да трае дълго.

Момичето, което дойде да я извика, посочи телефонната кабинка до изхода. Джил бързо се запъти натам, а Кери се настани върху меката възглавница на канапето. Тонът на Джил лесно стана забързан и напрегнат.

— Здравсти, Джил. Какво правиш? — поздрави я мъжки глас.

— О, Боб, ти ли си? Запътила съм се към библиотеката с Кери. Опитвам се да завърша записките по курсовата си работа. Нали знаеш, все оставяме нещата за последната минута. Трябва да приключим в понеделник, а както знаеш, едва съм започнала.

— Ааа... — последва неловко мълчание и Джил разбра, че казаното от нея не съвпаднаше с плановете му за уикенда. — Много работа и липсата на забавления превръщат Джил в мрачно момиче! — нерешително се пошегува той. — Ще има танци в събота, помниш ли?

— Но ако Джил не си направи курсовата работа, ще я изключат от училище — това бе правдоподобно извинение, макар много добре да знаеше, че ученето нямаше да ѝ отнеме целия уикенд.

Една вечер навън нямаше да ѝ навреди. Просто не искаше да я прекарва с Боб. Освен това Кери бе споменала, че тримата — Кери, Тод и тя, могат да излязат на вечеря този уикенд, това щеше да е нещо като малък годежен купон.

Приятелката ѝ бе много чувствителна на тема семейство, тъй като нямаше такова, с изключение на нейните леля и чичо в Билингс, които я бяха отгледали след смъртта на родителите ѝ. Кери никога не бе казвала нищо конкретно по този въпрос, но Джил знаеше, че животът ѝ там не е бил щастлив.

— И какво ще ти навреди една вечер навън? — измрънка той. — Хайде, мила. Ще прекараме добре.

Външната врата се затвори с трясък. Джил автоматично обърна глава в същата посока. Възрази разсеяно на Боб и се вгледа любопитно в непознатия, който бе вдигнал толкова много шум с влизането си.

Погледът ѝ се плъзна по фигурата му — бе наметнал велурено яке. Тъмносините дънки очертаваха стройни и дълги бедра. Каубойските му боти бяха мръсни и изтъркани от дълго носене. Нещо в изправената му фигура ѝ подсказваше, че не е просто каубой, излязъл навън от родното си място.

Боб отново казваше нещо и Джил откъсна поглед от непознатия, за да се съсредоточи върху разговора. В този миг гласът на непознатия отекна през стъклата на кабината.

— Казаха ми, че тук мога да намеря Кери Адъмс.

Сините очи на Джил се стрелнаха към мъжа, който гледаше как Кони посочва седящата на канапето Кери. Джил можеше да се закълне, че познава всички, които са дори бегли познати на Кери, но този мъж ѝ бе напълно неизвестен.

Лицето му остана невъзмутимо, като мина покрай кабинката, където бе тя. Широките му крачки ѝ напомняха неспокойния ход на затворена дива котка, нетърпелива и гладна.

Този човек не бе толкова уравновесен, колкото изглеждаше на пръв поглед. Безчувствените устни му придаваха жесток вид. Начинът, по който очите му се спряха върху нищо неподозиращата ѝ съквартирантка, я накара да изпита неприятното чувство, сякаш той току-що бе забелязал жертвата си. Нямаше как да я предупреди.

Джил дори не се и преструваше, че обръща внимание на мъжкия глас по телефона. Слухът ѝ се напрягаше да чуе какво казва непознатият на приятелката ѝ.

— Кери Адъмс? — той се изправи пред нея, ниският му глас бе отсечен и груб, каквото бе и първото впечатление, което създаде.

Студена надменност лъхаше от стойката му. В изплашения поглед на Кери нямаше и следа от това, че го познава.

— Аз съм брат на Тод.

Очите на Джил се ококориха от учудване. На външен вид и двамата бяха мургави, но приликата свършваше дотук. Смътно си

припомни, че Тод имаше по-голям брат. Кери ѝ бе споменавала някога, а може би и самият Тод.

— Ах, да... П-приятно ми е... — заекна Кери несигурно.

Малката ѝ фигурка бързо се надигна от канапето и се изправи пред мъжа; напълно бе забравила за тетрадките в скута си и те шумно паднаха заедно с хвърчащите листове.

Джил сви устни, като гледаше как несръчно Кери се опитва да ги събере. Цялата бе пламнала от неудобство, а мъжът не правеше никакъв опит да ѝ помогне. Не промълви и една успокоителна дума, за да улесни положението, нито пък се усмихна, за да разсее неудобството от ситуацията. Той просто изчака тя да събере листовите и да ги притисне отбранително към гърдите си.

— Т-тод често ми е говорил за вас, господин Райърдън.

Кери не успя да издържи на погледа му, очите ѝ безпомощно се сведоха надолу. Пред него тя изглеждаше още по-дребничка. Първоначалният коментар за приятелството бе пропуснат.

— Тод ми се обади тази сутрин. Каза, че ви е предложил да се омъжите за него.

Неверие... Не, нещо повече от неверие усети Джил в гласа му. Остро презрение се врязваше в думите му. Кери смутено преглътна.

— Да, така е — признанието бе направено с тих глас, който звучеше примирено и извинително.

Изражението на господин Райърдън стана още по-мрачно и отблъскващо.

— Кога завършвате, госпожице Адъмс? — язвително я попита той.

— Имам... имам още една г-година.

Гласът му стана дрезгав и глух. Джил задържа дъха си, за да го чуе.

— Тод има три, а може би и четири години до завършването си. Трябва ли да издържам и вас, както издържам него за този период от време?

Кери видимо се смали. Властен деспот! Джил изруга гневно под носа си. Беше абсолютен тиранин, бързо се поправи тя, като избра подходящата дума. Този човек би използвал и физическа сила, ако е необходимо, за да наложи волята си върху някого. Жените като по-

слаби бяха лесна мишена. Срамежливата и тиха Кери нямаше шанс срещу безпощадния му сарказъм.

— Боб, трябва да вървя! — забързано промълви Джил в слушалката. Вече кипеше отвътре и затова го прекъсна студено с думите: — Обади ми се утре!

Като затвори слушалката, съзнанието ѝ вече бе заето с възможните начини да измъкне най-добрата си приятелка. Всеки опит да спори в защита на Кери би бил губене на време. Този човек никога не би се вслушал в женската логика, без значение дали е вярна или не. Без съмнение той бе от тези мъже, които смятаха, че мястото на жената е или в кухнята, или в леглото.

За един кратък миг очите ѝ се присвиха, усмивка на задоволство се появи на устните ѝ. Много добре, помисли си Джил, той вярваше, че жените са глупави, превзети същества. Беше решила да му даде добър урок!

Като бутна двукрилата врата на телефонната кабина, Джил излезе, притиснала тетрадките към гърдите си. Спря и като прие вида на „глупава блондинка“, пристъпи напред, за да влезе в бой с противника си.

— Здравсти, Кери. Вече съм готова — извика весело.

Беше напълно сляпа за изумения поглед на Кери. Лицето на приятелката ѝ бе съвсем посърнало. Съзнателно невинни, очите на Джил се плъзнаха по мъжа.

Макар и подготвена за неодобрението му, тя бе изненадана от пронизващия му поглед. Сребристосиви искри се разбиха в лицето ѝ миг преди той да я отмине, сякаш бе нещо маловажно. За миг Джил премигна, за да възвърне самоувереността си.

Страх и безпомощно объркване обхванаха Кери. Джил се опита да ѝ вдъхне увереност с усмивка, искаше да я подсети, че трябва да ги запознае. За да разбере намека, на Кери ѝ бе необходимо известно време.

— Бих... бих искала да ви запозная със съквартирантката ми... с приятелката ми Джил Рендъл — треперещият ѝ глас прозвуча предателски. — Т-това е братът на Тод — лицето ѝ почервенея. — Много... съжалявам, но аз дори не ви знам малкото име, господин Райърдън.

— Райърдън е достатъчно.

Между устните му висеше цигара, а в ръката си държеше клечка кибрит. Не удостои Джил с поглед.

— Господин Райърдън, наистина се радвам да се запознаем! — Джил изобщо не възнамеряваше да си подава ръката. Какъвто бе грубиянин, със сигурност щеше да я пренебрегне, а тя не би позволила да я отрежат по този начин. — И, моля ви, наричайте ме Джил. Всичките приятели ми казват така — стоманеният му поглед бързо и нетърпеливо пробяга през лицето ѝ. В него прозираше нескритото му желание тя да си тръгне. Това още повече засили намерението ѝ да остане. — Обзалагам се, че знам защо сте тук, господин Райърдън! — тя се усмихна широко, като хвърли топъл поглед на Кери, чието лице отново бе посърнало. — Сигурно сте чули вече новината за Кери и Тод. Не е ли чудесно?

Последва недвусмислен поглед от страна на Райърдън, искаше му се тя да замлъкне и да се разкара. Джил си придаде глуповат вид, сякаш не бе разбрала.

— Всички толкова много завиждаме на Кери! — забързано продължи тя, като се правеше на много развълнувана. — Като ги видите двамата. Тод и Кери, ви става някак топло и хубаво отвътре. Толкова са влюбени, че любовта чак струи от тях. Тод много държи на нея! Никой не смее да каже и дума срещу Кери пред него. Наистина ще се гордеете с Тод, господин Райърдън, като видите как се грижи за нея!

Набий си го добре това в главата, помисли си Джил. Може би планът му наистина бе да развали годежа, но бе убедена, че няма да е така лесно да се сплаши Тод, както Кери. Погледът на брат му се съсредоточи върху наивното изражение на Джил.

— Госпожице Рендъл — думите бяха нервно изръмжани, цигарен дим обви лицето му и затъмни очите като буреносни облаци.

Джил мислено си пожела той да бъде малко по-впечатлен от вида ѝ, но той, изглежда, бе сляп за красотата ѝ.

— Джил — бързичко го прекъсна тя, без изобщо да е завършил изречението си, което без съмнение щеше да я принуди да си тръгне. — Намирам го за прекрасно, че сте били целия този път до града, за да видите годеницата на брат ви. Сигурно двамата сте много близки. Колко дълго смятате да останете?

Той дръпна силно от цигарата. Сдържаше с мъка яда си.

— Докато си свърша работата, за която съм дошъл! — отвърна той двусмислено.

Да развали нещата между Тод и Кери — мислено довърши Джил. Значи той, без изобщо да е виждал Кери, бе решил, че не я иска за снаха.

Изпусна гнева, надигнал се в гърлото ѝ, под формата на лек смях. Войнствените искри в очите ѝ се превърнаха в щастливи.

— Това означава, че утре вечер ще можете да дойдете с нас на вечеря! — весело обяви тя. Настървеният му поглед я накара да побърза с обяснението, което бе направено със сладко задоволство. — Кери, Тод и аз ще вечеряме в събота, за да отпразнуваме годежа им. Кери няма семейство, с изключение на леля си и чичо си. Чувствам я като своя сестра — до известна степен сме се осиновили една друга. Ще бъде импровизирано семейно тържество. И вие сте загубили родителите си, нали господин Райърдън? И сте само вие и Тод, така че ние, четиримата, можем да вечеряме утре и да отпразнуваме бъдещата двойка. С вас ли е съпругата ви, господин Райърдън? — тя нарочно затрепка с дългите си извити мигли пред безизразното му сурово изражение.

— Нямам съпруга, госпожице Рендъл — студено отвърна с тон, който искаше да подчертае, че това не ѝ влиза в работата.

Джил наклони главата си назад, златистите къдри се разпиляха по раменете ѝ, сподавен смях се надигна в гърлото ѝ.

— Тогава се обзалагам, че ще станете чичо, преди да сте станали баща. И името ми е Джил.

Погледът му се плъзна от щастливото ѝ лице към раменете. Джил бе завладяна от усещането, че му се иска да ги разтресе, докато зъбите ѝ изпаднат. Кери неловко се размърда до нея.

Синият поглед на Джил се насочи към съквартирантката ѝ. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели от стискане на тетраджките, свободните листове стърчаха изпомачкани, в пълно безредие. Но нито присъствието на Джил, нито постигнатият от нея успех в разговора успяха да възвърнат самоувереността на Кери. Бе на ръба на срутването, във влажните ѝ очи напиряха сълзи.

Джил се протегна, хвана лявата китка на съквартирантката си и я изви, за да види колко е часът.

— Я виж колко е късно, Кери! — възкликна тя, като хвърли поглед, пълен с невинност, към брата на Тод. — Трябва да привършим курсовите си работи до понеделник и ни чакат куп записки. А до затварянето на библиотеката не ни остава много време.

След като пусна китката на Кери, тя я сръга по рамото и почти я обърна към външната врата.

— Вие сигурно ще се видите с Тод. Той ще ви осведоми по кое време ще се видим за вечеря утре. Радвам се, че се запознахме. Сигурна съм, че сте почти толкова щастлив за тях двамата, колкото съм и аз. Приятна вечер, господин Райърдън.

Веселото ѝ махване с ръка бе последвано от мрачно замисления му поглед. Усети студените му очи как проследиха пътя им до вратата. Тя упорито продължи да води едностранно разговора до момента, в който вратата се затвори зад тях. Едва тогава забави крачките си, като вдишваше с пълни гърди от свежия вечерен въздух.

Дланите ѝ бяха влажни. Колко странно, помисли си Джил, изтривайки ръце в светлосините си дънки. Не можеше да си спомни откога не е била волно или неволно сплашвана от мъж. Този грубиянин Райърдън я бе стреснал повече, отколкото си мислеше. Погледът ѝ се насочи към Кери, която все още трепереше от срещата.

— И така! Това значи бил по-големият брат на Тод! — пое въздух Джил.

Думите ѝ освободиха Кери от невъобразимия страх, който я бе направил безмълвна. Кръглите ѝ очи, като две тъмни петна сред бледото ѝ лице, се извърнаха и се втренчиха в блондинката.

— О, Джил, той не иска да се омъжвам за Тод! — истерично напрежение се усети в гласа ѝ. Блянът за идеална любов се бе превърнал в кошмар. — Преди да дойдеш, той ми каза, че ако наистина обичам Тод, не бих настоявала за женитба. Каза, че Тод трябвало да завърши образованието си и да започне кариера и че не бива да го обременявам с брачния живот.

— Това са глупости — отвърна Джил спокойно. Раменете ѝ се повдигаха изпод коженото яке, за да ѝ покажат, че той не знае какви ги приказва. — Има много жени, които издържат мъжете си по време на колежа. Често се случва.

— Тод е Райърдън — прошепна Кери — и по погледа на брат му мога да отгатна, че той не ме смята за подходящата съпруга — тя

замлъкна за секунда. — Знаеш ли, никога не съм чувала Тод да го нарича по име. Или го нарича „брат ми“, или просто Райърдън.

Джил погледна през рамото си и забеляза Райърдън да излиза от сградата.

— Дай да минем напъряко през тревата — тя бързо хвана Кери и я поведе встрани от тротоара. — И определено не бих се притеснявала за това дали братът на Тод те смята за подходяща или не. Това си е мнение на Тод. А той със сигурност те смята за подходяща, иначе не би ти предложил.

— Но аз го накарах. Накарах го да си мисли, че напускам Монтана за цялото лято и че няма да се видим до следващия семестър. Не биваше да постъпвам така — гласът ѝ отекна глухо, в него имаше и вина, и укор.

— Какво значение има кога ти е предложил Тод — сега или следващата есен? Освен ако не смяташ, че можеше да почака 3–4 години, докато си получи дипломата и си намери работа? И ако това същество Райърдън наистина те намира за неподходяща, съмнявам се дали времето няма да промени мнението му.

Вятърът подхвърли един тъмнозлатист кичур в лицето ѝ и тя бързо го прибра назад. Идеята ѝ Кери да излъже относно летните си планове можеше и да не е съвсем честна, но Джил не възнамеряваше да пилее време в самообвинения, нито пък щеше да остави Кери да се самонавива.

— Как мислиш, дали Тод знае, че брат му е в града? — позаинтересува се Джил.

Идеята изобщо не ѝ хареса, но бе твърде вероятно Тод да е размислил относно женитбата и сега да използва брат си, за да развали годежа.

— Имах чувството, че Райърдън е дошъл направо при мен, без да е говорил с Тод, с изключение на тази сутрин — отвърна Кери.

Успокоена, Джил мислено благодари на Бога. Можеше да има някои неща у Тод, които не ѝ допадаха много, но винаги бе вярвала, че любовта му към Кери е честна и искрена.

— Когато стигнем до библиотеката — каза Джил, като си пое дълбоко въздух, споделяйки на глас плана за битка, оформил се в главата ѝ, — мисля, че ще е хубаво да звъннеш на Тод и да му кажеш по подходящ начин какво се случи тази вечер.

— Не! — поклати глава Кери. Тъмнокестенявата ѝ коса се полюшна от двете ѝ страни.

— Не? — очите на Джил се разшириха от изумление. Тя спря и се вторачи в съквартирантката си. — И защо не, за бога? Та той ти е годеник!

— Няма да създавам каквито и да било проблеми между Тод и брат му. И един цял ден не е минал, откакто сме сгодени. Не искам да се втурвам при него само защото може и да не съм разбрала Райърдън — възрази съквартирантката ѝ.

Джил се зачуди дали нежеланието на Кери да отиде при Тод бе проява на здрав разум, или бе някакъв вътрешен страх, че Тод може да се разколебае от доводите на брат си.

— Ами вечерята утре вечер? — подхвърли Джил.

— Тод... Тод ще ми се обади с-сутринта. И ще разбере по кое време ние, четиримата, ще се видим — треперещият ѝ глас показваше, че предишните думи не бяха променили опасенията ѝ. Не бе сигурна в реакцията на Тод и ѝ се искаше да забави момента, в който щеше да я разбере.

Джил потисна огромното си желание да накара Кери да се обади на Тод. Съквартирантката ѝ вече подсъзнателно съжеляваше за намесата ѝ, предизвикала брачното предложение. По-добре бе да стои настрана и да се приготви да събира отломките от Кериното сърце или, с малко повече късмет, да хване Кери, преди да е паднала.

— А междувременно, докато дойде утре вечер — Джил се постара гласът ѝ да звучи равнодушно, — защо не ми кажеш всичко, което знаеш за брата на Тод?

ВТОРА ГЛАВА

Това, което Джил откри, бе, че Кери знае твърде малко за брата на Тод. Той бе по-голям от него с около 8 години, което означаваше, че току-що е навършил Христова възраст. Бе наследил семейното ранчо след смъртта на баща им преди около 5 години. Кери бе забравила къде точно се намира, помнеше само, че е някъде близо до Дилън, Монтана. Но повече от това не знаеше.

Гумата на върха на молива ритмично потропваше върху тетрадката ѝ. Само малка част от съзнанието на Джил бе съсредоточена върху параграфа, който четеше. Останалата се рееше в догадки за Райърдън.

Разликата в ръста на двамата братя бе с някакви си милиметри. И все пак приликата свършваше дотук. Тод бе подвижен и слаб, а брат му — мускулист, с широки рамене, надолу фигурата му се стесняваше и създаваше впечатление, че е слаб.

По-сходни като че ли бяха лицата им: ясно очертани скули, остро изразена челюст, римски нос, широко чело. Но имаше една разлика, която издаваше характеристиките им: на Тод устните бяха извити и подвижни, готови да разцъфнат в усмивка или дори в смях. Устата на брат му бе строга и неприветлива, в нея нямаше нищо мило.

Бяха като деня и нощта. Топла слънчева светлина се разливаше около Тод и откриваше ясното му лице. Чертите на брат му бяха като тъмни нощни сенки, които го правеха мъжествен, но не и привлекателен.

Джил се облегна на стола. Приличаше на човек, погълнат от отворената книга.

Тази вечер Райърдън бе побеснял заради годежа на брат си, а в същото време изглеждаше странно незаинтересуван. Как е възможно да се срещнеш с годеницата на брат си с надеждата да развалиш годежа и в същото време да останеш настрана? Това бе противоречие на чувствата.

Кери се бе втренчила в пространството с отчаян поглед. Джил си пое дълбоко въздух и шумно го изпусна. Нито една от двете не свърши никаква работа за двата часа, прекарани в библиотеката.

Страниците на тетрадката ѝ се затвориха, сякаш бе привършила работата си.

— Да речем, че стига за тази вечер! — прошепна Джил, за да не смути останалите, които учеха на дългата маса.

Без никакво възражение Кери събра листовите си накуп и последва Джил извън библиотеката.

Сребриста кръгла луна бе надвиснала над Монтана, бледата ѝ светлина докосваше високите върхове на планините, които заобикаляха града. Хладен вечерен бриз разлюля небрежните къдрици около слепоочията на Джил, на лунна светлина златистият цвят изглеждаше избледнял. Кръстосаните като паяжина улични лампи осветяваха пътя и двете момичета вървяха в напрегнато мълчание.

Изсвистяването на гуми по паважа не ги впечатли до момента, в който една кола рязко спря до тях, вратата се отвори и прегради пътя им. Кери бе най-близо до улицата. Стоманеносивият поглед се спря върху нея:

— Влизайте! Ще ви закарам — грубо отсече гласът.

Отново Райърдън! Сигурно бе чакал пред библиотеката, докато си тръгнат, бързо реши Джил. Кери остана смразена на мястото си. Поканата бе отправена само към съквартирантката ѝ и Джил много добре разбра това. Райърдън възнамеряваше да проведе разговора си с Кери, а Джил знаеше само един начин да му попречи.

— Я виж ти, господин Райърдън! Не очаквахме да ви видим тук, да ни чакате! — Джил бързо пристъпи напред, весела усмивка се появи на устните ѝ. — Колко умно от ваша страна да предложите да ни закарате — като каза това, тя се намърда на седалката и избегна погледа му, който се опита да я прободне сякаш със стоманени мечове. — Човек веднага ще познае, че сте брат на Тод. И той винаги постъпва така умно.

Едва когато се настани на седалката и се приготви да направи място на Кери, Джил вдигна невинния си поглед, за да срещне очите му. Устата му заплашително се сви. Очите ѝ се разшириха, а усмивката на устните ѝ повехна.

— Ах! — едва доловимо прошепна тя. — Възнамерявахте да вземете само Кери, нали? Нямахте предвид да закарате и мен. Съжалявам, господин Райърдън. Не исках да бъда толкова нахална. Искате да поговорите с Кери насаме, нали?

— Да, ако това, разбира се, не ви създава огромно главоболие, госпожице Рендъл — цинично подхвърли той в знак на съгласие.

— Всичко е наред — започна Джил, изнизвайки се от колата, като повдигна уж неловко рамене. — Не е чак толкова далеч за една разходка. Много пъти съм вървяла пеша, макар и никога сама през нощта.

Като излезе от колата, погледът на Кери безпомощно се втренчи в лицето ѝ. Джил се усмихна, без да вдъхва успокоението, което съквартирантката ѝ очакваше.

— Върви, господин Райърдън ще те закара — мило я подкани. — Ще се видим отново в стаята.

— Джил, не, не сама! — в гласа ѝ се долови ужас.

Джил нарочно се направи на недоразбрала.

— Не ставай смешна, Кери! Няма да ме нападнат. С изключение на тази пресечка, останалите са много добре осветени. Няма страшно. Наистина!

Както и предполагаше Джил, Кери все още не бързаше да влиза в колата. Тя се колебаеше и мълчаливо молеше приятелката си да я спаси. Отвътре Райърдън изруга под носа си.

— Влизайте и двете! — отсече той.

С гръб към отворената врата, Джил намигна на Кери. Трудно бе да прикрие победоносната си усмивка, макар и да знаеше, че успехът бе само временен.

Тя побутна Кери към колата и трескаво започна да мисли как да я спаси, докато стигнат общежитието. Нямахше никакъв шанс, сядайки на задната седалка, да участва в разговора, както бе направила в коридора.

Колата се отдалечи от тротоара, вътре се възцари тишина, която заплашваше да стане тягостна. Раменете на Кери неудържимо трепереха. Това подсказваше на Джил, че не бива да оставя присъствието на Райърдън да ги потиска.

— Романтичката у мен намира сватбите за толкова вълнуващи — Джил чу как Райърдън изръмжа с отвращение и спокойно се усмихна, скрита в мрака на колата. — Кери вече ми обеща, че ще ѝ бъда

шаферка. Сигурна съм, че Тод ще ви покани вие да сте шаферът. Ето защо съм щастлива, че успяхме да се срещнем преди сватбата — думите се лееха от устата ѝ. — Обмисляхме какъв цвят да избере Кери. Тя предпочита зеления и жълтия. Аз обаче все си мисля, че трябва да е жълто и бяло или зелено и бяло. Как мислите, господин Райърдън? — попита тя, като се наведе напред, сякаш наистина много се интересуваше от отговора му. Не го дочака. — Мисля, че зависи от това кога ще решат да се оженят. Жълтото и бялото едва ли ще са подходящи за през зимата. Но аз лично се съмнявам да чакат толкова дълго.

Безсмислието на разговора, който водеше, я потресе. Знаеше, че той ще потвърди мнението на Райърдън, че е глуповата руса кукла. В момента се интересуваше единствено от това да защитава Кери колкото се може по-дълго. Разстоянието от библиотеката до общежитието бе изминато твърде бързо.

Колата спря пред сградата. Безсилна да срещне умоляващия поглед на Кери, Джил погледна встрани от нея, към безизразния профил на шофьора.

— Много благодаря, че ме докарахте, господин Райърдън — весело каза, но в отговор получи отсечено кимване с глава, което ѝ намекна да се отдалечи.

Набързо пожела лека нощ на Кери и вече бе отвън. Искаше ѝ се да бяга до входната врата, но се въздържа. В момента, в който вратата след нея се затвори, тя се втурна към телефонната кабина.

От вълнение пръстите ѝ трепереха. Наложил се два пъти да набере номера.

— Тод Райърдън, моля, и по-бързо! — странно задъхано прозвуча гласът ѝ. Докато чакаше, взе да навива телефонния кабел около пръста си.

— Тод Райърдън на телефона — отвърна познатият мъжки глас.

— Тод, Джил е.

— Джил? — изненадата му бе очевидна. — Какво се е случило? Нещо с Кери ли?

— Да, до известна степен. Нямам много време да обяснявам. Брат ти е тук.

— Райърдън? По дяволите! — измърмори той в отговор.

За части от секундата Джил осъзна, че Райърдън очевидно бе дал на Тод да се разбере какво бе мнението му за годежа. Е, поне не й се налагаше да обяснява надълго.

Тя пое дълбоко въздух. Дори можеше да каже на Тод, че знае за неодобрението на брат му.

— В момента той и Кери са пред общежитието. Мисля, че я убеждава колко глупаво нещо е годежът ви. Кери не иска да знаеш за това, така че когато отида да й кажа, че я търсиш по телефона, искам да се престориш, че ти си позвънил, а не аз.

— Не бери грижа — мрачно отвърна Тод.

Като остави слушалката на малката поставка в кабинката, Джил бързо отвори стъклените врати, излезе обратно през изхода и се запъти към колата. Сведе глава през прозореца и усети сърцето си в гърлото.

— Кери, Тод е на телефона. Иска да говори с теб — независимо от старанието си да звучи спокойно, гласът й бе победоносен.

Кери почти се изстреля от колата. Не каза и дума за довиждане на навъсения мъж зад волана. Джил не устоя и го погледна. Дори щипещата сол в раната би била по-приятна.

— Може би и вие искате да поговорите с Тод, господин Райърдън? — предложи тя с меден глас.

Устните му се свиха грубо:

— Не, госпожице Рендъл, не искам!

Ключът щракна и колата тихо забоботи. Джил затвори вратата, която Кери бе оставила отворена. Докато гледаше отдалечаващите се фарове, в сините й очи блестеше задоволство — в първия рунд тя бе победител.

Тя се върна в сградата с бавни крачки. Един поглед към разплаканото от щастие лице на Кери й подсказа, че Тод добре се справя, убеждавайки я в собствените си намерения.

Първият опит на Райърдън бе осуетен, а и Тод знаеше за него. Нима Райърдън щеше да опита отново? Светлокафявата й вежда замислено се повдигна. Да, би опитал, заключи тя. Като се имаше предвид, че и Тод знае, Райърдън едва ли щеше да бъде толкова рязък. Но Джил се съмняваше дали решителността му бе намаляла.

Не беше в природата й да се интересува какво бе казал Тод на Кери. Двете си споделяха много неща, но станеше ли въпрос за най-съкровени чувства, Кери се затваряше в себе си. В личния й живот

имаше неща, които се смуцаваше да обсъжда, а и Джил не настояваше.

Единственият коментар в заключение на деня бе, че вечерята на следващия ден вече бе сигурна. Съгласна или не, Джил трябваше да приеме. Не можеше да се измъкне с извинението, че това бе семейно събиране, не и след като се бе похвалила за вечерята на Райърдън, а и самата тя го бе поканила.

Когато уреченият час дойде, Джил с изненада откри, че очаква с нетърпение следващата среща с Райърдън. Това отдаде на любопитството си. Интересна щеше да бъде тактиката му сега, когато бе изправен срещу обединените усилия на тримата. Не бе успял да откъсне Кери от тях и да я срази. Дали щеше да се захване и с тримата?

Огледалото на хотелското фоайе ѝ показа, че бе подбрала дрехите си добре. Семплият модел на роклята ѝ придаваше невинно изтънчен вид, небесният цвят подчертаваше чистия ѝ син поглед.

Джил улови топлата усмивка на Тод в огледалото и се усмихна в отговор. Бяха другари по оръжие, обединили усилията си, за да защитят дребното тъмнокоeso момиче до тях.

— Той къде е? — Кери прошепна въпроса си с треперещ глас, кафявите ѝ очи бързо обходиха фоайето и откритото стълбище в търсене на човека, с когото бяха дошли да се срещнат.

Тод нежно прихвана Кери през кръста:

— Райърдън каза, че ще ни чака в салона.

— Брат ти няма ли малко име? — попита Джил и съсредоточи вниманието си върху затворената врата към салона. Очакваше го да се появи с трясък, почти така ненадейно, както и първия път.

— Да, казва се Джон, но не мога да си спомня кога за последен път някой го е наричал така. Винаги е бил просто Райърдън. И не бих ти препоръчал да го наричаш Джон, освен ако не искаш да те изравни със земята. Ненавижда това име.

— Джон? Но това е хубаво християнско име — очите ѝ се разшириха от учудване.

— Майка ми го кръстила на човека, когото обожавала — баща ѝ — сухо отвърна Тод, като плъзна ръка към раменете на Кери. Протегна се и отвори вратата на салона.

На Джил ѝ се искаше да продължат с тази любопитна тема, но нямаше време да дискутират историята на семейство Райърдън. Влязоха в салона, там някъде в мрачното помещение братът на Тод ги чакаше.

Сред гостите на заведението Райърдън го нямаше. Не го видяха нито между мъжете, стоящи на бара, нито сред тези, които седяха на малките кръгли маси.

В едно от крайните сепарета проблесна светлина, сякаш клечка кибрит за част от секундата пламна ярко. Краткотрайният пламък озари със златисто сияние гарвановочерна коса и мургавото строго лице на мъж, който се бе навел към пламъка.

Джил усети как сетивата ѝ мигновено се изострят. Като хвърли поглед към Тод, видя вдигнатата му вежда и разбра, че бе забелязал брат си. Погледите им се срещнаха над главата на Кери, кадифените му очи сякаш казваха: „Давай да приключваме с това.“ С ръка около кръста на годеницата си, той я насочи към сепарето.

Някакъв вътрешен глас подсказа на Джил, че Райърдън ги бе наблюдавал още от самото им влизане, но си даде вид, че ги забелязва едва когато се доближиха. Пъргаво като котка се изправи на крака, за да ги посрещне.

Коженото яке го нямаше. Нямаше ги и дънките, и каубойските боти. Джил осъзна, че облеклото от предишната им среща до известна степен я бе подвело.

Не бе забелязала изтънчения му светски вид, който виждаше сега. Ако някой непознат видеше този Райърдън, облечен в сиви панталони, черно яке и бяло раирано поло, щеше да го вземе за бизнесмен, а не за провинциалист, както Джил го бе определила. Беше го подценила и това бе грешка, която не възнамеряваше да повтори.

Металносивите му очи пренебрегнаха и Джил, и Кери и се насочиха към предизвикателния поглед на брат му. Тод настойчиво го накара да забележи присъствието им, като ги представи официално. Устните му се извиха в цинична усмивка, но бързият поглед, с който удостои Джил и Кери, бе спокоен и безизразен.

— Да седнем! — галантно предложи той.

Естествено Тод искаше да бъде близо до Кери, макар че Джил предпочиташе да бе избрал мястото до брат си. До Райърдън трябваше да седне тя.

Желанието ѝ да се притисне колкото е възможно по-близо до стената, бе неудържимо. Дланите ѝ започнаха да се потят. Наложил си да се успокои и да престане да се страхува от този мъж. Доста лесно бе успяла да го надхитри вчера. Нямахше причини да смята, че не би могла да го направи пак, ако се наложи.

Докато чакаха сервитьорката да дойде и да вземе поръчката им, за да разчупи тишината, Тод се позаинтересува за фермата, но получи неясни отговори от Райърдън. Сигурно след малко ще дискутират времето, напрегнато помисли Джил, като хвърли бърз поглед към бледото лице на съквартирантката си.

След като сервитьорката взе поръчката им, Джил забеляза нетърпение върху лицето на Тод. Райърдън не бе ядосан. Нямахше и следа от вчерашното навъсено изражение. Дори изглеждаше доста доволен от факта, че ги караше да се чувстват неловко.

— Би ли ми дал цигара? — намеси се Джил след поредния сдържан отговор.

В момента, в който Тод се пресегна към джоба на самото си, мъжът до нея извади цигара и предложи на Джил. Нима бе удоволствие това, което видя да блести в дълбоките сиви очи на Райърдън? Какво от това, което бе направила, той намираще за толкова забавно?

— Не, благодаря — отказа тя и се усмихна сдържано. Цигарите на Тод бяха пред нея и тя взе една. — Предпочитам с филтър — с престорена лекота обясни тя. — Тези, които пушите, господин Райърдън... виждате ли, тютюнът винаги се полепя по червилото ми.

Погледът му се насочи към чувствената извивка на устните ѝ, блестящи от гланца.

— Завиждам на тютюна — сухо каза той.

Сърцето ѝ заби в гърлото. В мъжествените очертания на устните му се забелязваше следа от жестокост. Едва ли ще е нежна целувката, която би дал на жена!

Драсването на клечка кибрит бе последвано от острия мирис на горяща сяра. Като предпазваше с шепи пламъка, той го поднесе към Джил. В очите му блестеше насмешка. Не бе възможно да четете мислите ѝ, упрекна се тя и докосна пламъка с върха на цигарата си.

Питиетата временно разведриха обстановката. Колкото по-дълго се замисляше върху предизвикателната забележка на Райърдън,

толкова повече Джил съзнаваше, че това не бе опит за флирт с нея. Мъжът не бе от онези, които обичаха да флиртуват. Казваше истината. Толкова често ѝ бяха правили комплименти, защо тогава случайният му коментар за красотата ѝ така я обърка?

Пръстите ѝ обхванаха студената чаша. Усмихна се през масата на Кери, която нерешително погледна към Тод. Напрежението, което излъчваше мъжът до Джил, я прободеше.

— Ще вдигна тост — тържествено съобщи. С крайчеца на окото видя как Райърдън се облегна назад, сякаш се изключваше от групата им. — За бъдещите господин и госпожа Райърдън!

През тъмните си ресници Джил се вгледа в усмихнатото лице на Кери — лека розовина изби по бузите ѝ. Любовният плам в кафявите ѝ очи стана още по-лъчист от смущението, изписано на лицето ѝ.

Три чаши се срещнаха в средата на масата, но липсата на четвъртата бе очевидна. Сърдечната усмивка върху лицето на Тод повехна, когато погледът му се сблъска с безизразните очи на брат му. Неговите мигли се бяха притворили като мрачен щит и сенките, които хвърляха, смрачаваха острия му поглед.

Тод не поднесе чашата към устните си.

— Райърдън? — настойчиво го покани той.

Мъжът остана равнодушен.

— Много ясно показах неодобрението си към годежа ви. Не очаквай да вдигам тост за него, Тод.

— Става въпрос за живота ми. Определено си е моя работа какво ще правя с него — предизвикателно отвърна Тод.

— Фактът, че съм твой брат, ми дава право да се намесвам или поне да си казвам мнението — широките му рамене потръпнаха красноречиво. — Ако възнамеряваш да се ожениш за това момиче, не мога да те спра, но мога и ще спра издръжката ти!

— Това не е честно, Райърдън, и ти го знаеш. Тези пари са за обучението ми — грубо отсече Тод.

— Но нашият баща ми даде пълна опека над парите до навършването ти на тридесет. Доста жалко, нали? — отвърна той с равен и спокоен глас. Образно казано, Райърдън бе свалил картите си на масата. Държеше силен коз.

— Може да ти се струва невероятно, но мисля, че двамата с Кери все ще можем да се справим и без издръжката ти. Това ще означава

много жертви и за двама ни, ще се разпъваме между целодневна работа и редовно обучение в колежа, но ще успеем — той обгърна раменете на Кери и я притегли към себе си.

— И ще продължите обучението си по-нататък? — присмехулно попита Райърдън.

— Може би не, но поне ще завършим.

— Предполагам, че и двамата намирате това за голямо геройство, да се борите заедно, без ничия помощ. Суровата истина обаче е, че борбата за оцеляване така ще ви погълне, че преди да са минали и четири-пет години, ще се опомните каква грешка сте направили. Двамата просто не сте един за друг. А междуременно може да се е появило и дете. И двамата знаем какво е да растеш с разведени родители, Тод.

— Дори много си подхождаме с Кери, а и много се обичаме! — силно възнегодува Тод.

— И родителите ни твърдяха същото! — бе спокойният отговор.

Тод не успя да издържи погледа на брат си, това бе сигурен знак за Джил, че думите на Райърдън бяха засегнали болно място. Бе се възцарило тежко мълчание, преди отново да продължи:

— Не искам да усложнявам нещата. Опитвам се да събудя разума ти, Тод. Не му е сега времето да се обвързваш със съпруга. И не защото си млад — възрастта малко има значение, а защото трябва да посветиш следващите години на ученето и кариерата си. Ще ти е невъзможно да дадеш на жена си онова внимание, което тя ще очаква да получи. Не си избрал момента, Тод. Втурваш се към нещо със затворени очи. Отвори ги! И първо се увери, че не бъркаш страстта с любовта. Вкарай я в леглото си! Направи я любовница или държанка. Но не ставай глупак, като се ожениш за нея.

Бледото лице на Кери пламна. Джил гневно се зачуди защо бе решила, че Райърдън няма да бъде така груб с тримата. Тод бе започнал да се вслушва в доводите на брат си, но безочливостта в последните му думи го върна в изходна позиция. Райърдън бе проиграл картите си.

— Ако... ако си бе направил труда да опознаеш Кери, нямаше да бързаш с обидите по неин адрес — Тод бе бесен и не правеше никакъв опит да го скрие.

— Никога не съм се преструвал на тактичния в това семейство — устата му се изви в студена усмивка. — Напразно защитавах честта ѝ пред мен. Ако толкова много ти се иска да направиш нещо, по-добре върви и уреди маса в ресторанта.

Последва миг на тягостно мълчание, преди Тод да се изправи на крака, кимвайки нетърпеливо към Кери да го последва. Двамата излязоха от салона и Джил бе забравена. Тя се загледа в пепелта на върха на цигарата си.

— Е, госпожице Рендъл? — леко предизвикателният глас на Райърдън я сепна.

Вдигна глава към него, с широко отворени пусти очи.

— Да?

— Очевидно е, че подкрепяте този годеж. Няма ли да защитите приятелката си? — измамно мекият тон разряза като стоманена сабя коприна.

— Не бих искала да ви прозвучи като грубо противоречие, но съм виждала Тод и Кери заедно — невинно промълви Джил. — Три неща съм забелязала у тях. Има го и физическото привличане, както би очаквал човек, но чувствата им са изключително силни и нежни. А и мисля, че душите им прекрасно се допълват.

— Тод прилича на дядо си. Амбициите му са политически. Можете ли да си представите Кери като жена на политик? След няколко години срамежливостта и плахостта ѝ ще бъдат проблем — докато той говореше, Джил бавно изтърси пепелта от цигарата си, неспособна да срещне критичния му поглед от страх, че той щеше да прочете в очите ѝ частичното съгласие по този въпрос. — Тод би трябвало да се ожени евентуално за някоя като вас, която ще бъде предимство за кариерата му — продължи той.

— Като мен? — искрено смутена и объркана, тя повдигна вежди, като прибра кичур златиста коса зад ухото си.

— Привлекателна... красива жена, която да бъде негова домакиня и да забавлява важните хора, привлечени от него.

— Наистина ли? — Джил отметна глава на една страна, сякаш обмисляше предложението му. — Странно как се разминават мненията ни. Винаги когато видя някой политик с красива жена, имам усещането, че е загубил връзката с обикновените хора. Освен това

смятам, че Тод би предпочел да има жена, която да го чака у дома, а не да работи наравно с него.

Черните му мигли се спуснаха ниско и направиха погледа му неразгадаем.

— Много интересно виждане. Убедена сте, че бракът между тях двамата ще потръгне.

— Мисля, че ще потръгне дори много добре — потвърди тя, опитвайки се да звучи хладнокръвно и ненатрапчиво, въпреки вътрешните си убеждения.

— Значи одобрявате брака между двама души, които все още учат в колеж? И както е в техния случай, одобрявате Кери да издържа и двамата за известно време, докато Тод завърши? Това е голямо напрежение за един брак, не мислите ли?

— Да — кимна Джил. Войнствена искрица проблесна в сините ѝ очи и тя насила се усмихна. — Разбира се, ако бяхте поне малко по-предразположен към годежа им, нещата нямаше да са чак толкова трудни, нали?

— Така ли мислите, че трябва да постъпя?

Райърдън се бе облегнал назад, абаносовият цвят на косата му изглеждаше още по-тъмен от сенките в сепарето; властните му черти се открояваха на слабата светлина.

Изведнъж осъзна примитивния му чар. Сърцебиенето ѝ се ускори под мощната магия на мъжествеността му.

Като извърна глава встрани, Джил престорено се съсредоточи в загасянето на цигарата си. Трябваше да се освободи от притегателната сила на погледа му.

— Не бих си позволила да ви казвам как трябва да постъпвате — леко се усмихна, оставяйки впечатлението, че самата мисъл жена да му влияе по един или друг начин е абсурдна.

— Не бихте ли?

Подигравателните думи бяха казани толкова тихо, че Джил не бе сигурна дали наистина ги чу, или само ѝ се бе сторило. Със сигурност го чу, когато заговори отново.

— Но ще се съгласите, ако кажа, че според вас би трябвало да опозная по-добре Кери, преди да взема окончателното си решение.

— Разбира се, че ще се съглася с това. Няма нищо по-лошо от отчуждението между двама братя, а знам, че Кери ще бъде дълбоко

наранена, ако е причината за кавги между двама ви — това определено бе истината. Кери можеше да бъде твърде чувствителна. — Аз определено не бих искала двамата да направят някоя глупост, като да избягат и да се оженят. Все пак може да има някакъв шанс противоречията помежду ви да се изгладят.

Да спориш с грубиян като Райърдън, би го направило само по-непреклонен.

Преценяващ, замислен поглед се плъзна по лицето ѝ. Райърдън се пресегна към питието си, изпи го на един дъх и остави празната чаша на масата.

— Да потърсим Тод и приятелката ви, а? — предложи той, като погледна настрани. — Може и да са решили да вечерят без нас.

Джил кимна в знак на съгласие и го изчака, докато излезе от сепарето. Усети погледът му да се плъзга по тялото ѝ. Сребристият блясък в очите му бе леко подигравателен. Не ѝ предложи ръка, за да я доведе, но твърде осезателно го чувстваше до себе си.

ТРЕТА ГЛАВА

Разговорът по време на вечерята бе скован. Необходими бяха само няколко мили думи от страна на Райърдън, за да намали напрежението, но той не каза нищо. Джил си бе помислила, че думите ѝ са му въздействали. Като сравняваше предишното му държане, забеляза, че нищо не се бе променило в отношението му към годежа на Кери и Тод.

По нататъшни сблъсъци не последваха. И това бе така, защото Райърдън вярваше, че, доколкото бе възможно, е притиснал Тод, заключи Джил. И ако целта на Райърдън бе да направи Кери нещастна, той я бе постигнал. Джил не си спомняше да е виждала лицето на съквартирантката си толкова измъчено и повехнало. Грижовният поглед на Тод и убедителните му усмивки не бяха така уверени, каквито можеха да бъдат, ако бяха сами.

Докато Райърдън плащаше сметката, Джил предложи на Тод и Кери да останат насаме. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Тя можеше да си хване и такси.

— Тод — тихо промълви, не искаше да привлече вниманието на Райърдън, — защо не си тръгнете с Кери? Аз ще се оправя.

— Сигурна ли си, че нямаш нищо против? — в очите му се четеше успокоение.

— Нали аз го предлагам? — усмихна се.

Кери понечи да каже нещо в знак на протест, но Райърдън се приближи.

Тод закрилнически я прегърна и тя още повече се сгуши в ръцете му. Подигравателната усмивка на брат му остана на лицето му, докато Кери вдървено се сбoguваше с него.

— Ще се видим тук в 7 сутринта за закуска, Тод, преди да тръгна за фермата — това не бе предложение, а заповед. Джил сви устни от деспотичното му държане, но след като сивият му поглед се обърна към нея, веднага ги разтегна в усмивка. — Госпожице Рендъл! — имаше нещо грубо в начина, по който ѝ каза довиждане.

— Лека нощ, господин Райърдън — тя изобщо не възнамеряваше да му благодари за ужасната вечер.

Във фоайето компанията се раздели, Райърдън изчезна почти мигновено, явно се бе прибрал в стаята си. Тод колебливо предложи да закарат Джил, но тя небрежно отхвърли идеята. И двамата настояха Джил да си поръча такси.

Докато колата на Тод излизаше от паркинга, Джил се вгледа през прозорците в тъмните очертания на Керината глава, облегнала се на рамото на шофьора. Истинската любов никога не е протичала гладко. Нали такава бе поговорката? Това трябва да е истинска любов, след като началото и за Тод, и за Кери бе толкова трудно.

— Не ми казвайте, че са забравили да ви вземат!

Джил рязко се обърна, изплашените ѝ очи се впериха в Райърдън. Сакото му бе праметнато през рамо, едната ръка небрежно бе пъхната в джоба на панталоните му. С другата държеше цигарата в устата си, очите му се присвиха от пушека, който се виеше нагоре.

— Или вие нагласихте нещата така, че да ви оставят? — добави Райърдън с презрителна насмешка.

За още един миг тя остана безмълвна. Плъзна трепереща ръка към гърлото си и нервно се засмя.

— Изплашихте ме — косата ѝ се заплете в яката ѝ и тя нервно я издърпа. — Кери и Тод няма да се прибират директно и аз реших да взема такси. Н-не обичам да бъда светилник.

Гласът ѝ бе нисък и странно задъхан. Със сигурност той не смяташе, че бе изостанала назад с единствената надежда да го зърне отново.

— Съмнявам се вие да бъдете светилник — заяви той, като хапливо подчерта „вие“. — Но няма нужда да взимате такси. Излизах да се поразходя с колата. Ще ви закарам.

— Не е нужно да правите това. И без друго колата идва. Дори вече е тук. Все пак много мило от ваша страна.

Преди да се протегне към дръжката на вратата, ръката му вече бе пред нея, за да я отвори. Джил се наведе и мина край него. С нежелание погледна в студените му очи. В тях не се отразяваше нищо друго, освен собствения ѝ образ.

Райърдън я хвана за лакътя.

— На дамата не ѝ трябва такси — той пъхна една банкнота в ръката на шофьора. — За труда!

Той погледна банкнотата, лицето му грейна в усмивка:

— Благодаря, сър — обърна се и бързо прибра парите в джоба си.

Джил размърда устни в знак на протест, но бе безпредметно да противоречи на този човек. В момента бе по-добре да приеме спокойно предложението му, а не да прави сцени.

— Надявам се, че не ви отклонявам от пътя ви, господин Райърдън — каза Джил и в този миг ръката му я поведе към паркинга.

— Съвсем не, госпожице Рендъл — имаше някаква насмешка в дълбоките гънки около устата му. — Нямах никаква конкретна идея накъде да тръгна. Обикновено, когато съм в града, ме хваща клаустрофобия.

Райърдън ѝ отвори вратата на колата. Тя не продума, докато той не седна зад волана до нея.

— Изглежда, много добре ви понася градската среда — погледът ѝ се плъзна по идеално скроените сиви панталони, черното му яке и интересната плетка на полото му.

Бляскавите му очи се спряха за миг върху нейните, преди да извърне глава към командното табло.

— Вярвате ли, че дрехите правят човека, госпожице Рендъл?

— Джил — разсеяно го поправи тя и после отговори на въпроса му: — Не изглежда да се чувствате неудобно в тях.

— Странно... Джил — поколеба се за малкото ѝ име, после го изрече дрезгаво и с насмешка. — Бях си помислил, че ти е известна приказката за вълка, който и в овча кожа си остава вълк.

— Вие вълк ли сте, господин Райърдън? — несъзнателно гласът ѝ смъкна фасадата на наивност и стана леко заядлив.

— Наричай ме Райърдън. Аз съм вълк единак, който предпочита да пътува без предполагаемата нужда от компания или спътник.

Джил се облегна на седалката. Предупреждаваше ли я? Да не си мислеше, че тя му играе някакъв театър? Със сигурност не. Изобщо не бе флиртувала с него, нито пък му бе показала по какъвто и да било начин, че се интересува от него като нещо повече от брат на Тод и бъдещ девер на Кери.

Може би беше свикнал жените да го преследват. Много от тях биха се увлекли по опасния чар, който притежаваше. За Джил бе предизвикателство да го улови. При други обстоятелства може би щеше да се пробва, просто ей така, за развлечение.

— По този начин можеш да пътуваш по-бързо — като отправи поглед навън през прозореца на колата, тя се направи на заинтригувана от бързо сменящите се картини. Мълчанието бе начин да прекрати този двусмислен личен разговор.

— От Монтана ли си? — Райърдън не позволи тишината да продължи дълго.

— Да. Родителите ми живеят в Уест Йелоустоун, където съм родена и където израснах.

— Сигурно си привикнала към хубавата природа.

— Нима някой привиква към нея? Надявам се, че не — не принудено се усмихна тя.

— Имаш ли братя или сестри?

— Четирима — трима братя и една сестра.

— По-големи, по-малки? — попита Райърдън, като завъртя кормилото, за да завие.

— Имам брат, две години по-голям от мен. Останалите са по-малки — хвърли бърз поглед към профила му, учудена защо той толкова се интересуваше от семейството ѝ. Една идея се роди в главата ѝ. — Анди, по-големият ми брат, е единственият, който е женен. За всички ни бе голям удар, но щом опознахме жена му Сали, всички я харесахме.

Като извърна леко глава, той ѝ хвърли бърз поглед.

— Проницателността не ти е присъща, нали? — сухо подхвърли той.

— Но затова пък винаги съм била упорита — отвърна тя със зловна искрица в очите си.

— Брат ти си е твоя работа, а брат ми си е моя! — устните му неумолимо се свиха, дори едно мускулче не трепваше по строгата му физиономия, сладкодумният опит на Джил не бе успял.

Неочаквано, като летен дъжд, върху Джил се изсипа едно поразяващо откритие. Това смътно предчувствие я бе тревожило още в мига, в който видя Райърдън за първи път. Тази малка подробност го

отличаваше от всички мъже, които познаваше. И в този миг тя осъзна какво бе то.

Райърдън не я харесваше. Не защото бе красива, или защото я намираще за глупава, а защото бе жена. Джил остави съзнанието си да осмисли откритието. Райърдън мразеше жените. Не, омраза не бе точната дума. Той гледаше на тях с презрение, подиграваше се на сантименталните копнежи в душите им и ги използваше да задоволи собствените си физиологични нужди. Но защо?

Детството му едва ли е било по-различно от това на Тод, а у Тод нямаше и следа от емоционален срив, породен от раздялата на родителите му, за която Райърдън бе споменал. Нима някога се бе влюбвал и е бил изоставен?

Възможно беше, реши Джил. Бе чувствен човек, независимо от привидната му хладина. Не в еротичния смисъл на думата, а в дълбините на душата и чувствата си. Дълго време би могъл да таи ненавист в душата си. Тези негови сиви очи се врязваха в суетата на модерния свят и отсяваха само същественото. Подчиняваше се на принципите на цивилизацията, когато условията го изискваха — както сега, — но иначе бе човек на инстинктите — примитивен, груб и силен.

Пълна противоположност на Тод.

Джил закри очите си с ръка. Благословия ли бе това прозрение или проклетие? Не искаше да знае такива неща за Райърдън. Не искаше дори да си ги помисля.

Очите ѝ се взираха насила през стъклото. Вече се движеха по главната улица на Хелена, наричана Долината на последния шанс.

Навремето това е било долината на бодливите круши, а не главна павирана улица. Четирима предприемачи пристигнали тук да пробват „за последно“ късмета си да станат богати. И през юли 1864 г. открили злато. До есента стотици импровизирани къщи сложили началото на заселването на златотърсачите в Долината на последния шанс.

Родил се нов град. Долината на последния шанс не било много внушително име, просъществувало само в ранните месеци от създаването на града. Впоследствие жителите му го променили на Хелена, като кръстили главната улица Долината на последния шанс, мястото, където било изкопано злато на стойност 20 млн. долара.

Старите, очукани от времето къщи бяха източник на богата история, върху която Джил се замисли. В южната част на Долината на последния шанс се разполагаше Китайският квартал.

Китайците, благодарение на които бяха изградени жп пътищата, имаха свои зеленчукови градини и държаха собствени магазини. Дори бяха построили дълъг тунел под квартала, който използваша като тайно свърталище да пушат опиум.

Архитектурата на старите сгради бе предимно в романски стил, с каменни сводове и колони, украсени с фрески, корнизи и масивни греди. Колата зави в следващата пресечка, излезе от Долината на последния шанс и мина край Голямото северно депо, което навремето, преди земетресението, имаше висока часовникова кула. По-нататък вниманието на Джил бе привлечено от мавританския стил на бившия Параклис, който сега бе Граждански център на Хелена.

— За какво мислиш? — Райърдън отново наруши мълчанието.

Джил усети студения блясък на очите му, но продължи да гледа към осветената улица.

— За града, за историята му — повдигна рамене тя. Тръпки заиграха по тялото ѝ, прииска ѝ се никога да не го бе срещала или да не бе попадала в плен на високомерния му груб чар.

— Наистина ли? — бе надменният въпрос.

Колата намали и спря до бордюра пред общежитието. Като изключи двигателя, Райърдън почти се обърна към нея. Металните му очи се плъзнаха по златистите ѝ коси, огрени от уличните лампи.

Ръката му небрежно се отпусна върху облегалката на седалката, беше на милиметри от главата ѝ. Джил леко се размърда, подчинявайки се на животинския инстинкт, който я предупреди да се поотдръпне.

— Предполагам, че обмисляш някаква нова тактика как да ме накараш да променя решението си — гласът му бе нисък и груб.

— Да те накарам? — преглътна Джил. Ресниците ѝ потрепнаха. Русият кичур над челото правеше очите ѝ още по-сини.

— Не правиш ли точно това, откакто сме се срещнали? — леко застрашителният тон я предизвика да отрече.

— Не знам какво имаш предвид — тихо възрази тя. Фасадата ѝ на наивно момиченце бе разрушена от режещия му поглед и сега бе безпомощна да се възпре. — Може би имаш предвид, че се опитвах да

те убедя да дадеш шанс на Тод и Кери. Да, трябва да призная, че се опитвах!

— Наистина ли очакваш да повярвам, че си толкова наивна на колкото се правиш? — студено се усмихна Райърдън.

Скритото задоволство, което изпита, бе за нейна сметка.

— Говориш със заобикалки — Джил примигна объркано и отметна глава настрани. — Изобщо не разбирам за какво говориш!

— Добре играеше, но интелектът по един или друг начин излиза наяве.

— Играела съм? — смутено повтори тя. Вътрешно знаеше, че не може да приеме обвинението му. Ако престанеше да се прави на „тъповата блондинка“, би означавало да загуби търпението си и да му каже какво точно мисли за наглото му държане. Този гняв изобщо не би помогнал на Кери, макар че със сигурност би освободил собствената ѝ потиснатост.

— Наистина, господин Райърдън, това са глупости — и като се протегна към ръчката на вратата, добави: — Май ще е най-добре да си вървя.

Вратата бе затворена. За един кратък миг очите ѝ нервно потърсиха ръчката за отваряне, но заключването бе автоматично. С нежелание се обърна към подигравателното му лице.

— Би ли отворил вратата?

Молбата ѝ бе посрещната от самодоволния му поглед. Джил нервно облиза долната си устна. Това привлече вниманието на Райърдън към устните ѝ.

— Как става така, че пеперудите изсмукват нектар от толкова много цветя, а остават невредими? — цинично се усмихна той, като не очакваше да получи отговор на въпроса си.

Пеперуда! Думата разтърси тялото ѝ, тръпки полазиха по гърба ѝ. Вчера се бе оприличила точно с тази дума. Райърдън бе използвал същата. Съвпадение ли бе това? Или нещо тайнствено бе преминало помежду им, което позволяваше да надникнат в душите си?

— Защо... защо каза „пеперуда“? — трябваше да попита. Гласът ѝ бе задъхан и не съответстваше на откритото ѝ изражение.

— Защото — бавно и грубо започна Райърдън — си красива, нежна и почти така постоянна като пеперуда — това бе присъда, а не комплимент. Пръстите му докоснаха кичур златиста коса, развяна от

вятъра, и се спуснаха по лицето и шията ѝ. Острият му поглед я забодеше като пеперуда, както сам той я бе нарекъл. — Винаги съм се чудил дали от устните на пеперудата нектарът е по-сладък.

Ръката му обгърна шията ѝ, пръстите се вплетоха в косите на Джил и я придърпаха към него. Тя отбранително опря ръце в гърдите му.

Едно тихо и сподавено „не“ се отрони в знак на протест. Райърдън леко дръпна косите на Джил, обърна лицето ѝ нагоре, устните му се приближиха към нейните. Миг преди да плени устните ѝ, на лицето му се изписа цинично задоволство.

Ушите ѝ пищяха, парещият огън на унижението пламна във вените ѝ. В следващия миг Джил имаше усещането, че шията ѝ ще се прекърши под напора на целувката му.

Това не бе начинът, по който един мъж целува жена, а начин, по който един мъж получава наслада от проститутка, без да мисли, без дори да го е грижа за чувствата ѝ. Но силата му бе непреодолима. Усилията ѝ да се отскубне бяха безполезни, като пърхането на пеперудени криле срещу метални решетки.

Стиснатите ѝ юмруци, опрени на гърдите му, усещаха силното биене на неговото сърце. Сърцето на Джил тупкаше като лудо. Болезнената целувка изсмуква силите ѝ, сякаш бяха цветен нектар. Трябваше да напрегне цялото си същество, за да не се поддаде на изтощителната му прегръдка.

Райърдън я бе нападнал с бързината на орел, връхлитащ върху жертвата си. Почти толкова неочаквано освободи устните ѝ и отпусна желязната хватка около врата ѝ. Неговите пръсти се спуснаха по рамото на Джил, бяха готови да я сграбчат при най-малкото съпротивление. Косите ѝ се разпиляха върху ръката му и скриха пламналото ѝ от унижение лице.

Но и за миг не бе оставена да възвърне загубеното си равновесие. Той хвана брадичката ѝ с пръсти, повдигна главата ѝ и се взря в завоеванието си.

— Кой от нас е по-силен, госпожице Рендъл? — устата му се изви в презрителна усмивка.

— Физически си ти! — изсъска тя. Сини пламъци присветнаха в очите ѝ, но не успяха нито да го жегнат, нито да го изгорят.

Гънките около устата му се врязаха още по-дълбоко.

— Не прави тази грешка да смяташ, че е само физически — предупреди я niskият му глас.

Като я освободи, той пак застана зад волана. Едно движение на ръката му близо до контролното табло бе последвано от успокоителното за Джил щракване на вратата, която се отвори.

— Лека нощ, госпожице Рендъл!

Когато стъпи на бордюра, коленете ѝ силно трепереха. Обидата, която ѝ нанесе — тъй като това едва ли можеше да се нарече прегръдка, — я бе оскърбила повече, отколкото си мислеше, но духът ѝ не бе сломен. Когато вече бе на сигурно разстояние от него, тя се обърна и като държеше вратата отворена, се наведе и свирепо го изгледа:

— Не прави тази грешка да смяташ, че всичко е приключило, Райърдън. Ще направя всичко, което мога, за да се оженият Кери и Тод, и то колкото се може по-скоро! — след като бе хвърлила ръкавицата на предизвикателството, тръшна вратата и се обърна рязко към сградата.

След първите разтреперани крачки Джил си помисли, че може да я настигне. Несъзнателно задържа дъха си, но като чу бръмченето на двигателя, въздъхна облекчено. Дръзки бяха думите, които изрече, и бе длъжна да ги превърне в истина.

Кери се прибра малко след полунощ. Джил си бе в леглото, преструваше се, че спи. Съзнанието ѝ бе заето с мисли за отмъщение. Чудеше се дали би могла да ги сподели в един късен среднощен разговор, но бе по-добре Кери да не знае какво се е случило.

Утрото донесе успокояващата новина, че Райърдън ще си тръгва, ако не си бе тръгнал вече. Сънят на Джил бе отровен от скрития спомен за болезнената целувка, но изгряващото слънце изтри унижението. Кери също изглеждаше отпочинала и по-малко притеснена; беше се приготвила да срещне Тод и да отидат на църква.

Като изпъна схванатото си от съня тяло, Джил се зачуди как ли бе преминала срещата между Тод и Кери тази сутрин. Каквото и да бе станало, Джил бе сигурна в едно — Райърдън не си бе променил мнението.

Тя уморено премигна с очи. Съзнанието ѝ не можеше да се съсредоточи върху курсовата работа. Ако се бе концентрирала,

проектът щеше да бъде готов преди час. Като се укори за това, Джил насочи вниманието си върху листа в пишещата машина.

Вратата в коридора се отвори, когато тя вече привършваше. Джил се обърна и видя Кери да влиза.

— Точно навреме — усмихна се на приятелката си. — Това е последната страница. Машината е твоя.

— Донесох ти сандвич и кока-кола. Помислих, че ще си гладна — Кери ѝ подаде хартиената торбичка.

— Спасяваш ми живота! — Джил събра листовите и ги струпа върху рипсената покривка на леглото си. С торбичка в ръка тя се върна на леглото и кръстоса крака до възглавницата си. — Двамата с Тод трябва да сте хапнали след църквата.

Думите ѝ бяха посрещнати с мълчание. Джил учудено повдигна вежди. Кери отиде да закачи бледорозовото си палто в дрешника, но съзнанието ѝ бе далеч от това, което вършеше.

— Кери? — Джил щракна с пръсти, за да я върне в действителността.

— Какво? — стъписа се Кери. — Съжалявам! Каза ли нещо?

— Нищо важно — Джил постави кока-колата на масата между двете легла и извади опакования сандвич от торбичката. — Беше се унесла.

— Така ли? — Кери закачи в гардероба палтото си и бавно се върна до леглото. Седна на ръба и като се загледа замислено в ръцете си, добави: — Предполагам, че мислех.

— Хубаво предположение — пошегува се Джил, но изражението ѝ бе сериозно. — Разбира се, следващият въпрос е за какво си мислеше.

Ръцете в скута ѝ нервно се размърдаха.

— Нали си спомняш, че Райърдън се срещна с Тод тази сутрин.

— Да — погледът ѝ стана напрегнат. Тя извади сандвича и се направи на много заинтригувана от него. — Какво имаше да казва големият мъж? — Джил не успя да сдържи сарказма си.

— Молбата на Тод да бъде прехвърлен в Харвард е одобрена. Райърдън е получил съобщението миналата седмица във фермата — каза Кери.

Значи Райърдън имаше друг коз, ядно си помисли Джил. Бе решил да държи Тод и Кери разделени през лятото, а разстоянието

между Монтана и Ийст Коуст щеше да се погрижи за останалата част от годината. Райърдън явно разчиташе на поговорката: „Далеч от очите — далеч от сърцето.“

— Тогава двамата с Тод ще трябва да насрочите датата на сватбата за през август, нали? — Джил отметна глава. — С високия си успех ти можеш да се прехвърлиш да учиш някъде там.

— Но не мога да си го позволя финансово — въздъхна Кери.

Както и Райърдън правилно се бе досетил, гневно добави Джил наум.

— А Тод нищо няма да направи, защото Райърдън все още заплашва, че ще спре издръжката му — пръстите ѝ се забиха в сандвича и смачкаха хляба; искаше ѝ се това да бе вратът на Райърдън. — Не можете да му позволите да ви изнудва така.

— Тод не мисли, че трябва да вършим прибързани неща.

— Той определено не мисли и че Райърдън ще промени мнението си. В днешно време чудеса не стават — искаше отговорът ѝ да не бе толкова отрицателен — тъжните бръчки около устата на Кери се бяха сгъстили.

— Е — Кери пое дълбоко въздух, — Райърдън направи и едно предложение на Тод тази сутрин.

— Какво? — скептично попита.

— Той... той смята, че може би наистина е бил много рязък и прибързан в преценката си.

— Това е много за него — измърмори Джил, гризейки сандвича си.

— Призна си, че бил предубеден спрямо мен още преди да ме е видял и че трябвало поне да ме опознае. Все още обаче не одобрява годежа ни — колебливо добави Кери.

— Е, и какво е предложил? — сухо попита Джил. — Пробен период?

До началото на есенния семестър, когато Тод ще замине за Харвард, мислено допълни Джил.

— Нещо такова — вдигна поглед от преплетените си пръсти момичето. — Тод ще работи във фермата през лятото. Райърдън ме покани да прекарам там месец, за да се опознаем.

Пълна катастрофа, веднага си помисли Джил. Кери вече бе наплашена от този мъж. Един месец в неговата компания щеше

напълно да я съсипе, независимо от подкрепата на Тод. Джил не подцени Райърдън. Знаеше възможностите му и това до какви крайности би стигнал, за да постигне целите си.

Тя се втренчи в сандвича си.

— В цялата покана, Кери, има един проблем. Как ще останеш във фермата му и в същото време ще събереш пари за есенния семестър? — това лято и двете щяха да работят за родителите на Джил, които имаха мотел близо до Йелоустоун Парк. — Майка и татко ще трябва да намерят друг на твоето място. Няма да имаш дори и работа след края на този месец там.

— Райърдън предложи да ми плати за това.

Трябваше да предположи, че той щеше да обмисли всеки детайл. Не ѝ хареса сандвичът и го натъпка обратно в торбичката.

— Едва ли гледаш сериозно на предложението! — отчаяно се възпротиви Джил, като разтриваше с два пръста челото си — опитваше да облекчи пулсиращата болка между веждите си. — Знаеш, че няма да се получи. Ще направи живота ти пълен ад. Знаеш на какво е способен, когато Тод не е наблизо. Колко дълго мислиш, че ще издържиш?

— Няма да издържа, не и сама... — кафявите ѝ очи се разшириха и станаха умоляващи, цялата ѝ дребна фигурка бе погълната от отчаяното ѝ изражение. — Ако ти си с мен...

— Ще ти кажа една малка тайна — бързо я прекъсна Джил и като отпусна крака, си пое дълбоко въздух: — Райърдън не ме харесва и едва ли ще ме покани да прекарам месец във фермата му. Освен това аз също трябва да работя през лятото.

— Джил — нещо в гласа на Кери я накара да застане нащрек. — Райърдън мисли, че няма да е много прилично, ако остана сама в къщата с Тод и него. Искам да кажа, че той си има икономка. Но... ами той те покани да дойдеш като моя придружителка, срещу възнаграждение, разбира се.

— О, не! — Джил се изправи на крака и като се отдалечи от леглото, отиде до прозореца. Слънцето хвърляше златисти искри в косите ѝ, игриви къдрици падаха върху раменете, тя енергично тръсна глава. С длани потърка настръхналите си ръце. — Не!

— Моля те! — умоляващо простена Кери.

Джил се обърна:

— Просто няма да стане!

Боже, този мъж имаше дяволски ум! Това, че бе поканил Джил, показваше безграничната му наглост. Беше го предизвикала и сега той ѝ предлагаше отблизо да гледа как разкъсва на парчета годежа. Райърдън щеше да си отмъсти, като следи отблизо всеки опит на Джил да осуети намеренията му. Тя отново го бе подценила, а усещането да бъде превъзхождана не ѝ допаднаше.

— Трябва да дойдеш! — обади се пак приятелката ѝ.

— Не разбираш ли — развълнувано възнегодува Джил, — ако дойда, ще си изпусна нервите и само ще влоша положението ви с Тод. Най-умното нещо ще е да откажеш поканата с надеждата, че Райърдън не ще успее да накара Тод да развали годежа. Това е единственото разумно нещо, защото Тод те обича.

— Не мога.

Тъмната ѝ глава се извърна настрани, сълзи замъглиха очите ѝ. На Джил ѝ се прииска да я хване за раменете и силно да я разтърси.

— Защо да не можеш? Не можеш да отидеш там сама!

— Разбира се, че не мога — Кери избърса една сълза с дланта си. — Обичам Тод. Не искам да заставам между него и брат му. Знам какво е, тъй като и аз нямам семейство. Ако има дори и най-малкия шанс след този един месец във фермата Райърдън да одобри сватбата ни, аз ще се възползвам от него. Бих се чувствала по-добре, ако и ти си там, но така или иначе аз отивам.

— Кери, глупаво е да се правиш на героиня — въздъхна Джил. Устните ѝ виновно се свиха, след като Кери потрепери от хапливата забележка за вродената ѝ боязливост. — Освен това трябва да помисля за родителите си. Очакват от мен това лято да работя, а не да си почивам. Не мога да им кажа в последния момент, че трябва да си търсят друг човек на моето място.

— Ти сама каза, че имат повече кандидати, отколкото свободни места. Лесно могат да наемат някой друг — бързо ѝ напомни Кери.

— Предполагам, че могат — неохотно се съгласи Джил, — но едва ли ще се съгласят с това. А и Райърдън си има икономка. Пък и придружителите са демоде, както са демоде и роклите с кринолин.

— Но можеш да им се обадиш и да разбереш.

Като се вгледа в отчаяното ѝ лице, Джил реши, че трябва да се обади. Каква приятелка щеше да бъде, ако каже на това нещастно,

беззащитно създание да отиде в лъвската бърлога на Райърдън без подкрепа?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Безграничните простори. Последното място на големите завоеватели. По този начин брошурите описват Монтана. От изток на запад обширните прерийни земи се превръщаха в планини, издигащи се над хоризонта като приливни вълни.

И там, в далечината, където величествените планински върхове пробуждаха кристалното небе, Джил почувства надигащо се вълнение в гърдите си. Свежо зелената покривка на склоновете можеше да се сравни само с дръзките есенни багри или със застиналата бяла чистота на зимата.

Сега всичко бе потънало в безбройните нюанси на зеленото, тук-там се виждаха тъмнокафявите стволове на дърветата, които се издигаха към небето, скалистите планини отразяваха златистите слънчеви лъчи, ярки розови, жълти и бели диви цветчета изпъстриха ливадите и скалистите склонове. Зашеметяващ и божествен, пейзажът оставаше един и същ, докато всичко друго се изменяше. Изумително бе върховното усещане да се освободиш от закотвеното си съществуване и да се издигнеш до висините.

— Усещам го всеки път — промълви Джил.

— Какво каза? — любопитно я погледна Кери, недочула тихо промълвените думи.

— Възхищавам се на пейзажа! — с неохота извърна поглед към вътрешността на колата. — Никога не се насищам да гледам планини, особено когато ги виждам така, незасегнати от човешка ръка.

— Карат ме да се чувствам малка и незначителна — вметна Кери, — но са красиви.

Джил се наведе напред и погледна към шофьора.

— През целия си живот съм живяла в Монтана, но винаги в града. Какво е да живееш поне година в планините, Тод?

Тод леко се усмихна и я погледна за миг:

— Не знам!

— Какво? — русата ѝ глава учудено се наклони на една страна.

— Когато съм се родил, майка ми се преместила в града. Само лятото прекарвах с баща ми във фермата — обясни той. — Така че и представа нямам какво е да си в планината по време на циганското лято, нито пък съм виждал зимните буреносни облаци как се струпват над планинските хребети. И аз често съм се чудил какво е да живееш тук, но така и не ми остана време да разбере.

— Не знаех. Искам да кажа, Кери ми бе споменавала, че родителите ти са живеели отделно, но останах с впечатлението, че са се разделили, когато си пораснал — Джил се облегна назад и се замисли. Трудно ѝ бе да си представи как Райърдън е израснал в града. Много по-лесно бе да приеме, че е отраснал в планините, под влияние на първичните инстинкти.

— Разбира се, Райърдън е бил по-голям. Сигурно на него му е било много по-трудно да се приспособи, отколкото на теб.

— Изобщо не се и опита да се приспособи — отвърна Тод. — Майка ми казваше, че той избягал в мига, в който разбрал, че тя никога вече няма да се върне във фермата. Бил на девет години и се върнал обратно на автостоп. Това се случило три или четири пъти и най-накрая дядо ми предложил да оставим Райърдън във фермата при баща ми. Впоследствие майка ми се съгласила. Спомням си, че веднъж, когато поотраснах, го попитах как е имал смелостта да пътува сам през целия този път от Хелена, където живеехме с мама и дядо, до фермата — устните му се извиха в горчива усмивка. — Каза, че нямало друг, по който да стигне до дома си. Фермата винаги е била неговият дом. За мен тя бе просто място, където прекарвах летните ваканции.

Райърдън с право можеше да нарече планините свой дом. И тогава Джил се замисли върху категоричното решение на това деветгодишно момче, което бе пропътувало над 240 км югозападно от Хелена, за да стигне целта си.

Тази черта в него не се бе променила. Сега бе решен да провали сватбата на Тод и Кери. И нямаше да позволи нищо да застане на пътя му.

Като пое дълбоко въздух, Джил отмести глава, гневно отчаяние бе изписано на лицето ѝ. Имаше трима глупаци в колата. Не беше сигурно кой от тримата бе най-големият. Може би тя самата, тъй като другите двама бяха заслепени от любов един към друг. Месецът

обещаваше да бъде дълъг и изтощителен, ако изобщо двете с Кери оцелееха.

— Какво дете бе Райърдън? — по-добре бе да научи колкото е възможно повече за врага.

— Не знам — замислено отвърна Тод. — Когато ти самият си дете, не обръщаш внимание на тези неща. Той винаги беше „баткото“, учеше ме да яздя, взимаше ме с него на лов, оставяше ме да се влача след него. Просто си беше Райърдън.

Кери неволно потрепна. Тод се протегна и сложи дланта си върху малката ръка, опряна на коляното ѝ. С крайчеца на окото си Джил видя как той нежно я притисна.

— Не се тревожи — тихо прошепна той. — Веднъж като те опознае, ще види каква прекрасна сестра ще му бъдеш.

Джил се умълча. Тод не можеше да ѝ каже много за Райърдън, а самото споменаване на името му правеше Кери още по-неспокойна. На устните ѝ се изписа усмивка, самата тя от половин час стоеше като на тръни. И колкото повече се приближаваха, толкова повече се сковаваше. Не бяха много далеч от мястото. Магистралата бе останала на няколко километра зад тях.

Тод намали по навик и зави по пращен път, който се виеше в планинската пустош. Колата бавно се движеше покрай някаква ограда, порта не се виждаше, а само изход за животните.

— Това е — кимна с глава той. — Къщата е няколко километра по-надолу.

Джил не успя да види никакъв указващ знак, че фермата е на Райърдън. Единствената табела, която забеляза, бе: „Забранено преминаването“.

Пророческо предупреждение може би?

Следобедното слънце блестеше в очите ѝ. Когато стигнаха до оризовата ливада, тя зърна къщата. Дълги бръшляни се увиваха като подкова от трите ѝ страни, предпазвайки я от зимните бури. Двуетажната сграда бе изящно творение на архитектурата от началото на века. Входът ѝ бе портал с колони. Фасадата ѝ, изработена от дърво и камък, бе в унисон със селската обстановка.

— Красиво е — прошепна Кери и разчупи безмълвната магия, в която бяха изпаднали след пристигането им.

— Само една малка къща в планината — пошегува се Тод, отвори вратата на колата и излезе.

Къщата не бе огромна, но създаваше това впечатление с величествената си старинна фасада — реши Джил. Изгаряше я любопитство да види обстановката вътре.

Погледът ѝ се плъзна към постройките във фермата. Нямаше никакви признаци на живот нито вън, нито вътре в къщата. Очакваше, че Райърдън ще бъде наблизо, за да ги посрещне.

— Не очаквах да е толкова красиво — промълви Кери.

Джил се вгледа в малката брюнетка, застанала до нея.

— Дали и вътрешността е толкова обещаваща, колкото и външността — тихо отвърна и се отправи към багажника да разтовари с Тод куфарите.

Вече с пътните чанти, тримата се отправиха по стълбите към масивната дъбова врата.

Антретото бе представително, стените бяха високи, до половината облицовани в лъскава дървена ламперия, а нагоре — боядисани в светлобежово. Вита дъбова стълба в края извеждаше на втория етаж. Отляво имаше гранитна камина, една овча глава като трофей висеше над нея. Подът под краката им бе с паркет.

Тод остави куфарите на земята.

— Чудя се къде ли е Мери — намръщи се той.

Приближиха се леки стъпки, Джил се обърна учудена — какво ли щеше да представлява тази Мери? Жената, която се грижеше за къщата на Райърдън, трябваше да бъде сбор от таланти, за да го удовлетвори. Съдейки по лъснатото антре, Джил предположи, че икономката бе точно такава.

Джил нямаше и най-бегла представа за външния вид на икономката. И все пак, като видя насреща си млада жена с бадемиви очи, остана поразена. Дълга кестенява коса се спускаше по раменете ѝ, привлекателната ѝ фигура грациозно се приближи към тях.

Очите ѝ бяха със златисто лешников оттенък, като на котка, и в усмивката си имаше нещо котешко.

— Добре дошъл у дома, Тод — тя пренебрегна двете момичета до него и почти майчински го целуна по бузата.

Джил се зачуди дали жената не бе на годините на Райърдън. Макар че външността ѝ лъжеше, вероятно бе около тридесетте. На

Джил не ѝ бе трудно да повярва, че грижите на икономката надминаваха границите на домакинството.

Тод неловко се усмихна и погледна Кери, после пак се обърна към жената, чиято ръка все още стоеше върху рамото му.

— Не очаквах да те видя тук, Шийна!

Шийна? Това не бе икономката Мери? Изумена, Джил повдигна вежди. Жената определено се правеше на домакиня, а не на гостенка.

Устните ѝ се разтвориха в лукава усмивка, която не достигна до жълтеникавите ѝ котешки очи.

— Назначена съм за ваш официален домакин. Днес следобед Райърдън трябваше да отиде извън фермата. Съжалявам, но не ви чух, като дойдохте, бях в кухнята и помагах на Мери за вечерята.

— Надявам се, че... ще се присъедините към нас — учтиво предложи Тод, но не беше много ентузиазизиран.

— Разбира се — в следващия миг погледът на жената се отмести към Джил. Остана сякаш равнодушна в оценката на русата коса и сините ѝ очи. — Аз съм Шийна Бентън, най-близката съседка на Райърдън. Вие сигурно сте приятелката на Тод — Кери, нали?

Най-близката съседка? И само толкова? — цинично помисли Джил, като разтърси леко ръката ѝ.

— Не, аз съм Джилиън Рендъл, приятелката на Кери — безгрижно я поправи тя.

Жълтеникавите очи се присвиха за миг, преди да се стрелнат към невзрачното чернокосо момиче до Джил. Червенина от неудобство изби по бузите на Кери.

Хубостта на Кери бе в душата ѝ, но Джил се съмняваше дали това ехидно същество би го разбрало.

Шийна Бентън гърлено се изсмя на собствената си грешка. Никаква веселост обаче нямаше в жълтеникавия ѝ поглед, когато за втори път се спря върху Джил. Злобни искри проблеснаха в бадемовите ѝ очи. Интуитивно Джил се вгледа в ръцете ѝ, почти очакваше да ги види как се превръщат в котешки нокти, готови да издерат лицето ѝ.

— Удоволствие е да се запозная с вас — сухо заяви тя. Лъжкиня, помисли Джил. — Трябва да призная, че изобщо не изглеждате като придружителка.

— Тук съм като приятелка на Кери.

Ръката ѝ бе освободена и жената се обърна към Кери, като наклони уж виновно глава:

— Съжалявам за грешката — с царствен тон каза Шийна Бентън.

— Всичко е наред — неловко промърмори Кери.

С крайчеца на окото си Кери погледна Тод, като че ли се изплаши, че той изведнъж щеше да види колко обикновена и невзрачна бе тя. Смущението ѝ бе посрещнато от топъл кадифен поглед, изпълнен с любов.

— Вероятно ще бъдете много благодарна за компанията на приятелката ви, след като постоите тук известно време — продължи Шийна. — За няма и седмица прекрасната природа наоколо ще започне да избледнява, тъй като не ще има какво да правите. И тогава започва скуката.

— Изглежда, вие не скучаете, госпожице Бентън — не можа да се стърпи Джил.

— Но аз живея тук. Имам няколко приятели от града, които отседат при мен. И винаги са подивявали от скука след по-малко от седмица — студената ѝ усмивка бе отправена към Джил. — И съм госпожа Бентън.

— Омъжена сте! — изненадано отвърна тя.

— Вдовица — бе благият отговор. — Съпругът ми бе застрелян по време на лов преди четири години.

— Сигурно е било голям шок — сухо подхвърли Джил.

— В началото бях много заета с работата в ранчото и докато Райърдън ми помагаше да открия свестен управител, най-лошото мина — раменете ѝ потрепнаха, сякаш искаше да каже, че бракът ѝ бе отдавна забравена история. — А и като собственик все още имам достатъчно много отговорности, които да ме държат заета. Нямам време да скучая.

— Нито пък Кери ще има — усмихна се Тод, равнодушен към невидимите искри, прелитащи между Шийна и Джил. — Възнамерявам да посветя всеки миг от този месец на това тя да се чувства добре тук.

— Говориш като типичен млад влюбен — гърлено се изсмя Шийна, иронизирайки младостта им. — Ще разберете, Кери, че животът тук е по-елементарен. Вечер навън означава най-вероятно

разходка на лунна светлина. И все пак Тод е добър учител. Може би след месец ще се превърнеш в селско момиче като мен.

— Е, не чак толкова — възрази Тод на думите на Шийна. — По-голямата част от живота си ще прекараме в градовете. Искам Кери да остане такава, каквата е.

Блясъкът в очите на Кери казваше, че ще бъде това, което Тод иска. В този мълчалив миг Джил забрави за жената отсреща и си припомни причината, заради която бе в тази къща. Мисията ѝ бе да направи всичко по силите си, за да могат Кери и Тод да живеят щастливо оттук насетне, както е в приказките.

— Хайде да ви покажа стаите на вас двете — вметна Шийна и се обърна към стълбището в края на антрето. — Знам, че ще искате да оправите багажа си, да се изкъпете и да си починете преди вечеря. Естествено, Тод, ти си в старата си стая — подхвърли през рамо тя.

Джил и Кери последваха жената, която плавно се носеше по цветния килим, заслан върху стъпалата. Шийна Бентън, изглежда, възнамеряваше да им вгълпи мисълта, че тя бе домакинята на къщата не само за този следобед.

— Надявам се, момичета, че няма да имате нищо против да споделяте обща баня — Шийна се спря на стълбите, за да ги изчака. — Стаите са ви една до друга, с баня помежду им.

— Звучи чудесно — кимна Джил.

— Добре — като се усмихна за миг, жената продължи надолу по облицования с дърво коридор, отвори една врата и пристъпи напред. — Ето стаята ти, Кери.

Виждаха се едва доловими зелени сенки. Шийна вече се бе обърнала и правеше знак на Джил да я последва.

— А твоята стая, Джилиън, е тук — каза тя.

Вратата се отвори; стаята бе с напръскани в синьо стени, виждаха се майсторски дърворезби от лъскав орех. Персийски килим с интересно заплетени синьо-бели фигури покриваше пода. Стилната мебел в стаята ѝ бе старинна — предположи Джил.

Очите ѝ блестяха от възхищение. Голямото двойно легло бе покрито с бяла ръчно бродирани покривка.

Като остави малките си куфари на пода, Джил се обърна към жената, която все още стоеше на вратата.

— Прекрасно е — отнесено промълви тя.

Всеки по-нататъшен опит да изрази възхищението си бе внимателно проследен от погледа на Шийна, който сякаш ѝ казваше да не се привързва чак толкова много към стая, която ще бъде нейна само за месец.

Предупредителният кехлибарен поглед на Шийна сякаш отново стана леко жълтеникав.

— Стаята на приятелката ти и банята са ей там — каза тя, като махна с ръка към вратата до камината. — Вечерята е в седем.

— Благодаря!

Думите на учтивост, които Джил изрече, бяха казани на затворената врата. Тя сви замислено устни. Нещо ѝ подсказваше, че ще трябва да е нащрек не само за Райърдън, а също и за Шийна. Тази жена нито я хареса, нито пък желаше присъствието ѝ тук.

Като разтърси глава, сякаш да се освободи от нежеланите мисли, Джил се запъти към свързващата врата. Банята бе голяма и просторна, всичко в нея бе старо, но изглежда, работеше. Шепотът на Тод и Кери, който идваше от съседната стая, я накара дискретно да почука на вратата на приятелката си.

— Влез — извика Тод.

Изчервената Кери се опитваше да се изплъзне от ръцете му, но той не я пускаше и сякаш се наслаждаваше на срамежливостта ѝ.

— Аз почуках — отбеляза Джил със закачлива усмивка.

— Тод, моля те!

— Е, добре де! — засмя се той и като отпусна само едната си ръка, я хвана за брадичката и бързо я целуна по носа. Едва тогава я пусна и се обърна, за да вземе двата големи сини куфара на Джил. — Ще занеса това в стаята ти. Между другото — спря се, след като направи само две крачки — какво ще кажеш за Тигровото око, Джил?

Тя потръпна с кисела гримаса:

— Не съм си и мислила, че мога да намразя погледа му.

— Шийна има претенции към Райърдън. Не ѝ харесва, когато някоя се приближи твърде много — особено, ако тази някоя изглежда като теб.

— Това вече го забелязах, но няма защо да се притеснява от мен. Не ме интересуват претенциите ѝ — обяви Джил. — Идеална е за Райърдън. Ще бъдат прекрасна двойка.

— Моля те, и без това е достатъчно гадно, че я имам за съседка — Тод недвусмислено повдигна вежди. — Не ми я пожелавай за снаха!

— Тод, не бива да говориш така — тихо възропта Кери.

Щом я погледна, любовта озари лицето му.

— Че защо? Само защото предпочитам женствените жени пред злобните ли? — подразни я той.

— Върви и занеси куфарите на Джил в стаята ѝ — независимо от заповедническия тон, Джил успя да види пламъка в очите ѝ от комплимента на Тод. Дори изглеждаше красива.

— Както кажеш — намигна ѝ той и излезе от стаята.

— Е, вече сме тук — въздъхна Кери.

— Разкошно място, нали? — отвърна Джил, за да избегне всякакъв коментар относно причините, поради които бяха тук.

Възхитените кафяви очи на приятелката ѝ обходиха стаята.

— Тод ми бе разказвал за тук, но не очаквах да е толкова красиво. Дядо му построил къщата за жена си. Представяш ли си колко трудно е било тогава? Всичките мебели били натоварени и докарани с влак до Бенък, а оттам с каруци дотук.

Джил замислено се загледа в леглото, покрито със светлозелен балдахин. Прокара ръка по завивката. Фигурки в различни зелени нюанси бяха старателно защити в причудливи геометрични форми върху основата, чийто зелен оттенък биеше почти на бяло.

— Красиво е. Моето в стаята е бродирано. Който и да ги е правил, трябва да е имал много търпение.

— И много любов — тихо допълни Кери. — Тези мънички неща са причината това място да не изглежда като музей. Дом е, защото някой се е грижил за хората в него. И този някой си е играл да ги прави с любов, гордял се е с дома, в който е живял. О, Джил! — гласът ѝ потрепери от вълнение. — Нямам търпение и аз да имам свой дом. Някои жени са създадени да правят кариера, но не и аз. Искам съпруг и деца и място, където да майсторя такива неща за тях.

— Ще имаш — весело ѝ обеща Джил. — Междувременно предлагам да си разопакуваме багажа. Искам да си взема един душ и да се преоблека преди вечеря. Шийна каза, че е в седем.

Кери погледна нежния часовник на китката си.

— По-късно е, отколкото си мислех. Времето ще ни стигне точно колкото да свършим това.

— Така май е по-добре. Имах чувството, че Шийна не желае да си показваме носовете по-рано — ъгълчетата на устата ѝ се извиха в кисело задоволство, тя се отдалечи от леглото и се насочи към вратата. — Ще те оставя да разопаковаш. Който приключи пръв, влиза в банята.

— Дадено — съгласи се момичето.

Джил първа свърши с багажа и се изтегна в голямата луксозна вана, докато Кери се приготвяше. После отиде в спалнята, навлече един дантелен комбинезон върху бельото си и се настани пред малката тоалетна масичка. Златистата ѝ коса бе хваната небрежно отгоре с шнола. Тя я пусна, разроши я с пръсти и се пресегна за четката.

Освежена и ободрена от отпуската вана, Джил се огледа из стаята. Копринената ѝ руса коса пукаше, наелектризирана от ритмичните, движения на ресането. Застана близо до тъмносините завеси и се взря през дантелите. Прозорецът гледаше към задната част на къщата и откриваше величествената гледка на планините, извисяващи се над тучните поля на фермата. Слънцето започна да залязва сред наситено синьото небе. Острите планински върхове пламнаха от залеза, скалистите чукари заприличаха на кралски корони. Ритмичните удари с четката намаляха и постепенно спряха, Джил повдигна бялото дантелено перде, за да не ѝ пречи на изгледа.

Гъсти зелени гори покриваха планинския склон като дебела кадифена покривка. Джил усети магическата сила на планината, тя я докосна и я завладя с обаянието си.

Движение сред сенките на величествените борове близо до къщата привлече погледа ѝ. Тя извърна очи от величието на окъпаните в слънце върхове с неохота. Сградите извън фермата не се виждаха, бяха зад дърветата.

Точно оттам се зададе висока фигура, която едва сега се очерта от сенките на следобедното слънце. Широките стъпки бързо носеха Райърдън към задната част на къщата.

Бе облечен така, както го бе видяла първия път, с удобни избелели дънки, бялата риза подчертаваше мускулестите му гърди, бе обут с каубойски боти, чиито лъскави шпори блестяха от слънцето.

Едната кожена ръкавица бе свалена и той нетърпеливо дърпаше другата. Почти я бе изхлузил, когато спря — рязко и в полукрачка. Тъмната му глава се вдигна, леко се наклони на една страна, погледът му се закова на прозореца, където стоеше Джил.

Изплашена, тя се отдръпна и си помисли, че едва ли бе възможно да я види от този ъгъл и от такова разстояние.

Прилив на гняв от собствената ѝ глупост оцвети страните ѝ в червено. Не можеше да я види, но можеше да забележи подгънатото перде. Това бе неговият дом, знаеше кой прозорец на коя стая е и без съмнение знаеше коя стая бе дадена на Джил.

Тя бързо спусна пердето, но видя как мъжът тръгна към къщата, като доволно потупваше с ръкавиците по единия си хълбок.

Ядосана от момичешката си реакция, Джил нетърпеливо се дръпна от прозореца. Трябваше да продължи да гледа. Не биваше да му позволява да води в никоя от срещите им. Втори път нямаше да я притиснат.

— Какво си облякла, Джил? — Кери стоеше до отворената врата на банята и се мъчеше да върже колана на хавлията си.

— Ами... розовата рипсена рокля — отвърна Джил, като си пое дълбоко въздух, за да прогони всяка следа от гняв. — Лятна е и не е много претенциозна.

— Мисля да си сложа роклята на жълтите цветя. Какво мислиш?

— Идеална е! — усмивката ѝ бе напрегната и неестествена, но Кери не забеляза това.

— Ще отида да се облека. Ела в стаята ми, като се справиш — добави тя и се обърна.

Джил отиде до ореховото огледало на тоалетката. Няколко буйни сресвания с четката и косата ѝ отново бухна като лек облак, къдриците ѝ се спуснаха по лицето на бляскави тъмнокехлибарени вълни. Бледото лице се нуждаеше от грим, кремът ѝ придаде лека лъскавина. Загатнатите сини сенки подчертаваха цвета на очите ѝ.

— Да сложим цветовете на войната — дяволито се пошегува тя и се пресегна към спиралата.

В 6,30 вече бе готова и помагаше на Кери с упорития цип на роклята ѝ.

— Мислиш ли, че трябва да слизаме? Няма седем — попита Кери, застанала мирно, докато Джил я закопчаваше.

— Не виждам защо не. Ще имаме малко повече време да огледаме къщата преди вечеря.

Кери все още се двоумеше, когато Джил отиде до външната врата.

— Добре ли изглеждам?

— Като планинско цвете — сърдечно се усмихна тя, за да успокои прилива на нерви у приятелката си. — Хайде!

Бяха направили няколко крачки в коридора към стълбището, когато Джил чу зад себе си стъпки. Мускулите ѝ веднага се изопнаха. Това трябваше да е Райърдън. Не го бе чула да минава покрай стаята ѝ, но с походката му на котка нищо чудно, че не го бе чула. Освен това, логично бе да счита, че той ще се изкъпе и преоблече след работния ден.

Желанието ѝ бе да се престори, че не е чула стъпките на мъжа зад тях. Можеше изобщо да ги пренебрегне, ако Кери не бе погледнала през рамо. За Джил нямаше друг избор, освен да направи същото. Предизвикателните искри в погледа ѝ не бяха посрещнати от сребристосивите очи на Райърдън. Вместо това тя видя мекия поглед на Тод, който мило гледаше спрялата се Кери. Облекчение премина през тялото ѝ. Но тази реакция не бе добре дошла. Искеше ѝ се, когато следващия път застане срещу Райърдън, да е по-уверена и хладнокръвна.

Тод протегна ръце към Кери.

— Изглеждаш прекрасно, мила!

— Мислиш ли? — възторжено се взря в очите му. Блясъкът на любовта прогони сивотата от лицето ѝ и го направи да изглежда толкова красиво, колкото Тод твърдеше, че е.

Джил се почувства излишна:

— Ще се видим долу.

Естествено Джил бе тук в качеството си на придружителка, бе компания на Кери, но нямаше никакво намерение да се превръща в нейна сянка. Кери и Тод имаха право да остават сами от време на време и Джил щеше да се постарае това да е по-често.

В края на стълбите тя се спря за миг. Надникна през гравираната колона, в дъното забеляза отворена врата, а вътре маса с бяла покривка. Предположи, че това бе столовата, и се запъти натам.

Вратата водеше към всекидневната. Докато вървеше, тя любопитно се огледа наоколо, като си мислеше, че най-вероятно ще завари домакинята в столовата.

Облата маса бе застлана с фина бродирана покривка, върху нея бяха наредени изрисувани с цветя порцеланови съдове и блестящи

кристални чаши. От тавана, покрит с напречни греди, висеше полилей, който осветяваше масата. Копринени завеси покриваха стените над ламперията, светло белият десен смекчаваше тежкия мрак от мебелите и завесите. Но стаята бе празна, а на Джил не ѝ се щеше да чака останалите.

Отново тръгна из всекидневната. Погледът ѝ бе привлечен от картината, която висеше над мраморната камина.

Беше портрет на жена, изключително красива, с червена коса и блестящи лешникови очи. Прасковените ѝ устни бяха извити в усмивка, която можеше да вдъхне живот. Жизнеността, бликаща от всяка извивка на тялото ѝ, бе съчетана с нежност и невинност.

— Майка ми — каза един мъжки глас.

Джил се извърна от портрета и погледна към дъното на стаята, откъдето дойде гласът.

Райърдън стана от стола, който беше сгръб към нея. Държеше чаша в ръка.

Беше сменил мръсните дънки със светлокафяви панталони. Копринената риза бе с дълги ръкави, снежнобяла, със зелени и светлокафяви шарки по нея. Очертаваха се широките му рамене и сравнително слабата талия. Горните копчета бяха разкопчани и се виждаха мургавите му гърди. Черната коса лъщеше, сякаш бе все още мокра след душа.

На бързия ѝ оглед на облеклото му бе отвърнато със същото, но неговият бавен и преценяващ поглед бе по-дързък. Той бавно обходи свободната рокля, която дискретно очертаваше формите ѝ, без да бъде твърде предизвикателна. Погледът му бе разсъбличащ.

Джил усети как издайническа топлина заля лицето ѝ. Но отказа да отмести поглед, дори когато подигравателните му очи се спряха върху устните ѝ, като че ли ѝ напомняха за мига, в който той победоносно ги бе завладял.

— Чувал съм за розови слонове, госпожице Рендъл, но... розови пеперуди? — устата му се изви цинично.

Джил предпазливо докосна розовата си рокля.

— Желаш ли питие?

— Не — сопна се тя и веднага съжали за остротата си, след като той учудено вдигна вежди към нея. — Благодаря все пак — добави вече по-спокойно.

Нищо нямаше да излезе, ако кипнеше толкова рано, а пък и това бе първата ѝ вечер в този дом.

— Трябва да се извиня за това, че не бях тук да ви посрещна, теб и госпожица Адъмс — niskият му глас изобщо не звучеше извинително. — Надявам се, че не си стояла на прозореца всяка свободна минута, за да гледаш дали идвам.

— Не гледах теб — студено отвърна Джил. — Наслаждавах се на планинския изглед от прозореца.

Удоволствие проблесна в очите му. Нарочно я бе принудил да си признае, че го бе видяла, и тя се хвана на въдицата. Тя се обърна, ядосана на себе си.

Една възрастна жена се спря на прага, носеше синя памучна рокля с престилка в подобен нюанс. Прошарената ѝ къса коса не съответстваше на тъмните ѝ очи. Погледът ѝ се насочи от Джил към Райърдън. Това определено бе икономката, реши момичето.

— Госпожа Бентън ме изпрати с този поднос ядки и маслини — обясни тя, като влезе в стаята. — Каза, че ще пийнете, преди да вечеряте.

— Госпожице Рендъл, това е икономката ми Мери Ривърс — затвърди предположението на Джил Райърдън. — Чистокръвна индианка е, внучка на войнствен предводител. Това е Джил Рендъл, приятелка на младата дама, която Тод доведе у нас.

— Радвам се да ви видя — Джил не принудено се усмихна на приятелското изражение на жената.

Усмивка в знак на отговор набръчка краищата на очите ѝ.

— Надявам се да ви хареса тук, госпожице Рендъл — приветствените думи бяха казани от сърце, първите, които Джил чу. — Независимо от прадедите си, аз рядко поемам по пътеката на войната. След тридесет години в тази къща едва ли има нещо, което да ме провокира.

Джил хвърли бърз поглед към безизразното лице на Райърдън. Мери Ривърс очевидно бе дочула хапливата му забележка и предложи на Джил дискретен съвет, едно предложение, което бе по-лесно да се каже, отколкото да се осъществи.

— Мога ли да ви помогна с нещо в кухнята? — предложи Джил.

— Почти всичко е готово — отказа жената, топлата усмивка все още стоеше на лицето ѝ. — А и освен това много готвачи станаха...

Джил остана с впечатление, че с пристигането на Шийна Бентън готвачите бяха станали с един повече. Тази мисъл я накара да се усмихне. Миг по-късно тя скри усмивката си, тъй като светлокестенявата жена се появи на вратата.

— По-добре да се връщам в кухнята — промърмори икономката и се оттегли.

Котешките очи на Шийна Бентън не бяха така топли, когато се обърна към Джил.

— От дълго време ли сте долу, госпожице Рендъл? Съжалявам, но бях в кухнята.

— Само от няколко минути — призна Джил. Макар и неохотно, тя се възхити на златистата рокля, съблазнително прилепнала по тялото ѝ.

Очите на Райърдън я гледаха над ръба на чашата, която държеше до устните си. Той може би знаеше, че тигрицата му също не харесва розови пеперуди и само чакаше повод да забодне нежните криле.

Когато погледът му се плъзна към вратата, Джил го последва. Тод прибираше в джоба си кърпичка, изцапана с червило, докато въвеждаше пламналата Кери в стаята.

ПЕТА ГЛАВА

Нечетният брой на хората бе причина Джил да се озове сама от едната страна на продълговатата маса срещу Тод и Кери, а от двата края се бяха разположили Райърдън и Шийна — като домакин и домакиня. Говореше предимно Шийна, разказваше някакви остроумни историйки за живота във фермата.

В основата си всичко, което разказваше, бе свързано или с Райърдън, или с Тод и неизменно подчертаваше близостта си с домакиня.

По-късно във всекидневната Шийна, като действаща домакиня, седна на канапето пред сребърния сервиз за кафе, а Райърдън се присъедини към нея. Тод и Кери седнаха на двата стола срещу канапето. На Джил ѝ оставаха две възможности. Едната бе изключена, тъй като означаваше да седне на канапето до Райърдън. Като взе порцелановата чашка и чинийка от Шийна, Джил се настани на стола, встрани от кръга им.

Отвътре кипеше, но успя да се държи спокойно и хладнокръвно. Нямахше намерение да се включва в разговора или да привлича вниманието върху себе си по какъвто и да било начин. Райърдън очакваше от нея точно обратното.

С облекчение откри, че Кери не е изолирана, благодарение на въпросите, които Шийна ѝ задаваше за детството, колежанския живот и ученето. Кери говореше тихо, тъй като бе сред непознати, но отговаряше без колебание, факт, който мислено аплодира.

— Тод, ще трябва да покажеш на Кери басейна на бобрите — заяви Шийна и погледна към брюнетката, след като бе дала нареждането. — Не е далеч от къщата, ще си направите хубава разходка, а пък и басейнът е добър за плуване. Водата е малко студена, тъй като снеговете от планините се оттичат там, но за сметка на това пък природата е идеална. Това е нещо, което можеш да правиш, докато Тод работи. Можеш да плуваш, нали?

— Ами всъщност не мога — неловко отвърна Кери. — Така и нямах възможност да се науча, докато бях по-малка.

— Какво ще кажеш за езда? Сигурна съм, че Райърдън ще ти намери кротък кон. Ще се наслаждаваш на следобедната езда сред откритите ливади...

Шийна леко се усмихна. От своя ъгъл Джил не успя да прецени дали усмивката бе породена от задоволство, или бе израз на учтиво разбиране. Последното изглеждаше малко вероятно. Райърдън се бе облегал на канапето, очевидно бе доволен, че не предлага идеи за прекарване на свободното време през деня.

— Във всеки случай... — липсата на ентузиазъм у Кери относно язденето ѝ бе безразлична — ... знам, че ще има моменти, когато просто ще ти се иска да се махнеш от ранчото. Съвсем спокойно можеш да идваш при мен по всяко време. Позволих си лукса да си построя тенис корт в задния двор. Това е моя стара страст. Дори и да ме няма, ако решиш да го използваш, си добре дошла.

Още по-силна руменина изби по бузите на Кери.

— Много мило от ваша страна, че ми предлагате, но се страхувам, че не знам как се играе тенис. Виждате ли, нямам никаква склонност към спорта.

Устните на Джил леко се разтвориха от осенилото ѝ откритие. Как можеше да е толкова сляпа? Райърдън изобщо не се бе стремил да изолира Джил от групата и да я накара да се чувства нежелана. Искаше тя да е настрана от Кери, докато той деликатно посочва на Тод колко малко допирни точки имат.

— Боже, Кери — възкликна Шийна с язвителен смях, — не знаеш да плуваш, нито да играеш тенис. Не обичаш да яздиш, какво ще правиш тук един месец? Ще подивеееш, ако прекарваш дните си сама в къщата!

— Забравяте, че Кери не е сама — чашката шумно подрънкваше в чинийката, докато Джил я оставяше върху малката масичка до стола си. Сините ѝ очи открито се сблъскаха с металния блясък в погледа на Райърдън. — Сигурна съм, че ще си намерим много неща за правене през деня.

— А аз с нетърпение ще забавлявам Кери вечерта — вметна Тод; предишното му несигурно изражение бе заменено с усмивка. — Утре сутрин ще ти покажа фермата, така че да не се загубиш, ако излезеш на

разходка. Уговорих с Мери да ни приготви една кошница с хапване за следобед. Бобровият басейн ще е идеално място да похапнем.

— Това ми харесва — промълви Кери и колебливо отвърна на топлатата му усмивка.

Райърдън се наведе напред и си взе цигара от пакета на масата.

— Страхувам се, че няма да е възможно — спокойно каза той. Безизразният му поглед бе насочен към пламъка от клечката, който поднесе към цигарата си. — Точно сега имам недостиг на хора и няма да мога да ти дам няколко дни за отпускане след семействата, Тод. Ще трябва да си накрак в ранни зори.

— Какво? — изведнъж лицето му се намръщи. — Защо нямаш хора? Кой не е тук?

— Том Менсън. Уволних го заради пиенето миналата седмица.

— Том открай време обича бутилката и двамата го знаем — кафявите очи на Тод потъмняха подозрително. — След като през цялото време сме си затваряли очите за това, защо изведнъж го уволни?

— Миналата седмица едва не подпали плевнята. Нямах намерение да му дам втори шанс, за да успее — равният му поглед искаше да предизвика Тод. Но освен да свие уста в знак на възмущение, Тод не отвърна нищо, а само се обърна към Кери.

— Съжалявам, скъпа. Предполагам, че това реши нещата.

— Всичко е наред — увери го Кери, ръката ѝ най-накрая спря нервно да навива косата ѝ. — Ще го направим друг ден.

— Като говорим за другите дни — Шийна погледна златния часовник на ръката си, — няма кой знае колко време до утре, а аз, за беда, все пак ще шофирам до нас. Ще си взема дрехите и другите неща от спалнята.

Чия спалня — тайничко се зачуди Джил, докато жената се изправи мързеливо на крака. Случайно погледът и се спря върху Райърдън. Част от ненавистта ѝ към Шийна Бентън явно се бе изписала на лицето ѝ, защото грубата му уста се изви в лека усмивка.

Тод несъзнателно наруши предизвикателната им размяна на погледи, като попита каква ще е програмата за следващия ден. Разговорът между двамата относно работата във фермата продължи до повторната поява на Шийна на вратата.

— Лека нощ на всички — котешката ѝ усмивка се плъзна край всички и се спря върху Кери. — И запомни, ако се почувстваш сама, обади ми се или направо ела. Радвам се, че се запознахме. И с вас също, госпожице Рендъл — това бе добавено сякаш с преднамерена умисъл.

— Беше много мило от ваша страна, че ни посрещнахте, госпожо Бентън — лицемерно отвърна тя.

За един кратък миг очите на Шийна се присвиха:

— За мен бе удоволствие. Райърдън — като го погледна, веждата ѝ се изви нагоре, — ще ме изпратиш ли до колата?

Той се изправи. Задушавачното напрежение, което бе обхванало Джил, я напусна заедно с него. Не бе усетила колко вдървено бе държането ѝ, докато не си пое свободно дъх. Във въздуха се носеше някаква недоизказаност, причинена може би от бездействието. Джил знаеше, че Тод и Кери нямаше да имат нищо против, ако ги оставеше сами. Дори биха се зарадвали.

— Мисля да занеса чашите в кухнята — съобщи тя, без да получи никакви възражения в отговор.

Кухнята бе голяма и просторна, в центъра имаше голяма стара маса и дървени столове с извити облегалки. Независимо от модерното оборудване, стаята запазваше старинния дух на къщата.

Мери Ривърс отхвърли предложението на Джил да ѝ помогне с измиването на чинийките и чашките, като твърдеше, че това не изисква два чифта ръце. Джил постоя за известно време настрани. Говореха си с погледи.

Джил бе сигурна, че първото ѝ впечатление от икономката бе правилно. Тя бе сърдечна, приятелски настроена жена и Джил я харесваше. Надяваше се чувствата да са взаимни.

Като приближи до дъното на стълбите в коридора, външната врата се отвори и Райърдън влезе вътре. Нервите ѝ моментално се напрегнаха. За секунда Джил забави крачките си, но после продължи напред, погледът ѝ студено се плъзна по надменното му изражение.

— Много рано си лягаш — подигравателно каза той.

Джил се спря на първото стъпало, но не се обърна, ръката ѝ бе опряна на лъскавите перила.

— Дълъг ден беше — наум добави, че и месецът обещавахе да е дълъг, особено ако тази вечер бе пример за това какво ги очаква по-

нататък.

— Нещо не е наред ли, госпожице Рендъл? — отново подигравателно задоволство се усети в гласа му. За един миг се качи по стълбите и застана до перилата така, че погледите им се изравниха.

— Не, нищо — тя вдигна рамене, очите ѝ хвърляха искри. В ъгълчетата на устните му се забелязваше отпечатък от червило. — Би трябвало да посъветваш госпожа Бентън да избърсва червилото си. Тогава няма да се отпечатва така!

Гънките около устата му се очертаха още по-силно, но Райърдън не направи никакъв опит да се избърше.

— Вечерта не беше много забавна за теб, нали? Свикнала си да има куп обожатели около теб, сигурен съм, но светилниците понякога ръждясват. Може би след месец ще свикнеш.

Това бе един от онези ужасни моменти, когато думите не достигаха на Джил. Час след това може би щеше да се сети за някой рязък отговор. Но сега кипеше от безсилен гняв и не успя да прикрие треперещия си глас.

— Ако обичаш, кажи на Кери, че съм уморена и съм се качила в стаята си.

— Разбира се — Райърдън наведе глава. Язвителната му усмивка оспорваше извинението ѝ.

Краката ѝ трепереха, но все пак успяха бързо да я заведат до стаята ѝ. Макар че не бе изморена, тя си сложи нощницата и се пхна в леглото си.

По-късно чу Кери и Тод да си пожелават лека нощ в коридора, чу затварянето на съседните им врати. Изглежда, доста време бе стояла будна, преди да заспи, но така и не чу Райърдън да се качва по стълбите.

След седмица животът във фермата стана еднообразен. През деня Джил имаше много удоволствия. Сутрин двете с Кери често излизаха на изследователски разходки, откриха бобровия басейн и други места, но винаги гледаха да са около сградите на фермата. Следобедите мързелуваха на слънце или пък помагаха на Мери, ако тя им позволеше. Това не бе наложено ежедневие, а желана промяна след напрегнатата колежанска програма в училище.

Шийна се отбиваше, както Джил очакваше. И двете ѝ посещения съвпадаха с времето, когато Райърдън бе в къщата — всичко бе добре

обмислено, Джил бе сигурна в това. Нито една от визитите не промени мнението ѝ за тази жена.

Част от удоволствието за Джил произтичаше от факта, че Райърдън напускаше къщата по изгрев-слънце. Също и Тод, разбира се. Обикновено бе почти вечер, когато се прибираха. Само три дни стана така, че бяха близо до къщата и се върнаха за обяд — събитие, което Кери очакваше с нетърпение, а Джил — с ужас.

За щастие вечерите бяха кратки. Райърдън и Тод се прибираха, къпеха се след работния ден, вечеряха и вече беше време за лягане. И все пак времето, прекарано в компанията на Райърдън, бе повече, отколкото Джил искаше. Постоянно я ядеше с дума или поглед, бе решил да я извади от кожата ѝ. А Кери все едно не съществуваше.

И след като причината за това посещение бе явно Райърдън да опознае Кери по-добре, безразличието му вбесяваше Джил, но тя бе безпомощна да направи каквото и да било по въпроса.

Лъскавото стъкло на прозореца във всекидневната един ден загуби обичайния си бляскав цвят. Гръмотевични облаци скриха планинските върхове и съвсем затулиха слънцето.

Едрите капки, които започнаха да удрят в прозореца, се превърнаха в пороеен дъжд. Разсечените мълнии бяха последвани от тътнещи гръмотевици, от които стъклата на прозорците зазвъняха.

Тод се бе втурнал в къщата сам преди повече от 15 минути, мокър до кости. Джил изобщо не я интересуваеше къде е Райърдън. Беше се свила в ъгъла на канапето във всекидневната и се взираше в портрета над камината, чудеше се как бе възможно тази хубава жена да роди двама толкова различни синове.

— Къде е Кери? — Тод влезе във всекидневната, като напъхваше чистата си риза в панталоните.

Косата му все още бе влажна. За миг приликата между двамата братя я порази. И веднага изчезна, щом Джил срещна приятелския му поглед.

— В кухнята, приготвя ти топъл шоколад — отвърна тя.

— Тази жена ще стане прекрасна съпруга — въздъхна, като се отпусна на стола срещу канапето. Чу се зловещо пропукване на мълния. — Дъжд, дъжд, дъжд! — усмивка на задоволство се появи на

лицето му. — Бях започнал да мисля, че никога няма да имам свободен следобед. А ти, Джил, какво прави през този прекрасен дъждовен ден?

Погледът ѝ се плъзна към портрета.

— Четох — разсеяно отвърна тя, макар че книгата бе пъхната под възглавницата от доста време. С внезапно любопитство тя се обърна към Тод. — Мога ли да ти задам един неудобен въпрос?

— Питай, пък аз ще реша дали да отговоря или не — усмихна се той, видимо освежен и във весело настроение.

— Портретът на майка ти все още виси над камината. Не спирам да се чудя защо — тя наклони глава на една страна, като наблюдаваше как дяволитата усмивка на Тод повехна, той се обърна към портрета. В погледа му имаше тихо възхищение. — Тя и баща ти са били разделени близо 18 години, нали?

— Виси тук, откакто се помня. И разделени не е точната дума — Тод замислено се облегна на стола си. — Те живяха отделно, което е малко по-различно. Девет месеца от годината мама и аз живеехме при баща ѝ, лятото идвахме тук.

— Всяка година?

— Всяка година — кимна той. — Събуждах се сутрин в Хелена и мама ми казваше, че отиваме във фермата. Никога не се обаждаше предварително да каже, че идваме, но не помня случай татко да не е бил тук, за да ни посрещне. Трудно е да се обясни колко много се обичаха, при това искрено. И всяко лято бе като меден месец. Смееха се, шепнеха си и татко винаги си открадваше по някоя друга целувка. Не мога да ти кажа колко пъти съм ги виждал просто да се взират в очите си. И после, през някоя августовска утрин, мама казваше, че се връщаме при дядо.

— Но защо? — обърка се Джил. — Искам да кажа, ако са се обичали толкова много, защо са живеели отделно?

Той си пое дълбоко въздух и се загледа в портрета.

— Мама не понасяше отдалечеността на фермата. Имаше нужда от хора около себе си. Беше общителен човек. Искаше да среща нови лица. Спомням си, че ми казваше как се молела нещо да се случува, докато бяхме там. Няколко значения какво, стига да се наложи някой да дойде и да го поправи, така щяла да си побъбри с някой непознат дори и за час. 8 години е продължавала да се надява, че ще се приспособи. Най-накрая не издържала повече.

— Цяло чудо е, че са продължили да се обичат през всичките тези години. Една такава деветмесечна раздяла всяка година би била огромно изпитание за всяка връзка — заключи тя, като изумено поклати русата си глава.

— Татко идваше в Хелена всяка Коледа за няколко дни. До шестнадесетата си година и Райърдън идваше. Миналия ден, като пътувахме насам, ме попита какъв е бил Райърдън като дете — Тод неволно се намръщи. — Мисля, че до известна степен вярваше, че мама е изоставила и него, и татко, макар че много добре съзнаваше желанието ѝ той да живее при нея. Никога нищо не ми е казвал за това, но знам, той мислеше, че тя си има любовници. Никога е нямала, Джил. Не можеш да криеш такова нещо осемнадесет години, дори и от едно малко момче, а аз живеях с нея през цялото време. За нея съществуваше само един мъж и това бе баща ми. Това тяхното бе много специална и странна любов, но много силна.

— Сигурно е било така — съгласи се Джил, взирайки се в портрета.

— Знаеш ли как я наричаше татко? Неговата пеперуда.

Всичко в Джил сякаш застина. Студени тръпки сковаха сърцето ѝ, въздухът в дробовете ѝ секна. Вцепенение се разля по краката и ръцете ѝ. Причината за горчивата омраза и презрение на Райърдън към Джил бе болка от детските му години.

— Ето те и теб, Тод — щастливият глас на Кери се чу откъм отворената врата. — Приготвих ти топъл шоколад. Реших, че ще искаш нещо сгряващо, след като си се намокрил така.

— Напомни ми да се ожена за теб — намигна ѝ Тод, като хвана ръката ѝ, докато тя оставяше чашата върху ореховата маса между двата дървени стола.

— Ще ти напомня — Кери се засмя, но смехът ѝ изведнъж секна.

Удари гръм и стените потрепераха.

— Тод! — Джил едва не подскочи от канапето.

Гръмотевицата бе заглушила последователното отваряне и затваряне на външната врата. Райърдън стоеше на прага със сравнително сухи дрехи. Влажните краища на ръкавите и яката му го издаваха, че е бил с шуба.

— Само защото вали, не означава, че няма работа за вършене — остро каза той.

Джил сведе поглед встрани от проницателните му очи. Цялото ѝ същество реагира на присъствието му със застрашително напрежение.

— Току-що си сложих сухи дрехи — измърмори Тод в знак на протест.

— Ако беше взел шубата си, нямаше да се намокриш — бе студеният отговор. — Хайде, можем да наточим остриетата на косачката.

— Ето как свършва свободният ми следобед — като въздъхна, Тод се изправи от стола и извинително се усмихна на Кери. — Благодаря за какаото, скъпа, но се страхувам, че няма да мога да го изпия.

Когато вратата се затвори зад двамата, сподавена въздишка се отрони от устните на Кери.

— Ето, Джил, изпий го. Не го искам.

Чашата стоеше на масата пред канапето.

— Хей — скара се Джил на отчаяната физиономия на приятелката си. — Това не е краят на света. Тод ще се върне.

— За вечеря — Кери пъкна ръце в джобовете на панталоните си и се отправи към прозореца.

— Още когато идвахме, ти знаеше, че той ще трябва да работи — напомни ѝ Джил.

— Да, знаех — увисналата ѝ брадичка се повдигна и тя се загледа невиждаща през мокрия прозорец.

— Не позволявай на времето да ти разваля настроението. Защо да не запалим огън в камината? Това би трябвало да прогони тъгата.

— Не е така — Кери уморено извърна глава от прозореца. — Не си ли забелязала?

— Да съм забелязала какво?

— Тук сме от седем дни и през цялото време съм била с Тод за няма и час общо. Работи от сутрин до здрач, никога няма свободно време, а през вечерите обикновено брат му е наоколо.

— И аз също — тихо вметна Джил.

Изведнъж осъзна, че толкова настойчиво искаше да се отдалечи от Райърдън, че не се бе замислила над желанието на Тод и Кери да останат сами.

А това бе една от основните причини за пристигането ѝ.

— Не те виня — бързо я увери Кери.

— Знам, но може би има нещо, което бих могла да направя, за да можете двамата с Тод да прекарвате известно време заедно.

— Де да можеше! — Кери изразително повдигна вежди.

Изненадващо, но възможността сама дойде още същата вечер. Джил бе преднамерено мила с Райърдън, не прекалено, разбира се, защото той можеше да заподозре плана ѝ. Тя се опитваше да избягва недомлъвките, като задаваше въпроси, които не бяха твърде лични.

Когато и четиримата станаха от масата, за да пият кафе във всекидневната, какъвто бе обичаят, Райърдън погледна през потъмнелите от нощта прозорци.

— Дъждът спря. Ще трябва да излезем и да проверим добитъка утре.

— Не вали ли? — повтори Джил, като реши да не пропуска възможността. — Ако тримата нямате нищо против, мисля, че ще пропусна кафето. След като бях в къщата цял ден, една разходка ще ми дойде много добре. — Райърдън беше зад нея, така че не видя как тя намигна на Кери.

— Разбира се, излез — отвърна Кери. Скрита искрица на разбиране просветна в кафявите ѝ очи.

— Ще си взема пуловера — Джил се отправи към стълбите, но се спря. — По-добре да видя дали Мери има фенерче, за да го взема. Не искам да се спъна в нещо и да си счупя крака.

— Ще дойда с теб — каза Райърдън.

— Няма нужда — бързо отказа тя. — Добре съм си сама, честно!

— Сигурен съм в това, но и аз искам да изляза по същите причини — лицето му изглеждаше надменно.

Джил се поколеба, нарочно си придаде вид, че иска да поспори по въпроса. Райърдън не беше така лесен за манипулиране, както бяха повечето мъже, които познаваше.

— Добре — предаде се Джил, след като остави преценяващите му очи да задържат колебливия ѝ поглед. — Ще си взема пуловера.

Като слизаше по стълбите с пуловера в ръка, пулсът ѝ лудо се ускори. Отдаде го на обезпокоителните сиви очи, които следяха всяка нейна стъпка. Използвала бе времето набързо да среше косата си и да сложи малко гланц на устните си.

Знаеше добре, че представлява съблазнителна гледка. Този път, за разлика от миналия, го бе излъгала, бе наблегнала на

съблазнителността, а не на невинността. Може би Райърдън ненавиждаше пеперудите, но беше човек — Шийна го бе доказала.

С леки стъпки тя прекоси коридора и мина през вратата, която той държеше отворена. Джил се отправи надолу по стълбите към каменната пътека. Поемайки по алеята, се престори, че не забелязва мъжа, който на крачка вървеше зад нея.

Неравната пътека през ливадата не бе случаен избор. Тук тя щеше да върви точно под лунната светлина, сребристият лунен блясък щеше да улови лъскавите ѝ устни и да подчертае светлината в косите ѝ.

Очите на Джил обхванаха панорамата. Не бе нужно да се преструва на възхитена от нощната красота. Непълната луна бе точно срещу тях, светлината ѝ засенчваше звездите по тъмното небе. В далечината се виждаха буреносните облаци, тук-там проблясваха светкавици.

— Красиво е — промълви тя сякаш на себе си.

— Да.

Сухият цинизъм стресна Джил. Един поглед към отсечения му профил ѝ подсказа, че той не бе трогнат нито от красотата на нощта, нито от нея. Изражението му бе неподвижно, макар че луната бе смекчила грубите линии и му бе придала опасен и безмилостен чар.

Джил бе забравила колко висок бе той и че добре сложената му фигура създаваше погрешното впечатление, че е слаб. Редом до него, усещаше силните мускули на ръцете, гърдите и бедрата му.

— Не мислиш ли, че е красиво? — двамата се спряха. Джил се озадачи от студения му отговор.

Кибритена клечка пламна в края на цигарата му и веднага бе изгасена. Сребърният му поглед се плъзна по лицето ѝ, очите му студено отразяваха образа ѝ.

— Просиш си комплимент ли? — подразни я той.

— Комплимент? — учудено повтори тя.

— Не се ли предполагаше, че трябва да съм поразен от красотата ти на лунна светлина? — устата му се изви в подигравателна усмивка.

В очите ѝ проблесна гняв. Тя решително се обърна.

— Не — гласът ѝ бе спокоен и напълно безразличен.

С леки стъпки продължи напред, усещаше несигурния му поглед — много добре знаеше, че бе възнамерявала да предизвика някакво

възхищение. Но по-скоро би умряла, отколкото да си го признае.

— Не трябва ли да говорим за Тод и Кери? — саркастичната нотка в гласа му удари като с камшик опънатите ѝ нерви.

Джил продължи да върви, втренчила се в планинската ливада, без да вижда нищо.

— Ако ти искаш — тя безразлично повдигна рамене.

— Не е ли това причината, поради която ме покани с теб?

— Не съм те поканила, Райърдън. Ти се самопокани — напомни му тя, като хвърли самодоволен поглед през гъстите си мигли.

Устните му се извиха саркастично.

— Знам, че искаше да дойда с теб. Просто не можах да се сетя защо — прозрачен облак дим се издигна напред, тънката нишка, която остана, сякаш чакаше да учуди Джил.

— Причината да се разходя, е свързана единствено и само с желанието ми да съм на свеж въздух — надменно се защити тя. Извърна глава и го погледна с бляскавите си очи. — Вечерта е твърде тиха, за да започвам спор с теб.

— Цялата вечер бе толкова тиха. Защо, Джил? — сухото произнасяне на името ѝ накара стомахът ѝ да се свие.

— Вече ти казах.

— Каза причината, но не каза истината.

Дотук бе доста проницателен.

— Защо ти не ми кажеш каква е истината — предизвика го тя.

— Мисля, че едно красиво момиче като теб е свикнало на големи тълпи обожатели от другия пол. След седмица тук може би имаш нужда от мъжка компания — подигравателно подхвърли Райърдън. — Един обичаен флирт, за да си във форма.

— И се предполага, че поради тази причина съм те подмамила да дойдеш с мен? — запита тя, като вдигна глава; косата ѝ бледо светеше на лунната светлина.

— Избра романтична обстановка — подразни я той. — Разходка на лунна светлина по пътека, която ни отвежда далеч от къщата. — Наистина бяха сами, заобиколени от ливади и лунна светлина.

— Ако това са ми били намеренията, със сигурност щях да избира мъж, който поне малко ме харесва. Ти много ясно показва ненавистта си към мен.

— Напротив, много ми харесваш. Дори мисля, че си една малка изобретателна вещица — устата му се изви в тъжна усмивка, докато лениво разглеждаше вдигнатото ѝ нагоре лице. — Но това не намалява желанието ми да правя любов с теб. Ти си много красива жена.

Студени тръпки я полазиха, като чу откровеното му признание.

— Запази си комплиментите за Шийна. Сигурна съм, че тя ще ги оцени повече, отколкото аз — остро отвърна Джил и се обърна настрана.

С двата си пръста той хвана брадичката ѝ и отново я обърна към себе си.

— Ревнуваш, а? — дрезгаво ѝ се присмя Райърдън, очите му искряха над пламналите ѝ бузи.

Тя се дръпна от ръцете му.

— Ти си подъл, груб...

Блясъкът в очите му стана стоманен, сграбчи я с една ръка през устата, като прекрати тирадата ѝ с бързината на режещо острие. Ръцете ѝ се вдигнаха да откопчат пръстите му, но той я притегли към гърдите си.

— Чудя се колко време ще мине, преди да загубиш търпение — той бавно отмести ръката ѝ. — Можеш да викаш колкото си искаш. Няма никой наоколо да те чуе.

— Пусни ме! — изсъска Джил.

Райърдън студено се усмихна, прокара пръсти през косата ѝ, за да не може отново да се отскубне. Устните му се приближиха към нейните. Джил не можеше да направи нищо, за да ги избегне. Приглушен стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато устните му докоснаха пулсиращата ѝ шия.

— Ако трябва, привидно се отбранявай — подигравателно се засмя той. Сърцето ѝ съвсем щеше да изскочи, когато той ухапа ухото ѝ. — Знаем, че очакваше това да се случи.

— Не — отрече тя.

Той плъзна устни по бузата ѝ; топлият му дъх галеше кожата ѝ.

— Защо иначе ще искаш да дойда с теб? — грубо и самонадеяно се усмихна.

Тревожната близост на устата му, която чувствено я докосваше, без да я целува, омаломощи Джил. В тялото ѝ се породиха чисто физическа реакция.

— Недей — промълви тя, някъде вътре в нея изригна огън. — Напуснах к-къщата, защото исках уединение...

— Естествено — съгласи се той.

— Не! Уединение за Тод и Кери — отчаяно обясни Джил. — Помислих си... че е хубаво да прекарват известно време сами. Ето защо исках да дойдеш с мен.

Той изправи глава, като повдигна веждата си в знак на удовлетворение.

— Сега вече знам истината — промърмори той и охлаби ръцете си така, че тя можеше да се освободи.

Втречена в него, Джил прехапа устната си, която все още гореше от близостта му.

— Изигра ме, нали? — обвини го тя с равен тон. — Никога не си възнамерявал да ме съблазниш.

— Бих ли могъл? — линиите около устата му се засилиха.

— Не! — тя се обърна.

Тялото ѝ още трептеше от усещането за мъжката му сила, почувства празна болка ниско в стомаха си. Би ли могъл, я попита един тънък глас вътре в нея.

— Не! — вторият енергичен отказ бе за вътрешния ѝ глас.

— Ще е по-добре да се връщаме — каза Райърдън с тих смях в гласа си, — докато измислиш отговора. Ако не си много убедена, мога да стана достатъчно любопитен, че и сам да разбера.

Това прозвуча като заплаха. Понякога бе по-добре да се оттеглиш и да загубиш битката, отколкото да останеш и да загубиш цялата война. Точно сега присъствието на Райърдън я смущаваше твърде много, за да мисли правилно.

Като влязоха в къщата, Джил вървеше няколко крачки пред Райърдън, Кери излезе от всекидневната. Нямаше никакъв блясък в изражението ѝ, както Джил бе очаквала. За миг тя забрави собствения си устрем да се добере до безопасното си легло.

— Къде е Тод? — Джил любопитно погледна зад рамото ѝ. Челото ѝ се сбръчка, като си помисли, че може да са се скарали.

— Във всекидневната е — кратко отвърна Кери и сви устни от раздражение. — Беше толкова уморен, че заспа преди 20 минути.

Джил затвори клепачи с облекчение. Гърленият кикот зад нея прерасна в смях. Тя хвърли гневен поглед към Райърдън и видя

бръчиците около очите му. Това бе Райърдън, когото Джил никога не бе виждала преди.

Дяволитост се прокрадна в погледа му.

— Ама че ирония, а, Джил? — заключи той, като поклати тъмната си абаносова коса.

— Какво толкова е смешното? — смръщи се Кери, след като Райърдън се отдалечи.

Джил докосна с ръка разрешената ѝ коса.

— Не питай, Кери — отвърна тя с лек, сподавен смях.

ШЕСТА ГЛАВА

— Сменихме завивките във всички стаи без тази на Райърдън, Мери — съобщи Джил, като набутваше кичур коса под старомодната синя кърпа. — Страхувам се, че не успяхме да отгатнем коя стая е неговата.

Мери Ривърс бе застанала на четири крака да чисти и лъска ламперията. Тя тронаво се изправи и като подпря с ръка кръста си, каза:

— Вече се погрижих за нея. Той спи долу в дъното... Не помня да съм го споменавала. От възрастта е.

— Искаш ли да сложа тия чаршафи в пералнята? — попита Кери.

— Момичета, помогнахте достатъчно. Гости сте в тая къща, а не работна ръка — икономката поклати отрицателно глава.

— Радваме се да помогнем.

— По-добре е, отколкото да стоиш и да не правиш нищо. Поне така сме полезни — добави Кери. — Освен това, какво толкова има в едно пране? Само ще натъпча чаршафите в пералнята, ще сложа прах, ще натисна копчето и готово.

— А докато тя прави това, аз мога да ти помогна с ламперията — без да ѝ дава време за размисъл, Джил взе парцала и лака до краката на Мери Ривърс.

— Не мога да ви позволя да правите това, момичета — икономката се опита да си ги върне обратно, но Джил бързо ги дръпна.

— Е, как ще ни спреш? — безцеремонно попита Кери, като зави по коридора към кухнята и се насочи към пералното помещение отзад.

— Хайде, Мери — придума я Джил. — Остави ни да помогнем. Сама каза, че заради готвенето и подреждането правиш пролетното почистване през есента. От десет дни сме тук, не може да бездействаме.

— Оправяте леглата и си разтребвате стаите. Това е достатъчно.

— Остави ни да ти помагаме и в другите неща. Не постоянно, а от време на време, както сега. Много малко неща имаме да правим

през цялото време — отбеляза Джил.

— Предавам се! — Мери безпомощно вдигна ръце във въздуха. — Ще взема друг парцал и двете ще изчистим тоя коридор.

— Това се казва сделка — усмихна се Джил. — Аз ще почистя долната дървена част до пода, така че няма да се налага да клякаш и ставаш толкова често. Ти можеш да почистиш дърворезбата около ламперията.

След два часа кръстосване на пода на четири крака гърбът на Джил, раменете и ръцете ѝ започнаха да я болят, но това бе сладка болка, ако изобщо бе възможно болката да е сладка. Работата със сигурност бе отдушник на безпокойството, което тровеше и двете момичета.

Вечерите отново станаха еднообразни, присъствието на Райърдън доминираше над останалите трима. Джил не направи втори опит да отдалечи Райърдън от Тод и Кери.

Естествено Кери, малко по малко, бе разбрала за опасния опит на Джил. Тя никога нямаше да признае заблудата си, че Райърдън е искал да я прелъсти. Причината бе в няколкото издайнически мига, когато плътта ѝ бе изкушена да отвръща на милувките му.

Без тези съществени детайли Кери бе успяла да види иронията в цялата случка. Тя смяташе, че докато Джил безрезултатно се е опитвала да се отърве от Райърдън, тя самата бе правила компания на хъркащия Тод.

Джил бе сигурна, че ако поиска, Райърдън може да я възбуди така, както никой друг преди. Във всяка връзка досега тя бе тази, която запазваше контрол, и сега усещането да бъде уязвима не ѝ допаднаше. Той не харесваше пеперуди. Много бе вероятно някой ден да реши да опърли крилете ѝ.

Тръпки заиграха по кожата ѝ, като си припомни мъчителната топлина на устните му. Опасно любопитство продължи да я мъчи — какво ли щеше да е усещането от неговата целувка, не унижаващата болезнена целувка, на която я бе подложил първия път, щом се видяха, а целувката, изпълнена със страст.

Всеки мъж, когото бе пожелавала, бе имала. Ами Райърдън? Изключение ли бе от правилото?

По коридора зад нея се чу издрънчаване. Като отметна кичур коса от очите си, Джил понечи да се обърне. Колко глупав момент е

избрала Кери, за да си слага гривната — помисли си. Но издрънчаването бе придружено от гневни стъпки, които се приближаваха към нея. За секунди зърна безкомпромисния му поглед.

В следващия миг бе хваната за китката и изправена на крака. От гърлото ѝ се изтръгна приглушен стон. От дългото стоене клекнала краката ѝ моментално се подкосиха. С едната си ръка неволно потърси опора и се подпря на гърдите му.

— Какво, по дяволите, става тук! — извика Райърдън. Той издърпа парцала от ръката ѝ и го запрати в дъното на коридора. — Мери!

Джил тежко се подпря на него, сърцето ѝ се преобърна, когато усети здравите му мускули. Ръката му машинално се обви около кръста ѝ, за да я придържа, вдигна я цялата, сякаш бе дете.

Всичко стана със светкавична бързина, главата ѝ се отметна назад, а изуменият ѝ поглед се взря в потъмнелите му очи. Тя потръпна от грубостта му.

— Мери, какво означава това? — заплашително прогърмя гласът му. — Хубаво ще е да имаш дяволски добро обяснение!

Усещането за мъжката му сила изпълваше сетивата на Джил дотолкова, че не чувстваше вече нищо друго, освен близостта му. Тя напрегна сетни сили, за да отмести поглед от неустоймото му лице, което бе толкова близо до нейното, и да закове поглед върху икономката. Буреносният поглед на Райърдън бе предназначен за нея, но Мери Ривърс не изглеждаше стресната от яда му. Все пак Джил понечи да се защити.

— Помагах — задъхано вметна тя.

Погледът на Райърдън я сряза.

— Млъкни, Джил! Мери е напълно способна сама да отговори — вниманието му отново се насочи към икономката. — Е?

— Момичетата предложиха да помогнат — простичко отвърна тя.

— И ти ли помагаш? — той хвърли обвинителен поглед през рамо.

Кери смутено се спотайваше до стълбите.

— Аз... перях — измрънка тя.

Райърдън промърмори някаква ругатня под носа си.

— Ще го кажа само веднъж, Мери — брадичката му неволно потрепна. — Те са мои гости, в моя дом, и няма да позволя гостите ми да пълзят по пода и да чистят ламперията или пък да перат!

Мери Ривърс спокойно стоеше пред него, изправена в цял ръст, ръцете ѝ бяха кръстосани отпред.

— Те са силни, здрави момичета, Райърдън. Не можеш да очакваш от тях да стоят по цял ден в къщата и да си клатят краката.

— Пет пари не давам какво ще правят. Но няма да работят в къщата като наемни работници. Ясно ли е?

— Как ще ни спреш? — предизвикателно прошепна Джил. — И Мери се опита, но не успя. Ти дори не беше тук. Аз взех парцала и лака от нея и настоях да помогна.

Ръката около кръста ѝ се затегна и я притисна още по-силно към ясно очертаните му мускули.

Решителният блясък в очите му я застави да млъкне. Джил остана с впечатлението, че му се иска да я пречупи надве.

— Стой настрана от това! — присвитите му очи като стоманени остриета се врязаха в пламналото лице на Джил и отново бързо се върнаха към Мери. — Ясен ли съм?

— Недей да виниш мен за това — икономката го гледаше, без да трепне. — Както отбеляза сам, те са гости в тая къща. Твоя задача е, а не моя, да ги забавляваш. Ако си избрал да ги пренебрегваш, нямаш право да им се сърдиш, че са си намерили начин да се забавляват и да запълват времето си.

Джил бе захвърлена като парцалена кукла и немощно се подпря на стената, Райърдън се обърна и застана пред икономката.

— А ти, Мери, ще постъпиш много добре, ако си припомниш, че не си част от семейството, а наемен работник.

Шпорите на ботите му шумно подрънкаха, докато вървеше към вратата.

— Съжалявам, Мери — започна Джил, като усети кураж в себе си. — Изобщо не съм възнамерявала да ти създавам проблеми.

— Той ще си създаде — мъдро заключи Мери и повдигна рамене. Искрица проблесна в тъмните ѝ очи. — А междуременно мисля, че ще е по-добре да оставите къщната работа на мен, поне докато се поуспокои.

Атмосферата остана наелектризирана. Нямаше стая, в която да не се чувстваше невидимото напрежение. Вечерята също бе тягостна.

Отношението на Райърдън не се подобри. Мрачното му настроение витаеше навсякъде. Дори и неочакваното му излизане, след като се нахраниха, не зарадва останалите.

Напрежението остана и през следващия ден. В желанието си да го предизвика Джил се колебаеше дали да не предложи помощта си на Мери. Не бе убедена като Мери, че Райърдън ще превъзмогне яда си.

Може би поради тази причина предложението му на следващия ден, по време на вечеря, бе пълна изненада. Джил невярващо отвори уста и продължи да се взира в него.

— Двудневна езда ли? — повтори Тод думите на Райърдън.

Мъжът остана безразличен към поразяващото впечатление, което предложението му бе произвело.

— Мисля, че можем да тръгнем най-рано в понеделник сутрин. Така момичетата ще имат време да свикнат с конете. Мога да отделя само два дни.

— Конете? — преглътна Кери.

Черната му вежда за секунда се изви в цинично задоволство.

— Да, коне — потвърди Райърдън. — Ако, разбира се, не искаш да се качиш до върха пеша.

— Не, разбира се, че не — припряно отвърна Кери и погледна към Джил, за да види реакцията ѝ.

— Ти каза, че можеш да яздиш — остро ѝ напомни той.

— Достатъчно добре може да язди — отговори Тод вместо Кери, като се протегна и сложи ръка върху нейната. — Ще ти избира някой кротък и хубав кон.

— Ами ти, Джил? — провлачено я попита Райърдън, безизразните му очи се насочиха към нея. — Можеш ли да яздиш, или и ти също ще поискаш някой кротък и хубав кон?

Във въпроса му се долови преднамерена острота. Джил безуспешно се опита да разгадае изражението на лицето му. Не ѝ се вярваше, че той чистосърдечно иска да направи това.

— Мога да яздя — отговорът ѝ бе подчертано несигурен.

— Не звучиш много ентузиазизирано — сухо отбеляза той.

— Може би — Джил пое дълбоко въздух и събра целия си кураж. — Защото не мисля, че поканата за тази двудневна езда бе направена

от сърце.

— Джил! — прошепна Кери, изплашена от тази непредпазливост.

— Мислиш, че вчерашната дребна кавга с Мери, в която ми напомни за задълженията ми като домакин, ме е накарала да ви предложи това? — предизвикателно попита Райърдън, като се облегна назад и замислено се вгледа в Джил през маската на надменността.

— Да — кимна тя.

— Е, напълно си права, ако смяташ така — строгата му уста за миг потрепна, накланяйки високомерно глава. — Но въпросът остава, искаш ли да дойдеш?

Определено искаше да отиде. Брат ѝ бе последният, който я бе водил на пътешествие из високите планини около дома ѝ в Йелоустоун. Но това определено не бе за Кери. Разбира се, приятелката ѝ би отишла и на луната, ако Тод я помолеше.

Райърдън добре осъзнаваше Кериния страх от животните, особено към по-големите, като конете например; съзнаваше и липсата на приключенски дух у Кери, поради което тя предпочиташе сигурността на къщата, отколкото неизвестността на гората. Джил бе тази, която настояваше да се правят разузнавателни походи около фермата.

Единственото неудовлетворение за Кери по време на престоя ѝ тук бе, че не вижда Тод толкова често, колкото ѝ се искаше.

Джил не винеше приятелката си за това, че не обича да открива други светове, но Райърдън я обвиняваше. Считаше, го за основен недостатък у бъдещата съпруга на брат си. Беше време да научи, че у Кери има кураж, реши Джил. Без значение колко много Кери обичаше сигурността на дома тя би тръгнала без роптаене навсякъде, където Тод я поведеше, тя бе като жените на първите заселници — би могла да създаде дом навсякъде, където е мъжът ѝ.

Ако Райърдън очакваше да чуе как Кери се оплаква от трудностите на дългата езда, лагеруването или пък да изпада в истерични припадъци при вида на пълзящи насекоми или нощни кръсъци на диви животни, е, тогава щеше да остане много изненадан. Скрита усмивчица заигра по устните на Джил.

— Да — най-накрая отговори на въпроса му и решително кимна с глава. — Бих желала да дойда.

— Уговорихме се тогава — заключи Райърдън с прикрито любопитство в очите. — Аз ще направя необходимите приготовления.

След три дни, когато зората току-що бе обагрила небето, те насочиха конете си към сенчестите планински склонове. Бодър и нетърпелив за пътешествието, конят на Джил изпръхтя и изпрати облак пара в свежия утринен въздух. Тя се обърна назад и погледна широката пътека, която бяха оставили върху росната гъста трева.

Тишината бе сякаш магическа. Всъщност това не бе истинска тишина. Тревата скърцаше изпод конските копита, които хвърляха диамантени капки роса. Навсякъде се чуваше събуждащото чуруликане на птичките. Най-шумно бе ритмичното поскърцване на кожените седла.

— Никакви задни мисли? — тихо попита Райърдън.

Сградите на фермата почти изчезваха зад хълмистите ливади, когато Джил отново погледна напред. Когато се вгледа в Райърдън, очите ѝ блестяха. Той яздеше до нея, като водеше и коня с провизиите и екипировката.

— Абсолютно никакви — уверено отвърна.

Бледожълтият пламък на изгрева продължи само няколко кратки минути, преди слънцето да изскочи над назъбените върхове от изток. Планината бе огряна от слънцето и отразяваше златистите му нюанси. Когато стигнаха до подножието на планината, то вече бе високо в небето, заливаше гористите склонове с бляскава светлина, проникваше през листата със златистите си лъчи.

Ароматът на бор се улавяше във въздуха. Четиримата ездаци навлязоха в гората. Райърдън бе пръв, зад него бе Джил, следваше я Кери, а Тод бе най-отзад. Лъкатушешката пътека през дърветата бе пригодена да се върви в редица по един, което правеше разговора почти невъзможен. Джил нямаше нищо против. Наслаждаваше се на собствените си мисли.

Скритите гледки на дивата природа бяха много. Една сойка ги следваше за известно време през дърветата, сякаш изучаваше нашествениците в района си. Катерички се криеха зад стволовете и ги изчакваха да отминат, за да продължат отново безкрайното търсене на храна.

В началото на една малка горска поляна конят на Джил се спря. Тя се взря в малка катеричка, надничаща предпазливо зад ствола

срещу нея. Като погледна напред, видя, че Райърдън бе задържал коня си.

Сред обляната в слънце поляна два елена неподвижно ги наблюдаваха. В следващия миг със светкавична бързина подскочиха и грациозно се понесоха през вълнистата трева, осеяна с ярки червени и жълти диви цветчета.

Без да продума или дори да размени поглед с останалите, Райърдън смушка дорестия си кон към откритото. Джил продължи да го следва отзад, без да прави какъвто и да било опит да се изравни с него. За момент забрави природните гледки, широките рамене пред нея я накараха да потръпне.

Райърдън седеше естествено върху коня си, сякаш бе част от него и от заобикалящата го природа, необузданата му същност бе още по-изразена, отколкото преди. Вече се чувстваше топлината на слънцето и той бе разкопчал велуреното си яке. Диво вълнение разтърси сетивата ѝ, щом зърна дръзкия му профил. Златистите лъчи огряваха отсечените очертания на решителната му брадичка и грубите линии на устата му. Мъжката му красота я привлече с магнетична сила.

Сред дивата природа Райърдън се чувстваше като у дома си, помисли Джил и се помъчи да се отърси от чисто физическите си усещания. Сините ѝ очи принудително се отместиха от него и се насочиха към живописните картини наоколо. Но все по-често и по-често през този ден погледът ѝ се връщаше към мъжа, който яздеше пред нея.

Постепенно дърветата оредяха и отстъпиха място на тревист хълм, осеян със скали и пъстри планински цветчета. Усърдната езда, изглежда, ги бе отвела доста нависоко, но каменистите върхове все още ги заобикаляха отвсякъде. Това бе само един незначителен хълм, който се губеше сред по-големите си братя, полегат хребет го свързваше с останалите склонове.

И все пак билото на планината я привличаше. Зад Джил долината приличаше на виещ се коридор сред масивните планински недра. Изгледът от върха обещаваще панорамна гледка към долината и девствените гори отвъд. Тя смушка коня си и се изравни с Райърдън. Той леко повдигна вежди и я изгледа любопитно.

— До върха на хълма ли ще яздим? — попита тя. Това, че бе задъхана, се дължеше на изтощителната езда, нямаше нищо общо с

преценяващия му поглед, каза си Джил.

— Може би — той дръпна коня си и се обърна назад към побавната двойка. — Отиваме към върха, Тод.

Тод им махна с ръка:

— Ще се срещнем на билото!

Джил нямаше точно това предвид. Искаше ѝ се четиримата заедно да споделят гледката, но сега едва ли би могла да протестира. Райърдън хвана един от поводите на коня с провизиите. Като щракна катарамата му, той докосна с шпори хълбоците и ходът на коня покорно премина в галоп. Джил го последва.

Билото на хълма бе по-далеч и по-стръмно, отколкото бе очаквала. Райърдън я водеше към един самотен бор, израснал върху оголена назъбена скала. Последните няколко метра тя остави коня сам да избира пътя си по каменистия терен, който все се изкачваше нагоре.

— Не мислех, че е толкова далеч — каза, когато конят ѝ спря до този на Райърдън на върха. Погледът ѝ вече се простираше над зашеметяващата панорама, — но си струваше.

Сградите на фермата ниско долу почти се скриваха от непроходимите борови гори. Тревистата ливада се виеше като дълга зелена панделка около долината. На непознатия хоризонт срещу хълма се виждаха заснежени върхове и девствени долини, диви и недокоснати от човешка ръка, поразителни със своето величие.

Райърдън слезе от коня си и завърза повода на другия кон за седлото си.

— Ще отдъхнем тук и ще оставим конете да починат.

Нейното слизане от коня не бе така грациозно като неговото, напрегнатите ѝ мускули, непривикнали на дълга езда, веднага я заболяха. Но цялата болка бе забравена, когато съзря една тъмна сянка в кристално синьото небе.

— Райърдън, виж — развълнувано прошепна тя. Охлабвайки повода на седлото си, той спря, за да проследи ръката ѝ. — Орел или сокол?

— Орел — острият му поглед остана прикован върху волното размахване на крилете. Несъзнателно Джил се приближи, кръвта ѝ закипя от удоволствие. — Мисля, че е гологлав орел. Това е един от малкото райони, в който още можеш да ги откриеш, тук все още цивилизацията не ги е прогонила.

Тя не можеше да откъсне поглед от орела, който се виеше високо във въздуха над планините.

— Не знам как някой може да твърди, че е богат, без да е виждал свободния и волен полет на орела.

— Това е мъдро твърдение.

Нещо в гласа му привлече погледа ѝ. Зад ленивия проникателен блясък в очите му тя сякаш съзря искрица възхищение. Гледката с орела я изпълни с жизнерадост. Сякаш бе пила омайно вино, което я караше да се чувства подчертано дръзка.

— Имаш предвид, че идва от мен — гордо отвърна тя. — Не очакваш такива неща от мен.

Райърдън лениво заобиколи коня ѝ. Изостави стремето на седлото и охлаби повода. Лекият бриз развя къдриците ѝ, тъмnozлатисти, кичурите ѝ се разпиляха на слънцето.

— Отново ли играеш, Джил? — леко насмешливо попита той.

Като разкопча рипсеното си яке, тя го отметна назад, така че свежият полъх да докосне кожата ѝ.

— Не знам какво имаш предвид — небрежно вдигна рамене.

— Когато предложи да се качим на върха на хълма, знаеше, че Кери няма да насочи доброволно коня си натам — като потупа коня по врата, той се наведе под главата му и застана до нея. — Не целеше ли тя да остане насаме с Тод?

— Щом така казваш — тя доволно въздъхна и като наклони лице към слънцето, бутна якето си назад, сложи ръце на кръста и остави лъчите да я гаят. — В твърде добро настроение съм, за да се карам с теб, Райърдън.

— Не се карам — спокойно отвърна той.

— Така ли? — по бузите ѝ се разля удоволствие.

През златистите краища на миглите си тя срещна подигравателните му очи. Те се плъзнаха по лицето ѝ надолу към шията, по блузата и спряха върху заоблените форми на гърдите ѝ. Сребристият пламък сякаш премина през блузата и запали огън във вените ѝ.

— Мисля, че флиртуваш с мен — провлачено каза той, като се пресегна да вземе манерката от седлото си.

Загледана в черната му коса, тя наклони глава на една страна, чувстваше се по детски смела.

— И какво, ако е така?

Той отвори манерката и я подаде на Джил, устата му се сви:

— Мисля, че не се справяш много добре.

Сините ѝ очи проблеснаха над ръба на манерката, докато отпиваше от студената вода. Всичките ѝ сетива бяха нащрек, готови да приемат предизвикателството.

— Не смятам, че ме познаваш много добре — спокойно, но с предупредителна нотка в гласа му отвърна. Ако в този миг Райърдън не бе вдигнал манерката към устата си, щеше да забележи палавия блясък в очите ѝ. Точно навреме тя вдигна ръка, бутна манерката и водата се разля по лицето му. Независимо от заплашителния блясък в очите му, Джил не можа да се сдържи и се разсмя.

— Ах, ти, палавнице — изръмжа той, но без да е истински ядосан. Затвори капачката на манерката и заплашително пристъпи към нея.

Докато още се смееше, Джил отстъпи назад, но се блъсна в коня, който се отмести само на няколко сантиметра. Мъжът се протегна към нея и впи ръце в нежната кожа на раменете ѝ.

— Райърдън, наистина съжалявам! — преливащото задоволство нямаше как да оправдае извинението ѝ. — Не можах да се стърпя.

Той я притисна до гърдите си, докато тя, смеейки се, искаше да се освободи от прегръдката му. Като отпусна главата си назад, го погледна весело.

Пламналата искра в очите му не беше от гняв. Погледът ѝ се плъзна към устата му, толкова дръзка, толкова мъжествена и толкова близо, съпротивителните ѝ сили я напуснаха.

В следващия миг ръцете ѝ се обвиха около врата му, с дива настойчивост устата му потърси нейната. Устните ѝ доброволно се разтвориха в отговор на настойчивото му желание. Ръцете му се пъзнаха под якето ѝ, плъзнаха се по гърба ѝ, придърпаха я и я притиснаха още по-силно до мъжката му фигура.

Всяко чувство за въздържание бе забравено и тя напълно се отдаде на изкусните му ласки. Първични желания се надигнаха във вените ѝ. Тръпки на вълнение заиграха по кожата ѝ, докато той щателно изследваше вдлъбнатината на гърлото и пулсиращата ѝ шия. Гърдите ѝ сякаш се надигнаха, когато той ги взе в дланите си, това

събуди у нея непознат копнеж за по-интимни ласки. Жадно и властно, устата му се върна към нейната.

Тропотът на копита по чукарите разруши еротичната магия.

— Райърдън, идваш ли или не? — извика Тод в далечината, боровете и конят ги скриваха от погледа му.

Райърдън неохотно вдигна глава, ръцете му обхванаха талията ѝ и я задържаха. Джил сгуши глава на гърдите му, лека усмивка се появи на устните ѝ, които все още пулсираха от страстната целувка.

— Ей сега идваме — извика Райърдън с дрезгав и смутен глас.

Вълнението още караше тялото ѝ да трепери. Под главата си усещаше учестеното му дишане и силното биене на сърцето му. То туптеше почти в ритъм с нейното. Можеше да го има.

В този върховен миг разбра, че може да го накара да падне на колене. Какво от това, че не я харесваше, важното бе, че я желаше. Този факт ѝ даваше неограничена власт. Можеше да я използва, за да постигне своето.

Райърдън я отдръпна от себе си и отиде до конете, за да затегне поводите им. На външен вид изглеждаше напълно безразличен към обсебващата прегръдка, която си бяха разменили. Сивите му очи бяха станали отново ледени, когато срещнаха нейните. Бяха като непроницаем гранит. Самообладанието му бе забележително. Ако не бе изживяла тези няколко секунди в ръцете му, след като целувката бе приключила, тя може би никога нямаше да узнае колко много го бе възбудила.

— Качвай се — заповяда той и се метна на седлото.

Очите му замислено се присвиха, след като Джил му изпрати опияняваща усмивка, докато изпълняваше заповедта му. Тази езда щеше да се окаже много по-интересна и вълнуваща, отколкото си мислеше тя.

СЕДМА ГЛАВА

Зелената ливада се гушеше високо в планината, това бе една малка долина, където планината сякаш се бе спряла миг преди отново да се устреми към слънцето. Разтопеният сняг се бе превърнал в кристалночисто ледено поточе. То весело ромолеше и си проправяше път през непроходимите гори.

— Почти ми се иска никога да не си тръгваме — Джил неохотно извърна глава от красивата гледка.

— Да не би да ти се иска да живееш сред природата? — за миг сивите му очи я погледнаха, докато махаше седлото от коня на Кери.

— Нещо такова — съгласи се тя, като се усмихна на забавната му шега. — Какво лошо има да се върнем към природата и към първичното?

— Лесно е, стига да си носиш провизии, но не е чак толкова романтично, когато трябва да дириш храната си като всички останали животни — той остави седлото настрани и хвърли едно одеяло на Джил. — Трий коня, докато си сигурна, че е сух.

Конят кротко стоеше, докато тя бършеше тъмното петно от изпотяването, където бе седлото.

— Значи не смяташ, че животът сред дивата природа ще ми се понрави?

Като погледна над седлото на Тод, устата му се изви в скептична усмивка.

— Ти ми кажи. Само след месец ноктите ти ще се изпочупят, ръцете ти ще загрубеят и ще се покрият с мазоли. Хубавото ти лице вероятно ще изгори от слънцето. И кой ще оправя бляскавите ти златни къдри?

Джил се засмя:

— Защо не посочи някоя трудност или опасност? Можеше да нападнеш нещо друго, освен суетата ми — бе тайничко доволна от факта, че бе забелязал толкова много неща у нея.

— Искаш ли помощ, Райърдън? — Тод се спря пред коня на брат си. — Лагерът е готов, а Кери събира още дърва от сечището.

— Не — отговори Райърдън, след като бе погледнал към мястото, избрано за лагеруване за през нощта. — Можеш да изкараш сгъваемите въдици от сака и да се захванеш с вечерята. С Джил ще свършим тук.

— Какво ще ядем, ако Тод не хване никаква пъстърва? — весело му подхвърли тя, когато пак останаха сами с конете.

— Резервното меню се състои от старата провизия на Запада — фасул. — Около очите му се появиха бръчици.

Само за части от секундата Джил го видя да се усмихва естествено. Сърцето ѝ силно заби — това го правеше смайващо привлекателен.

Като потупа коня на Тод по задницата, за да се премести, той приближи до оседлания си жребец. Джил свърши с нейния, приближи се до главата му и небрежно го погали по носа. Конят изпръхтя в ръката ѝ, тъмнокафявите му очи я наблюдаваха с любопитство.

— Как се казва конят ти? — попита, като прокара пръсти през рошавия му черен перчем.

Райърдън безразлично повдигна рамене.

— Момчето ми, приятелю — в сивите му очи проблесна насмешка. — А понякога го наричам с имена, които един джентълмен не бива да споменава пред една дама.

— Няма ли си име? — изненадано наклони глава встрани.

— Не. Той е само едно животно. Във фермата има няколко коня, за които се предполага, че имат имена, и това са само регистрираните като добитък — той вдигна седлото, метна го на рамо и го занесе при другите. После, като се върна, започна да бърше конете. — Този тук е селски кон, без родословие.

— Наистина ли не си кръщаваш конете? — настоя Джил. — Защо?

Той дръпна ръба на шапката си надолу, върху лицето му падна сянка. Не бе сигурна, но сякаш видя изражението му за миг да се вледенява. Дълго време не отговори. Тя помисли, че ще пренебрегне въпроса ѝ.

— Бях на около пет, когато татко ми подари първия кон. Беше жълтеникав, казваше се Йелоустоун Джо. Като всяко момче си мислех,

че е най-хубавият на света. Когато бях на дванадесет, по време на циганското лято, отидох на лов в планината. Не обръщах внимание на времето, докато не усетих, че е следобед. Бях на километри от фермата и едва ли щях да успея да се прибера преди здрач, освен ако не тръгнах по кратките пътеки. Това означаваше да слизам по един стръмен хлъзгав участък с много падащи камъни. С Джо бях слизал оттам и преди, но забравих, че наскоро бе имало буря. Когато тръгнахме надолу, една скала се изкърти изпод краката ни. Аз бях хвърлен и се изтърколих до долу. И Джо бе там, с два счупени предни крака.

Тя рязко пое въздух, представи си непоносимата болка, която бе изпитал. Но със същото вълнение в гласа би могъл да говори и за времето.

— Бях на километри от дом и помощ, не че имаше нещо, което можеше да се направи за Джо. Не можех да го оставя така да страда безпомощен. Знаех, че трябва да се сложи край на страданието му, а само аз бях наоколо. Точния ми мерник никак го нямаше и ми трябваша два куршума, за да го убия. Тръгнах към къщи. Татко и спасителният отряд ме намериха около девет същата нощ.

Джил едва различаваше чертите му през насълзените си очи, но бе сигурна, че гледаше към нея.

— Никога вече не слагам имена на същества, които мога да нараня. Конете са само животни, като добитъка, който убиваме, за да ядем. Това бе урок, който трябваше да науча — равнодушно заключи Райърдън.

— Да. Да, разбирам — сякаш топка се бе свила в гърлото ѝ, гласът ѝ бе дрезгав и пропит със съчувствие към това дванадесетгодишно момче. Усещаше, че всеки момент сълзите щяха да бликнат от очите ѝ и Райърдън щеше да ѝ се присмее.

— Аз... ще отида да помогна на Кери.

— Върви — вяло се съгласи той.

Джил се зачуди дали не бе спрял да се нуждае от когото и да било точно в същия ден. Две години по-рано майка му го бе напуснала по причини, които никога не бе могъл да разбере. Нима бе чудно, че е станал толкова груб и циничен? Отчаяно ѝ се прииска да се протегне, да вземе в прегръдките си това момченце и да успокои болката му. Само че Райърдън не бе вече момченце и не позволяваше да бъде нараняван.

Колкото и да се опитваше, Джил не успя да забрави историята, която ѝ разказа. Звучеше в съзнанието ѝ и помрачаваше красотата на ливадата и спокойствието на планинското поточе. Тази минала история отдавна вече не го нараняваше. Глупаво беше да наранява нея.

Това не променяше нещата, тя все още можеше да го накара да застане на колене. Можеше да използва физическото привличане, което той изпитваше към нея, за да го накара да одобри сватбата на Тод и Кери.

Неговата природа бе станала студена и безчувствена, самият той не би се поколебал да използва всички възможни средства, за да постигне целите си. Със сигурност не би го наранила отново. Той не можеше да бъде нараняван. Не съчувстваше на никой, защо трябваше тя да му съчувства.

Пъстървата, която Тод хвана, бе нанизана на шиш и бавно опечена над пламтящите въглища от лагерния огън, после бе сервирана с гарнитура от консервирани домати и цвъртящи горещи питки, които Райърдън бе изпържил. Яденето бе превъзходно, но Джил ядеше без апетит.

Беше се загледала в пъстрия сервиз за кафе, закачен над огъня. Кери и Тод бяха отишли да занесат чиниите до поточето, за да ги измият. Лагерът им не бе близо до водата, защото, както обясни Райърдън, животните идвали през нощта на водопой и на него не му се искало лагерът да е пречка по пътя им към потока. Обяснението, разбира се, не успокои Кери.

— Още кафе? — Райърдън се наведе и си напълни чашата.

— Не — разсеяно поклати глава Джил, косата ѝ блестеше и отразяваше кехлибарените отблясъци на огъня.

Откъм потока се чу изплашеният вик на Кери и увещаващият глас на Тод, който през смях ѝ казваше, че се е изплашила от една безобидна миешка се мечка. Устата на Райърдън се изкриви.

— Приятелката ти е малко нервничка.

Леко пренебрежителният му тон превърна очите ѝ в два сини диаманта — студени и режещи, сърцето ѝ се изпълни с ненавист към него. Времето на нерешителността бе отминало. Как си позволяваше да критикува страха на Кери към непознатото, след като самият той не притежаваше никакви чувства!

— А ти какво очакваш, Райърдън? Лагеруването на открито изобщо не е присъщо на Кери — гласът ѝ бе тих и напълно спокоен. — Не е толкова трудно да разбереш, че на чуждо място, с непознати животни, за които знаеш, че са диви, е нормално да се чувстваш не толкова изплашен, колкото неспокоен.

— Ти не си изплашена.

— Не — тя извърна глава, като бързо предизвика скрития му поглед. — Но със семейството ми често лагерувахме в Йелоустоун през уикендите, така че това изобщо не е нещо ново за мен.

— Виждам, че още си с намерението да защитаваш приятелката си — огънят хвърляше сянка върху мястото, където седеше Райърдън, язвително задоволство се усещаше в гласа му.

— Виждам, че още си с намерението да ги разделиш — дръзко отвърна тя, като се стараеше да скрие яда си.

— Не знаех, че пеперудите били толкова раздразнителни. Какво има, Джил? — подигравателно попита той.

Джил затвори очи, за да възпре желанието си да го среже. Пое дълбоко въздух и като сви рамене, го изпусна под формата на въздишка.

— Повечето пеперуди вероятно никога не прекарват деня си, яздейки в планината.

— Схваната ли си?

— Блестящо умозаключение! — сухо отвърна тя и несъзнателно опъна гръб.

Боровите иглички издадоха приближаването на Райърдън, но тя го усети късно. Понечи да се обърне, но чифт ръце здраво я хванаха за раменете и започнаха да разтриват схванатите ѝ мускули по гърба. Леко стенание се отрони от устните ѝ, бе примесено и с болка, и с наслада.

— Ако не бе повлияна от факта, че Кери ти е приятелка, щеше да видиш, че в края на краищата не си подхождат, и щеше да ми помогнеш да ги разделим, преди да са направили огромна грешка.

Пръстите му действаха вълшебно върху изтръпналата ѝ кожа. Почти ѝ се прииска да не се налагаше да разговарят, но все пак тя решително тръсна глава:

— Не познаваш много добре брат си, Райърдън — прошепна. — Мисля, че по един или друг начин смяташ, че е преживял сравнително

леко раздялата между вашите. Но не си прав. Избрал си е жена, за която знае, че ще бъде до него във всичко. Ако си мислел, че тази дълга езда ще подчертае разликите им — сгрешил си. Ако нещо му се е изяснило, то е фактът, че Кери тръгна, без да пророни и думичка. Тя направи всичко по силите си, за да свикне с обстановката.

— Но ще продължава ли да е така? — в леко подигравателния му тон се усети сарказъм.

Силните му пръсти бяха накарали цялото ѝ тяло да се отпусне, остана неподвижна, но очите ѝ пламнаха.

— Всъщност не в Кери е проблемът, ти нямаш нищо против Кери, нали, Райърдън? — и сама тихичко си отговори на въпроса: — Проблемът е сватбата. Няма значение коя ще си избере Тод, ти няма да я одобриш.

— Да — бе краткият и безразличен отговор, в който се усещаше и нотка на забавление.

Кратък смях излезе от гърлото ѝ, не очакваше да си признае толкова равнодушно. Като наклони глава на една страна, тя погледна през рамо замисленото му лице.

— Наистина ли толкова много ненавиждаш жените? — очите ѝ потърсиха загадъчните му очи.

Дръзката му уста се изви в студена усмивка:

— А ти какво мислиш за мъжете, Джил? Възхищаваш ли им се? Домогваш ли се до тях? Гледаш на тях като на равни? Или ти доставя удоволствие да си играеш с тях и когато вече ти омръзнат, да ги захвърляш?

Обвинението почти удари в целта. Имаше навик да си играе с мъжете, но не жестоко и подло, както Райърдън намекваше. Дълбоко в сърцето си винаги се бе надявала, че мъжът, когото преследваше, ще е същият, когото обича. Само пред Райърдън ѝ се искаше да бъде безчувствена съблазнителка.

Тя нервно облиза с език долната си устна, направи го несъзнателно, но чувствено и видя пламнала искра да притъмнява погледа му.

— А ти, Райърдън? — промълви тя. Гласът ѝ бе дрезгав и възбуждащ. — Наистина ли мразиш всичко у една жена? Или смяташ, че тя си има определено предназначение?

Той се усмихна на подканящите ѝ устни. Повдигна вежди, енергичните му ръце се плъзнаха от гърба почти до ребрата ѝ.

— Понякога — хладно отвърна той.

Джил насочи синия си поглед към устата му, усети сърцето си как затуптя по-силно.

— Както тази сутрин на върха на хълма? — за миг забрави, че самата тя открито отговаряше на прегръдката му.

Той замислено присви очи, сякаш преценяваше опасността на капана, който му бе поставила. Буйната му коса още повече блестеше от огъня, следа от надменност разчупи безизразното му лице.

— Хубаво ли ти беше?

— А на теб? — прошепна Джил.

Ръцете му я обхванаха през кръста, повдигнаха я и я обърнаха към него. Първоначалният шок от физическия контакт с мускулестото му тяло накара съзнанието ѝ да се преобърне. Тя облегна глава на ръката му, тъмнозлатистите ѝ коси се разпиляха по рамото му, докато той внимателно изучаваше съвършенството на лицето ѝ. Джил леко се отпусна. Ръката му се плъзна от кръста към извивката на бедрата ѝ.

В следващия миг устните му докоснаха нейните. Този опустошаващ огън, който някак си бе забравила, я обхвана отново. Но този път в прегръдката му нямаше бруталност, а само дълги, опияняващи целувки, целящи да притъпят възприятията ѝ към всичко друго, с изключение на мъжествеността му. Сякаш предупредителен звънец иззвъня в главата ѝ. Губеше контрол. Райърдън я съблазняваше, нямаше съмнение в това. Но най-невероятното бе, че не я интересуваше. Искаше ѝ се да се потопи в чувствената забрава на ласките му.

От това признание дойде силата ѝ да се съпротивлява. С трепетна въздишка се извърна от устата му. Кожата ѝ гореше от допира, бушуващият огън в нея не можеше да бъде потушен.

Силни пръсти се впиха в челюстта ѝ, като повдигнаха брадичката ѝ нагоре. Не посмя да срещне очите му от страх, че ще попадне в плен на сребристия им блясък, и затова се втрени в устните — бяха толкова невъзмутими в сравнение с нейните. Пръстите му се плъзнаха по шията ѝ и съзнателно се спряха върху гърдите ѝ.

— Искам те — леко надменно каза Райърдън.

Да, искаше я и Джил го признаваше, но не достатъчно, не още. Като се наклони към него, тя продължи покорно да докосва устните му, сякаш напълно се бе отдала на властта му. Тогава, с едно плавно движение, се измъкна от ръцете му, изправи се на крака и застана пред огъня. Усещаше погледа му върху гърдите си, които развълнувано се повдигаха, и се опита да успокои дишането си. Краката ѝ издайнически трепереха.

Райърдън не направи никакъв опит да я последва, бе полуседнал, мъжествеността му се бе уголемила, изглеждаше спокоен и невъзмутим. Тя си наложи да играе по правилата на своята игра, правила, които щяха да я направят победителка.

— Ще трябва да ми простиш, Райърдън — въздъхна и му хвърли усмивка през рамо. — Страхувам се, че май се поувлекаох.

— И защо да ти прощавам за това? — с равен тон отвърна той. — Беше ми приятно.

— И на мен също — дори повече, отколкото трябва. Това бе самата истина и бе в нейна полза да си я признае. — Тод и Кери ще се върнат скоро. Искаш ли още кафе?

— След като няма нищо по-силно — съгласи се той.

Забравяйки, че чайникът бе стоял дълго време над пламъците, тя се опита да налее кафето без ръкохватки. Бе посегнала вече към дръжката.

— Това е лесен начин да се изгориш — провлачено каза Райърдън и ѝ хвърли кърпа.

Имаше много повече начини да се изгори, помисли си тя, докато наливаше кафето в чашите. Току-що бе седнала на значително разстояние от Райърдън, когато Кери и Тод се завърнаха.

— А, кафе! — Тод коленичи до чайника и предпазливо взе кърпа, за да напълни чашата си. — Пума ли бе това, което чух преди час? — въпросът бе предназначен за Райърдън, който стоеше на земята близо до огъня. Тод се настани до Кери и като я придърпа към себе си, обви ръце около нея.

— Да — съгласи се Райърдън. Той улови стреснатия поглед на Джил и разбра, че когато тя бе в ръцете му, очевидно бе глуха за всичко наоколо.

— Няма ли да организираш лов, за да я хванеш? — смръщи се Тод. — Може да направи поразии с новородените телета напролет.

— Засега се ограничава с елени. Определено нямам нищо против това, стига да поддържа бройката им търпима. По този начин няма да има много елени, които да изядат пашата на добитъка ми. Ако прояви интерес към телешкото, ще трябва да се отърва от нея — Райърдън повдигна рамене.

Кери потрепери:

— Надявам се да не прояви.

— Аз също — сухо отвърна Райърдън. — Що се отнася до мен, има достатъчно място и за двама ни. Уважавам правото на пумата да оцелява. По-скоро бих я прогонил далеч от района, отколкото да я убивам. Но това невинаги е възможно.

Райърдън би съчувствал на едно диво животно, но не и на човек. Нима привързаността му към земята го бе направила такъв?

Въпросът остана без отговор и по-късно, когато, сгушена в спалния чувал близо до тлеещия огън, се бе загледала в звездите. Бе разбрала толкова много неща за Райърдън. Цинизмът, жестокостта, омразата му към всяка по-продължителна връзка с жена. И все пак имаше ли още нещо? Нима онова малко дванадесетгодишно момче все още се криеше там, вътре в него, чувствително и само?

Сутрешното слънце накара Джил да забрави всичките висящи въпроси от предишната нощ. Отговорите в действителност не бяха от значение. Тя все пак възнамеряваше да продължи напред с плановете си. Но до миналата нощ не осъзнаваше каква опасна игра играеше, като съблазняваше Райърдън с неясни обещания, които нямаше намерение да изпълни. Това обаче правеше играта по-вълнуваща. При тази мисъл очите ѝ запламтяха.

Докато Кери сипваше вода върху остатъците от огъня, Джил разрови въглищата, за да е сигурна, че няма тлеещи. Тод оседлаваше конете, а няколко метра по-надолу Райърдън товареше багажа.

— Всичко е изгасено — съобщи Джил с весела усмивка.

— Миналата нощ... — Кери нервно се размърда, като хвърли любопитен поглед към Джил. — Миналата нощ те видях с Райърдън. Джил, какво правиш? — тревожните ѝ очи се взряха в лицето на Джил, сякаш бе сигурна, че приятелката ѝ губи разсъдък си.

— Точно това, което изглеждаше. Оставих Райърдън да ме преследва — отвърна тя. Погледът ѝ замислено се насочи към човека, за когото говореха. — Знаеш, че според старата поговорка, Кери, момчето преследва момичето, докато тя го хване. Ами ще хвана Райърдън.

— Да не искаш да кажеш, че си се влюбила в него? — невярващо промълви Кери.

— Не, глупавичката ми — леко се засмя Джил. — Не съм чак такава тъпачка. Но мисля, че мога да го накарам да се съгласи с женитбата ви, преди да е свършил месецът. Този човек е невъзможно да го убедиш. Остават женските номера.

— Но, Джил, мислиш ли, че е необходимо?

— „Необходимо“ няма нищо общо с тая работа — аз я върша!

— Хайде, скъпа! Готови сме да се връщаме — Тод се бе изправил и държеше юздите на коня на Кери; в много подходящ момент прекрати разговора между двете.

Планините на изток отразяваха пурпурните отблясъци на залязващото слънце, когато четиримата влязоха в двора на фермата. По време на ездата си надолу Джил не се опита да завърже разговор с Райърдън, нито пък да флиртува по какъвто и да било начин с него. Това бе мигът, в който трябваше да бъде недостижима, да бъде приятелски настроена, ако я заговорят, но не и да подтиква към интимности.

Един от работниците във фермата пое конете. Джил се усмихна, когато Райърдън ѝ помогна да слезе от коня, и нарочно се направи, че не забелязва как той задържа ръка на кръста ѝ, след като вече бе слязла.

— Надявам се Мери да е сготвила огромно печено с картофи и сос с дреболийки — заяви Тод.

— Аз пък се надявам да четете мисли и да ни е приготвила по една топла вана — вмъкна Джил. — Храната може да почака.

— Вие, момичета, може да се излежавате във ваната колкото си искате — усмихна се Тод. — Аз ще си взема един душ и ще ям.

— Не изяждай всичко! И аз умирам от глад — засмя се Кери.

— Има кола на пътя! Ох, ох! — Тод се обърна към брат си и многозначително повдигна вежди. — Изглежда, имаш гости.

Джил позна златистокафявата кола на Шийна Бентън. Не точно така би искала да ѝ свърши денят. Тя хвърли поглед към Райърдън, улови бляскавите му очи върху своите. Очакваше тя да бъде разочарована.

— Може би тя ще остане за вечеря — каза Джил с преднамерено небрежен тон.

— Ще попитам — устата на Райърдън се изкриви.

Очите на Тод се прехвърлиха от единия към другия.

И той бе видял това, което Кери зърна предишната вечер.

— Ще бъде интересно — сухо каза Тод.

Кери го сръга в ребрата заради този коментар.

Като влязоха в къщата през задната врата, те не намериха никой в кухнята, но от фурната се носеха вкусни миризми. На входа на фойето чуха гласа на Шийна. Джил не можа да разбере какво точно казва, но очевидно говореше на Мери.

— А, Райърдън, ето те и теб — възкликна Шийна.

— Здравсти, Шийна — любезно я поздрави Райърдън. — Не очаквах да те видя тук.

— Всъщност аз тъкмо си тръгвах. Мери ми каза, че сте отишли на езда и разбира се, нямах никаква представа кога ще се върнете. Само вие четиримата ли отидохте? — тигровият ѝ поглед се обърна към Джил, зловни искри блеснаха в бадемовите ѝ очи.

— Само ние четиримата — отговори Джил с предизвикателна усмивка.

— Сигурно е било дълго яздене. Наистина изглеждате мръсни и уморени — отвърна Шийна.

„Мяу!“ Помисли си Джил и като улови веселата искра в черните очи на Мери Ривърс, се помъчи да не ѝ отвърне със същия блясък в погледа. Просто нямаше да бъде редно Шийна да разбере, че тя и Мери ѝ се надсмиваха, било то и мълчаливо.

— И за двете неща сте права — съгласи се Джил. — Макар че... — някакъв дяволит импулс я накара да погледне Райърдън — ... наистина си струваше.

Кехлибарен огън пламна по лицето на Шийна и Джил бе сигурна, че напълно бе събудила ревността ѝ.

Както и Райърдън. Сивите му очи самодоволно се усмихваха.

— Какво те води насам, Шийна? — попита той. — По работа или за удоволствие?

— Главно по работа — огньовете бяха потушени, щом се обърна към него, блясъкът в очите ѝ ясно показваше доколко „работата“ зависеше от него. — Надявах се да те убедя да дойдеш у дома някоя вечер, за да оправим заедно счетоводството ми.

— Петък вечер добре ли е? — не изглеждаше учуден от молбата ѝ и Джил си помисли, че това или бе нещо обичайно, или бе добре замаскиран повод за по-интимна среща — или и двете.

— Да, петък е добре — измърка Шийна, като хвърли хладна усмивка към останалите, сякаш да подчертае превъзходството си. — А сега ще ви оставя на спокойствие да измиете праха от ездата.

— Няма ли да останете за вечеря? — имаше огромна наслада в това да си разменят ролите с Шийна и сега Джил да се прави на домакиня. — Сигурна съм, че Мери ще нагости всички ни.

— Добре си дошла, ако решиш да останеш — вметна Райърдън, в крайчеца на устните му се изписа задоволство, сякаш знаеше целта на поканата ѝ.

— Благодаря, скъпи — измърка тя, — но знам, че си на ръба на силите си. Ще се видим в петък.

ОСМА ГЛАВА

Към главата на Джил се носеше пчела и тя бързо се наведе, за да не пречи на бръмчащия ѝ устрем. Вдигна ръка и засенчи очите си и отново погледна камиона с откачената каросерия, паркиран до оградата. Райърдън почти не се виждаше. Пръстите ѝ още по-силно стиснаха неотворената бутилка студена бира.

Откакто бе минала ездата, тя почти не го виждаше. Хиляди дребни неща заставаха на пътя ѝ, като се почнеше от болните животни и се стигнеше до повреди в съоръженията на фермата. Имаше опасност плановете ѝ да останат в застои, ако не вземеше нещата в свои ръце. Днес бе петък и бе наложително да направи впечатление на Райърдън, преди той да отиде при Шийна.

Джил не се и съмняваше, че ако има достатъчно време, щеше да спечели състезанието с по-възрастната жена. Проблемът бе, че след по-малко от седмица двете с Кери трябваше да си тръгнат.

Случаят бе станал като в онази поговорка за планината — ако планината не отиде при Мохамед, Мохамед отива при планината. За щастие този ден Райърдън оправяше оградата около къщата, така че на Мохамед не му се налагаше да върви дълго.

Като приближи до камиона, Джил прокара ръка по ръба на блузата, вързана под гърдите ѝ. Златистият тен на оголения ѝ корем подсказваше часовете, прекарани с Кери под слънцето. На пръв поглед бе облякла тази блуза заради горещините, но в действителност искаше да привлече вниманието към тънкия си кръст и чувствените извивки на бедрата и гърдите си.

— Здравсти! — извика Джил, като мушна палци в гайките на панталоните си и мина зад камиона. — Много ли работиш?

Райърдън погледна през рамо, странен пламък проблесна за миг в очите му. Джил почувства, че светът неудържимо се завърта. Видя го гол до кръста, капчици пот блестяха по бронзовия загар на тялото му. Ризата му бе метната на стълба.

— На разходка ли? — във въпроса му се усети голяма доза цинизъм.

Бавно и замислено, той издърпа кожените ръкавици и заедно с клещите ги стисна в едната си ръка. Приблужи се към нея, погледът му се насочи към бутилката в ръката ѝ.

В ушите ѝ нещо необяснимо бучеше. С удоволствие насочи вниманието си към бутилката, далеч от хипнотичната гледка, която представляваха гърдите му. Господи, бе виждала братята си много поразгопени. Защо, по дяволите, сега той така я притесни?

— Да, не ме свърташе на едно място и реших да се поразходя — призна тя и отметна глава в знак на безразличие. — И тъй като не знаех къде да отида, реших да ти донеса нещо студено. Слънцето днес е горещо.

— Много умно от твоя страна — той се подпря на камиона близо до Джил и остави ръкавиците и клещите до едно руло бодлива тел в дъното на камиона.

— Опитвам се да бъда полезна — усмихна се тя, искаше да проникне зад неясната завеса на очите му и загадъчния сух отговор, но Райърдън определено можеше да бъде непроницаем понякога. И сега бе точно такъв.

Тя го наблюдаваше как отвори бутилката и я надига към устата си. Докато пиеше, тя изучаваше мургавата шия и изпъкналите му жили.

Като избърса устата си, Райърдън ѝ предложи бутилката.

— Пийни си. Сигурно си жадна след разходката.

Гърлото ѝ наистина бе пресъхнало и стегнато. Взе бутилката и я поднесе към устните си. Почти усети топлината на неговите върху стъклото.

— Къде е Кери? — попита Райърдън. Пръстите му случайно или пък нарочно докоснаха нейните, посягайки към бутилката.

— В къщата. „Все още смята, че не съм с всичкия си да настоявам за такова нещо“ — добави наум Джил.

Тя усети някакво неудобство. Отмести поглед от Райърдън и се престори, че бе заинтригувана от далечните планини, които се извисяваха в небето. Очите му мълчаливо я наблюдаваха.

— Май ще трябва да те оставям да се захващаш за работа — предложи тя от нямане какво друго да каже.

— Не още — провлече Райърдън.

Джил с изненада погледна към китката си, която той изведнъж сграбчи.

— Аз... само дойдох да ти донеса нещо за пиене. Мери предположи, че може би ще искаш студена бира.

— Мери предположи? — той въпросително повдигна вежди, насмешлива искра пламна в очите му. — Явно започва да забравя, иначе би си спомнила студената бира, която ми даде по обяд.

По дяволите! Защо позволи да я оплетат в собствената ѝ лъжа! Бе постъпила като ученичка.

— Може би точно това ми е казала и аз не съм я разбрала — излъга тя. — И в двата случая ти спирам работата.

— Нямам нищо против.

Полупълната бутилка бе оставена в камиона. Като стисна китката ѝ, Райърдън я придърпа към себе си. Джил не можа да устои.

Поривът за прегръдка би трябвало да дойде по нейна инициатива и не толкова бързо. Краката ѝ неохотно я отведоха към него и едва не въздъхна от облекчение, когато той я спря на крачка от себе си. От близостта му всичките ѝ сетива се изостриха. Трябваша ѝ няколко секунди, за да възвърне чувството си за обективност, преди да се докосне до него.

Високият му ръст я принуди да извърне глава нагоре, за да срещне надвесения над себе си мъжки поглед.

— Райърдън, аз...

Ръката му я докосна по бузата и секна думите ѝ, сякаш бе покрил устата ѝ.

— Колко мъже са ти казвали, че очите ти са като небето? — грубо попита той. — Като небето на Монтана, светлосини, очи, които карат мъжете да обещават и небесните простори.

В мига, в който китката ѝ бе освободена, Джил усети ръката му върху оголената си плът на кръста. Силното му ухание имаше върху ѝ еротично влияние, което не искаше да чувства.

— Моля те! — усилията ѝ да звучи безразлично бяха осуетени от несъзнателното потрепване в гласа ѝ.

— Не се ли луташе в тази ливада с намерението да ми дадеш малко от нектара по устните си, а, пеперудке? — подразни я Райърдън.

Лек стон раздели устните ѝ. Той обви с ръка шията ѝ. Голият му гръб бе като коприна, чувствен и нежен от допира на пръстите и, твърдите му мускули се извиха, като я изправи до себе си. Устните ѝ се размърдаха в отговор на страстната му целувка и една дива, възхитителна музика изпълни сърцето ѝ. Мелодията потече във вените ѝ. Не усети как Райърдън я свлече на земята. Остри тревички се забиха в голия ѝ гръб, когато я притисна към земята. Ласките му я възбудиха, подтикваха я да дава и да получава все повече в замяна.

Възелът на блузата ѝ се развърза. Зърната на гърдите ѝ се втвърдиха от допира му, тя безсилно изстена. Причината, поради която бе дошла, съвсем се загуби в магията на екстаза, бушуващ в нея.

Когато той вдигна глава, тя обви ръце около шията му, за да го придърпа отново. Пръстите му я хванаха за китките и силно ги дръпнаха.

— Съжалявам, пеперудке. И аз не съм доволен, но ще си имаме компания — каза Райърдън с насмешка, като видя пламналото желание в очите ѝ.

Скочи на крака и застана над нея. Обзета от първични желания, на Джил ѝ бе необходима една дълга секунда, за да осъзнае какво ѝ бе казал. Чу се шумът на приближаваща кола през ливадата. Джил се изправи на крака, бузите ѝ пламтяха при мисълта, че напълно бе загубила контрол. Извини се и нервно закопча блузата си.

Почти бе свършила задачата си, когато колата спря до камиона. Неловко, като отметна кичур златиста коса, Джил се обърна. Искаше ѝ се да вика от мъка при вида на Шийна Бентън.

— Прекъсвам ли нещо, Райърдън? — високомерно провлече Шийна, като се облегна на волана. Пръстите на ръцете ѝ бяха като оголени нокти.

— Ще почака — повдигна рамене Райърдън и хвърли подигравателен поглед към пламналото лице на Джил. — Какво мога да направя за теб?

— Искях да ти напомня за довечера — думите ѝ бяха насочени към Райърдън, но злобата в очите ѝ бе само за Джил.

— Не съм забравил — весело я увери той, някакъв дълбок плам се появи в очите му.

— Ако можеш да се измъкнеш, защо не дойдеш по-рано? — предложи Шийна и като видя погледа му, измърка: — Можеш да

провериш сметките след вечеря.

— Може би ще успея да уредя нещата — хладно се съгласи той и бе дарен с главозамайваща усмивка.

Отвращение присви стомаха на Джил.

— Няма да те задържам — промълви другата жена и като даде на заден, с ехидно презрение погледна Джил. — Да те откарам ли до къщата, Джил?

— Не, благодаря — хладно отвърна тя. — Предпочитам да вървя. Рубиненочервените й устни неодобрително се свиха.

— Е, както искаш — отсече Шийна и тръсна кестенявата си грива. Изпращайки въздушни целувки на Райърдън, тя пое обратно пътя, по който бе дошла.

— Прибираш ли се вече? — попита Райърдън с подкупваща учтивост.

— Да — решително отвърна Джил. Искаше й се да не пламти така. — Веднага!

— Бих ти препоръчал, преди да отидеш в къщата, да си оправиш блузата — усмихна се той. — Закопчала си я накриво.

Ужасеният й поглед към копчетата потвърди думите му. Нямаше начин това да е останало незабелязано от острия поглед на Шийна.

— Благодаря, ще я оправя — отбранително отвърна Джил, без да изпитва каквото и да било чувство на вина за постъпката си.

Но вината витаеше около нея през целия път обратно към къщата. Бе възнамерявала да улови Райърдън с физическата си красота. Независимо от начина, по който я бе възбудил предишните пъти с ласките си, тя никога не бе очаквала, че той ще събуди вътрешните й страсти и желанието й да бъде жена. Увереността й бе доста разклатена.

Райърдън не беше на масата за вечеря, когато тя влезе с Кери и Тод. Остави Мери да обяснява къде е. Липсата на желание да разкаже за срещата с Райърдън следобед бе очевидна, а и Джил избягваше въпросителните погледи на Мери.

Съвършено приготвеното ястие беше безвкусно, но Джил насила изяде почти всичко в чинията си. Не искаше да предизвика въпроси относно липсата на апетит. След вечеря, с книга в ръка, тя се оттегли в един ъгъл на всекидневната, искаше й се да остави Кери и Тод насаме.

Мислите ѝ продължаваха да бъдат разпилени и объркани както по-рано. Редовете на книгата се размазваха пред погледа ѝ. Не можеше да се съсредоточи... Единственото нещо, което, изглежда, забелязваше, бе портретът на червенокосата жена с бляскави кадифени очи над камината. Още една пеперуда като нея.

Изведнъж Джил нервно затвори книгата в скута си и това предизвика учудените погледи на Тод и Кери.

— Ще отида да видя Мери дали не се нуждае от помощ в кухнята — обясни тя в отговор.

Но кухнята светеше от чистота, а икономката никъде не се виждаше. Идеята за разходка навън се завъртя в главата ѝ, докато обикаляше в коридора.

Една затворена врата магически я привлече. Знаеше, че това бе стаята на Райърдън. Джил никога не бе влизала вътре. Любопитството изведнъж я изпълни.

Тя предпазливо отвори вратата, влезе в стаята и светна лампата. Оскъдната светлина в центъра оставяше ъглите в сянка. Джил тихомълком се озърна и забеляза единично легло до стената, малка масичка до него, а до отсрещната стена — скрин с шкафчета. Груб, дървен стол стоеше в единия ъгъл.

Сравнена със загатнатата изтънченост на къщата, поразителната простота на тази стая бе неочаквана. Изглеждаше почти монашеска. Много тихо Джил затвори вратата след себе си, съзнаваше, че навлиза в чужда територия, но нямаше сили да напусне.

Райърдън бе човек на инстинктите. Винаги го бе знаела. И все пак, като се доближи до леглото, не можеше да се начуди защо бе предпочел да замени по-луксозните удобства в къщата за тази стая. Необходимо ли му бе да спи тук, за да остане груб и циничен? Нима избягваше нежната женска ръка, която бе забелязала в останалата част на дома му?

Докосна земеделската книга до леглото му и се усмихна. Беше луда да влезе тук. Стаята не издаваше нищо повече за Райърдън от това, което той самият би разкрил за себе си. Голяма фантазърка бе да мисли другояче.

Раирано одеяло покриваше леглото. Без да осъзнава какво прави, седна на ръба на леглото. Матракът бе твърд, но не като камък — факт, който разсеяно отбеляза, докато се оглеждаше из стаята.

Внезапно видя как топката на вратата се завъртя. Дъхът ѝ секна и докато вратата се отваряше, мислено си пожела това да бъде Мери Ривърс. Беше твърде рано Райърдън да се прибира.

Но широките рамене и снажната му фигура изпълниха вратата. Сивите очи срещнаха изумения ѝ син поглед. Сърцето на Джил се качи в гърлото. Не можа да измисли нито една извинителна причина за присъствието си тук. Погледът му се плъзна съзерцателно по нея.

— Това е неочаквана покана — промърмори той и влезе в стаята. Вратата се затвори.

Огън пламна по бузите ѝ, когато осъзна, че е седнала на леглото му. Тя бързо скочи на крака. Устата му подигравателно се сви.

— Нямаше нужда да ставаш. Щях да дойда.

— Аз... аз тъкмо тръгнах — заекна Джил.

— Не се налага да се преобличаш в нещо по-удобно — очите му я изучаваха бавно и напрегнато, спряха се на треперещите ѝ устни, плъзнаха се по пулсиращата ѝ шия и накрая се насочиха към блузата ѝ.

Тя отбранително кръстоса ръце на гърдите си.

— Ти не разбираш — нервно запротестира тя. — Не очаквах да се върнеш толкова рано. Помислих си... Искам да кажа... Шийна... — всъщност нямаше начин, по който словесно да изкаже какво си мислеше за тях двамата.

— След днешния следобед наистина ли смяташ, че ще предпочета драценето на ревнива котка, когато мога да имам нежното пърхане на пеперудата? — направи крачка към нея, белите му зъби проблеснаха.

— Не! — дишането ѝ бе учестено и нервно. — Знам какво си мислиш, след като ме виждаш в стаята си — припряно започна тя. — Дойдох само от любопитство — гънките около устата му се засилиха. — Няма нищо общо с това, което си мислиш, кълна се!

— Не си прави труда да мигаш с тия твои невинни очи — подразни я той. — Нито пък да отричаш, че причината за днешното ти посещение не е била, с цел да запечаташ образа си в съзнанието ми, когато отивам при Шийна вечерта. Отново играеше, Джил. И двамата го знаем.

Тя понечи да отвори уста и да възроптае срещу истината, но щеше да е пълен провал. Прекалено много бяха тревожните емоции, бушуващи в нея, че да излъже убедително.

— Извини ме, но наистина трябва да вървя — несигурно промълви тя и с наведени очи се отправи към вратата.

— Сега какво играем? — Райърдън застана пред нея. — На скромна ли се правиш?

— Нищо не играя. Моля те, пусни ме! — имаше място да мине край него, но Джил не се довери на това.

— А, виждам — безмълвно ѝ се подиграваше. — Съвсем случайно влетя в стаята ми, тласкана единствено и само от любопитство. И сега искаш да отлетиш, така ли? И да ме оставиш с дразнещия спомен как ме чакаш на леглото?

— Райърдън, моля те! — с мъка преглътна Джил. Да си разменят думи помежду си, бе безполезно.

Трябваше да избяга, преди да са я оплели в собствените ѝ планове. В момента бе доста неподготвена да се справи с Райърдън или със собствените си непостоянни чувства към него.

Краката ѝ трепереха като листа на трепетлика. Тя се отправи към вратата. Изравни се с него, затаи дъх, но се сепна, когато ръката му се повдигна, без да се насочи към нея. Вместо това той загаси лампата и стаята потъна в мрак.

Спряна от изненадващото му действие и от моментната си слепота, тя остана неподвижна. Спалнята бе отдалечена от оживената част на къщата, чувствената атмосфера на стаята я заля на вълни.

— Щом уловиш пеперуда, трябва да я хванеш за крилето — тя чу ниския му глас близо до себе си, прозвуча като нежно оръжие, сподавен стон се изтръгна от нея, когато докосна раменете ѝ.

— Пусни ме! — изплаши се от ненадейното желание смирено да се отпусне върху гърдите му. Опита да се откъсне от прегръдката му, но Райърдън се възползва от това и я завъртя. Тялото ѝ, загубило равновесие, само намери неговото.

Главата му се наведе и той впи устни в чувствената ѝ кожа под дясното ухо. Джил не можа да овладее тръпката на удоволствие. Мъжкото му ухание я обгърна, земно и чисто. Тя се опита да избегне ласките му, но вместо това още повече оголи шията си за търсецата му уста.

— Не — опомни се тя и като тръсна златисторусите си коси, още по-силно опря ръце срещу гърдите му.

Райърдън леко се изсмя. Дълбокият и сладък звук премина по гърба ѝ. Устата му се насочи към извърнатата ѝ брадичка.

— Не го ли планира точно така, Джил? — присмя ѝ се той. Топлият му дъх погали пламналата ѝ буза.

— Нищо не съм планирала — отчаяно възропта тя. Очите ѝ бяха почнали да свикват с меката светлина на звездите, проникваща през прозореца.

— Не си планирала да ме накараш да те искам? — с насмешка каза Райърдън. Тя си пое дълбоко въздух. — И двамата знаем, че си. Идеята беше в главата ти още първия път, щом се видяхме. Всичко, което направи, бе, с цел да ме заслепиш от желание, така че да ме превърнеш в играчка, и щом вземеш това, което искаш, да отлетиш.

— Не — задъхано отвърна Джил.

Наведе глава назад, опитвайки се да избегне тревожната близост на устните му. Силните пръсти се плъзнаха по тесния ѝ гръб и притиснаха нежното ѝ тяло още по-плътено до мъжката му мощ. Шеметна слабост се разля по краката ѝ. Клепките ѝ трепнаха, отвориха се и тя насочи поглед към отсечените му черти. Той изучаваше лицето ѝ, сребристият огън в погледа му спираше дъха ѝ.

— Приличаш на някоя езическа богиня — страстно прошепна Райърдън, — с тази чувствена уста и с тези бляскави очи като звезди!

— Моля те! — молеше се да я освободи.

Пръстите му се заровиха в копринената ѝ коса. Джил знаеше, че устата му няма дълго да се задържи върху устните ѝ, и започна да се бори срещу неизбежното. Но ръката около шията не ѝ позволи да избегне целувките му. Свитите ѝ юмруци безрезултатно се блъскаха в гърдите и раменете му.

Най-накрая властните му целувки накараха пръстите ѝ да се заровят в ризата му и тя смирено се притисна към него. Но тази капитулация не бе достатъчна за Райърдън. Той страстно разтвори устните ѝ, като отпиваше от тях, докато и Джил не започна да отговаря жадно на целувките му.

Нежните му ласки напълно заличиха здравия разум. Остана само главомайващият безразсъден екстаз от прегръдката му, който я тласкаше към нови висоти на чувствената ѝ природа. Болезнено осъзнаваше нуждата си от физическо удовлетворение и това желание още повече се засилваше от възбудата на Райърдън.

Всеобхватният огън на устните му обхвана и очите, и бузите, и гърлото ѝ, сякаш я белязаха като негова собственост. Ръцете ѝ се обвиха около врата му, тя заплете пръсти в гъстата му коса. Устата му отново се върна към нейната, пламъците и на двамата се обединиха в една бушуваща клада от страст, която зазвуча в ушите ѝ.

Джил направи последен опит да се спаси.

— Не мога...

Мислите ѝ бяха хаотични. Какво не можеше да направи? Не можеше да мисли. Не можеше да диша. Не можеше да живее без дивия огън от докосванията му.

— Сигурно съм се побъркала... — предаде се тя със сподавен стон.

Главата му за миг се повдигна, пръстите се плъзнаха по гърлото ѝ.

— Така искам да се чувстваш — дрезгаво прошепна Райърдън. — Докарана до лудост, докато не можеш да мислиш за нищо друго, освен за мен — говореше до устните ѝ, нежно ги докосваше и я караше да тръпне за целувката му. — Искам да опърля крилете ти, така че да не можеш да отлетиш до изгрев-слънце.

Джил тежко пое въздух, знаеше, че изобщо не ѝ се иска да отлети, и в същото време ясно си даваше сметка колко опасно би било напълно да се отдаде на чувствата си.

— Кери... Тод — каза тя в знак на протест.

Устата на Райърдън прекъсна думите ѝ и тя постепенно спря да се интересува от Кери и Тод. Едва тогава той отговори:

— Ще се наслаждават на уединението, което ти толкова запалено им уреждаше. Няма да им липсваш. Съмнявам се, че и Тод ме очаква преди полунощ.

Джил поклати глава, но нямаше сили да отрече истината, която бе казал. Тя усети устните му да се заплитат в копринените ѝ златисти къдрици.

— Райърдън, аз...

Силното му тяло изведнъж се отдръпна и тя се олюля към него. Една ръка се плъзна бързо под коленете и я вдигна във въздуха, Райърдън я притисна към гърдите си, тя инстинктивно обви ръце около врата му.

Мъжът се обърна към тясното легло, сноп звездна светлина озари лицето му. Нищо не можеше да го спре. Същият първичен инстинкт държеше и нея в плен. Не искаше да предотврати това, което изглеждаше толкова неизбежно и в същото време толкова естествено.

Като седна на ръба на леглото, Райърдън я прегърна в скута си. Лицето му бе в сянка, но тя знаеше, че я изучава. Това бе последният ѝ шанс да се възпротиви. Но вместо това пръстите ѝ се плъзнаха по грубите очертания на лицето му, леко и нежно, тя го галеше.

Изглежда, че Райърдън не бързаше, а удължаваше любовната игра, за да направи обладаването по-сладко. Чувствайки се необуздано дръзка, Джил се наклони напред и притисна устни в неговите.

— Леглото не е направено за двама — дрезгаво измърмори Райърдън, — но тази вечер едва ли някой от нас ще протестира.

Едва доловим стон на пълно отдаване се откъсна от гърлото ѝ. Райърдън я положи на леглото. Ръката му страстно се плъзна по бедрото, нагоре към извивката на гърдите ѝ. Тежината на мъжкото му тяло я притисна надолу, устата му безпогрешно и властно откри нейната. Джил се изгуби в еротичния свят на мечтите, от който не искаше да излиза. Тя се отдаваше с възторжено удоволствие на всяко ново докосване.

— Джил? — един познат глас се опитваше да влезе в мечтите ѝ. Джил вдигна глава в знак на протест. — Джил? Къде си, Джил?

— Не! — сподавено извика тя, сякаш да предотврати нахлуването.

— Шшт! — силните пръсти на Райърдън леко покриха устата ѝ. Той разпозна гласа, който я викаше, светът на мечтите започна да избледнява и се превърна в реалност.

— Джил? — сега тя успя да разпознае гласа на Кери, който постепенно се приближаваше. — Къде може да е?

— Каза, че отива в кухнята, нали? — Тод бе с Кери.

— Да, но я няма там — дочу се глухият отговор. Разумът и съзнанието се върнаха със светкавична бързина и Джил се опита да се измъкне изпод тежината на Райърдън. Той бързо предотврати това.

— Не — заповяда ѝ с нисък глас. — Знаеш, че изобщо не ти се тръгва.

— Да... Не... — тези противоречиви отговори бяха самата истина, колкото и невероятна да беше тя. Джил чувстваше, че се

разкъсва между чувствата си.

— Може би е отишла да се поразходи — предположи Тод.

— Не е в стила ѝ да не ми казва. О, Тод, хайде да проверим — Кери се втурна, чуха се стъпки надолу по коридора, те подминаха стаята на Райърдън и се насочиха към задната врата на къщата.

Ръцете ѝ нервно заудряха мускулестите му гърди.

— Ще ни намерят — отчаяно прошепна тя.

Топлият му дъх погали бузите ѝ, той тихо се засмя.

— Няма да те потърсят тук — подигравателно каза той, устата му се плъзна надолу към гърлото ѝ и се насочи към чувствената вдлъбнатина на гърдите ѝ.

— Н-не... — протестът ѝ бе разтърсен от прилива на желание, предизвикан от страстните му ласки.

— Може да е отишла в стаята си — каза Тод и се чу как стъпките им минават край спалнята.

— Нека първо проверим навън — тревожно отвърна Кери.

— Тя е голяма жена. Може да се грижи за... — „себе си“ се изгуби от шума на затварящата се врата.

— Казах ти, че няма да ни намерят — прошепна Райърдън, докосвайки кожата ѝ.

— Но... те ще продължат да ме търсят — тихо проплака Джил, ръцете ѝ все още бяха опрени в гърдите му. — Моля те, пусни ме!

— Не — хвана брадичката ѝ, задържа я неподвижна, докато докосваше устните ѝ. Последва дълга целувка, която почти я понесе обратно към света на мечтите ѝ.

Изщракването на бравата я разтреса. Трепването на мускулите на Райърдън ѝ подсказа, че и той бе чул, но не повдигна устата си, нито пък позволи на треперещите ѝ устни да му се изплъзнат.

— Райърдън, търсят я — Мери Ривърс бе на вратата.

Прегръдката му леко се отпусна и той вдигна глава, бляскавият му поглед се съсредоточи в молещите очи на Джил. Горещи вълни на срам пропълзяха във вените ѝ.

— Махай се, Мери — спокойно заповяда Райърдън.

Като откъсна очи от лицето му, Джил извърна глава към икономката, високата ѝ фигура се открояваше на светлината, идваща откъм коридора. Гърлото на Джил потрепна, но протест не се чу. Част от нея не искаше да бъде спасявана.

— Не можеш да направиш това, Райърдън! — с твърд глас прошепна Мери.

— Не мога ли? — високомерно се изсмя той. — Дамата сама пожела — саркастично добави той.

— Пусни я!

Той хладно се усмихна на Джил:

— Тя сама може да си тръгне — премести се от нея, само ръката му остана върху корема ѝ, бляскавият сив поглед я държеше като в плен. — Ако изобщо иска да си тръгне.

Може би ако не бе толкова убеден, тя можеше и да остане или поне ако я бе помолил да не си тръгва, Джил щеше да остане. Но вместо това тя бързо се изправи.

Две несигурни крачки бяха всичко, което успя да направи. Мъжът я дръпна към гърдите си, главата ѝ се отпусна на рамото му, тя не успя да скрие вълнението, което докосването му предизвика.

— Райърдън — бързо предупреди Мери.

— Не, тя може да си тръгне — прекъсна я той, в ниския му глас имаше нотка на презрение. — И двамата знаем, че не я прелъстих. Тя ми позволи да я прелъстя. Още в деня, когато дойде, ме подканяше да правим любов и съзнателно се въздържаше, за да си поиграе с мен. Знаеше, че и аз като всеки мъж я намирам за физически красива, и възнамеряваше да използва красотата си, за да получи това, което искаше. Така ли е, Джил? — ожесточено попита той.

Нямаше сили да отрече, дори и ако не беше прав, но в случая беше.

— Да, да. Така е — задъхано призна.

— Но не си поигра с мен — подигравателният му смях болезнено удари гордостта ѝ. — Ще взема каквото искам и когато свърша, ще те захвърля — той я пусна и леко я бутна към вратата. — Сега можеш да си вървиш, но още не съм свършил с теб.

С несигурни крачки Джил тръгна напред. Думите му, звучащи като полузаплаха, полуобещание, кънтяха във въздуха. Мери я прегърна през раменете и я изведе от стаята. Лишена от усещания, с изключение на ужаса, който чувстваше, Джил почти не забеляза присъствието на икономката.

— Ще те заведа в стаята ти — каза Мери.

Изведнъж Джил се зачуди колко ли разрошена изглеждаше. Дрехите ѝ бяха раздърпани, а устните — подпухнали от страстните му целувки. Знаеше, че изглежда като жена, с която са правили любов. Ридание задави гърлото ѝ — почти бяха правили любов с нея.

Тя крадешком погледна икономката, чудеше се какво ли си мисли за нея. От обвинението на Райърдън единствената лъжа бе твърдението му, че е възнамерявала да го накара да я съблазни. Джил никога не се бе и замисляла да стигне дотук, но наистина мислеше да си поиграе с него. Идеята ѝ бе да накара Райърдън толкова силно да я желае, че да е готов на всичко.

Като стигнаха до стаята, Джил видя състрадателния поглед на Мери. Засрамена и унижена, тя осъзна, че не заслужава женското ѝ разбиране.

— Добре съм — насила каза Джил и извърна лице от тревожния поглед на икономката. Краката ѝ вече бяха достатъчно силни, за да не се нуждае от подкрепа, и тя пристъпи напред. — Би ли казала на Кери... че съм имала ужасно главоболие и съм отишла в стаята си.

— Ще гледам да не си притеснявана от когото и да било — разбиращо поклати глава Мери.

„От когото и да било“, Джил знаеше, че в това число влиза и Райърдън. Не се и съмняваше, че тази жена би стояла дори пред вратата, за да я пази. Когато Мери тръгна, Джил зарови лице в ръцете си, но не плачеше.

Истеричен смях задави гърлото ѝ. Едва го заглуши с ръце. Иронията на цялото положение я порази. През цялото време бе мислила, че Райърдън я преследва. А вместо това тя го преследваше. И той я хвана. Тя бе тази, която падна на колене.

Случката тази вечер не бе в резултат нито на ненадейна физическа нужда, нито на нарастваща необходимост от опитен любовник. Вярно бе, че всичко това можеше да бъде обяснение за държането ѝ тази вечер, но причината да загуби контрол над себе си бе другаде. Причината бе в любовта, без значение колко глупаво и болезнено чувство можеше да бъде.

Никога, в нито един от плановете си, не бе предвиждала възможността, че може да се влюби в Райърдън. В действителност точно това се бе случило. Знаеше го със сигурност — така, както знаеше собственото си име.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Джил се взря в изгряващия златен глобус на хоризонта. В очите ѝ пареше болка. Но не от сълзи. Не бе плакала.

Червенината бе от изтощение. Не бе спала. Все още в същите дрехи, тя безброй пъти прекосяваше стаята и се взираше неவிждащо в прозореца. Понякога не мислеше за нищо друго, освен за това как се бе чувствала в ръцете на Райърдън. После лудо започваше да мисли как да го накара да се влюби в нея. Но всичко, което ѝ хрумваше впоследствие, бе отхвърляно. Той щеше да прозре всичко така, както бе прозрял предишните ѝ планове.

Изведнъж някой почука на вратата и тя се извърна от прозореца. Не можеше да бъде Кери. Би използвала вътрешната врата. За Тод и дума не можеше да става. Мери?

— К-кой е? — разтреперено попита тя.

— Райърдън — с нисък глас отвърна той.

Прилив на радост проникна в сърцето ѝ. Искаше да се втурне към вратата и да се хвърли в обятията му. Тя запуши устата си с ръка.

— Върви си! — напрегнато каза, като гризеше кокалчетата на пръстите си.

Дръжката на вратата помръдна, но без да знае защо, Джил се бе заключила.

— Затворената врата няма да ме спре, Джил. Отвори я!

Това не бе празна заплаха. И все пак тя се поколеба, преди да отиде до вратата и да завърти ключа. Трябваше да остане спокойна и хладнокръвна. Не биваше да позволява на емоциите, още по-малко на любовта си, да излизат наяве.

Спря пред прозореца. Той беше в стаята, вратата се затвори след него.

— Какво искаш? — настоятелно попита тя.

— Ако си имала проблеми със спането миналата нощ, защо не дойде долу?

Джил остро го погледна през рамо, Райърдън извърна поглед от леглото, което бе непокътнато. Очите му уловиха погледа ѝ и го задържаха, цинична усмивка се появи на лицето му.

— Остави ме, Райърдън — дрезгаво отсече тя. Пое дълбоко въздух, за да възвърне увереността си, от която имаше отчаяна нужда. Ядът оставаше единственият начин, по който можеше да скрие любовта си.

— Не още — с хладна насмешка отвърна той. — Дойдох да ти кажа, че тази сутрин можеш да си преместиш нещата в стаята ми. Имам по-голямо легло и още един шкаф с чекмеджета.

Джил бавно се обърна към него, главата ѝ невярващо се наклони встрани.

— Какво? — изумено прошепна тя.

Той вдигна вежди.

— Мисля, че го казах ясно. Не съм от тия, които се прокрадват и си устройват среднощни срещи.

— Значи само ми уреждаш спането с теб? — тя предизвикателно сложи ръце на кръста.

— Спести ми престореното си възмущение — устата му се изви подигравателно. — Смятам, че приятелката ти Кери е наясно с нещата от живота. Без съмнение ще счита всичко това за романтично, вълнуващо и малко неприлично. Ако предпочиташ, аз ще им обясня.

— И какво ще им обясниш? Че съм ти новата партньорка в кревата, че съм ти любовница или държанка? — студено попита Джил. — Много ще съм любопитна да узная каква длъжност ми предлагаш.

Той надменно вдигна глава, сивите му очи бяха ясни и проницателни като на орел.

— Каквото ти приляга — отвърна Райърдън.

— И за колко време ме назначаваш? — студен сарказъм изпълни сърцето ѝ и за миг облекчи болката. — Докато свършиш с мен?

— Не поставям никакви ограничения във времето, пеперудке — имаше нотка на презрение в гласа му. — Който от нас се умори от другия, може да си тръгне.

— Аха, разбирам — напрегнато каза. — И очакваш с радост да приема предложението ти?

Райърдън бавно се приближи и застана пред нея. Единственото, което Джил успя да направи, бе да остане на място.

Протегна ръка и докосна меката ѝ буза. Нещо вътре в нея се разтопи от ласката му, но за да скрие реакцията си, остана неподвижна.

— Миналата нощ имаше огромно желание да спиш с мен — напомни ѝ той.

Странният блясък в очите му накара сърцето ѝ да подскочи. Нерешителността, сковала я предишната нощ, сега я бе напуснала. При тези обстоятелства имаше само едно нещо, което можеше да направи.

— Да — тихо си призна. — Исках да спиш с мен миналата нощ.

— Да изпратя ли Мери да ти помогне с багажа? — предложи мъжът.

Джил отмести ръката, която все още стоеше на бузата ѝ, и се насочи към центъра на стаята.

— Да, моля те, изпрати Мери — ледено спокойствие прозвуча в гласа ѝ. — Искам да си оправя багажа и да се махна колкото е възможно по-скоро от тая къща.

Стаята изведнъж се изпълни с поразяваща тишина.

— Отлиташ ли вече, пеперудке? — той безразлично се усмихна. — Дори и това е прекалено обвързване за теб, а?

Равнодушният му коментар я ужили. Ако бе показал, по какъвто и да е начин, че не му е все едно, Джил доброволно би отдала и живота си. Тя усети сълзите ѝ да напират.

— И едно последно нещо — с мъка произнасяше думите, — преди да помоля да напуснеш стаята ми. Искам да дадеш съгласието си за сватбата на Тод и Кери.

Той отново застана пред нея, но този път, без да я докосва. Погледът му спря върху кристалната сълза, която заплашваше да падне от тъмнозлатистите ѝ мигли.

— Сълзи — подсмихна се Райърдън. — Това е най-старият женски номер в историята. Сигурно торбата с номерата ти съвсем се е изпразнила, за да опреш чак до този.

Джил се взря в ръцете си.

— Не се съмнявам, че ги намираш за забавни. Не смятам, че можеш да почувстваш каквото и да било, освен собствените си примитивни нужди — пое дълбоко въздух, без да вдига очи. — А също така не познаваш добре брат си, защото, ако го познаваше, щеше да знаеш, че е способен на дълбоки чувства. Той те обича, но няма да

позволи дълго да стоиш на пътя към щастието му. Можеш да го заплашваш с пари или с каквото си искаш, но най-накрая той ще се ожени за Кери и ще те намрази. Вероятно не ти пука. Сигурно семейството не означава нищо за теб. И ако това е така, какво значение има какво ще прави Тод с живота си?

— Свърши ли да се месиш? — отсече Райърдън.

— Да — Джил се обърна, раменете ѝ леко се повдигнаха, усети ужасен студ в сърцето си. — А сега би ли си тръгнал? И... и бих предпочела да не те виждам, докато си тръгна.

— Ставаме двама — подигравателно се съгласи той.

Вратата на спалнята се тресна, още една сълза се отрони от миглите ѝ. Джил решително я избърса. Нямаше да плаче, не и когато знаеше, че прави единственото възможно нещо. Тя отиде до гардероба и започна да изважда нещата си. След няколко минути дойде Мери и мълчаливо ѝ помогна, без да са ѝ необходими обяснения за заминаването на Джил.

Когато и последният куфар бе затворен, на вратата се почука. Джил не помръдна, ужасена, че може да е Райърдън. Можеше да се разколебае, ако бе близо до нея. В коридора стоеше Тод.

— Райърдън каза да те отведе у дома веднага щом се приготиш — тихо съобщи той. — Каза, че сте се скарали — кафявите му очи го издаваха, че знае колко по-сложни бяха нещата.

— Да... добре — с трепереща ръка тя докосна челото си. — Готова съм — колебливо погледна към стаята на Кери.

— Ще обясня на Кери, ако държиш да тръгнеш веднага.

Тя му отправи поглед, пълен с благодарност.

— Благодаря ти, Тод. И на теб, Мери — тя бързо прегърна икономката и като взе един от по-малките куфари, се насочи към вратата.

Тод я последва с останалата част от багажа под ръка и като хвърли поглед към Мери, каза:

— Когато Кери се събуди...

Икономката мило се усмихна:

— Ще ѝ кажа, че като се върнеш, ще ѝ обясниш всичко.

Пеперудите отлитат и никога не се връщат назад. Джил не се чувстваше много като пеперуда. Съмняваше се дали отново би се чувствала като такава.

Като отмести крак от газта, тя леко натисна спирачките, за да намали скоростта и да завие по заснежения път. Коледните подаръци на седалката се разместиха и тя ги подкрепи с ръка. Не се чувстваше празнично настроена. Надяваше се, че щом стигне у дома при родителите си, братята и сестрите си, ще придобие някакво празнично настроение.

След като се бе прибрала от фермата и бе страдала цяло лято, родителите ѝ очакваха да се е излекувала. Те я разбираха, макар да им бе трудно да повярват, че има мъж, който да не харесва дъщеря им. Разбира се, Джил не им разказа цялата история. Кери бе единствената, която знаеше всичко за случилото се.

Годежът на Кери и Тод бе все още в сила, макар че Тод се бе преместил в Харвард, а Кери бе останала в Хелена. Бяха решили да не се женят до завършването на Кери. Независимо че това означаваше раздяла. Джил така и не събра смелост да попита дали идеята бе отново на Райърдън, но се досещаше, че е така. Името му не се споменаваше от никого друг, освен от Джил.

Тод бе излетял от Харвард, за да прекара Коледа с Кери. Джил ги бе поканила у дома, но Тод бе отказал. Искаше да бъде сигурен, че ще хване обратния полет. Зимните бури бяха непредсказуеми, но той предпочиташе да бъде задържан от снега на летището, отколкото да бъде отдалечен на 320 км. Естествено Кери предпочете да остане в Хелена с Тод, особено след като той ѝ бе дал годежния пръстен на майка си.

Джил докосна пясъчната камея, което висеше на нежна златна верижка около шията ѝ, подарък от Тод за Коледа. То също бе принадлежало на майка му. Спомни си колко учудена бе, като разбра. Дълго го бе държала в ръце, сякаш не искаше да го сложи на шията си.

— Райърдън знае ли, че ми го подаряваш? — попита тя най-накрая. Със студена ръка хвана гърлото си, за да спре тупкането.

Малко след като Тод се бе прибрал в Хелена, бе отишъл да види брат си във фермата. Искаше да вземе годежния пръстен за Кери от бижутата на майка си.

— Да, знае — тихо бе отвърнал той. Очите му се бяха вгледали в замръзналото ѝ изражение. — След като взех пръстена на Кери от кутията, споменах, че искам да ти купя подарък, и Райърдън ми каза да взема нещо от бижутата на мама, което мисля, че ще ти хареса.

Върху опънатите устни на Джил се бе появила насилствена усмивка.

— Много е хубаво, наистина го харесвам — каза тя, докато закопчаваше верижката. — Ще ходите ли с Кери до фермата за Коледа?

— Не, Джил, Кери и аз искаме спокойна Коледа — бе казал той с подчертана решителност.

— Сигурна съм, че Шийна ще му прави компания — Джил бе повдигнала рамене, но ревността дълбоко я проряза.

— Отишла е в Палм Спрингс за празниците. Дойде да види Райърдън, докато бях там — бе обяснил Тод.

По-късно Джил бе събрала целия си кураж, за да попита дали Райърдън бе дал съгласието си за годежа им. Изглежда, да, след като бе разрешил на Тод да подари на Кери годежния пръстен на майка им.

— Да кажем, че просто се примири с факта, че не може да промени решението ми — бе въздъхнал Тод.

Дали Райърдън само временно бе прекратил атаките си срещу годежа? Може и да не бе дал чистосърдечно одобрението си, но поне не бе така упорито против него.

Ами верижката, която носеше, имаше ли тя някакво определено значение? Беше ли косвено и лично извинение? Който бе казал, че надеждата е вечна, определено бе прав — горчиво си помисли Джил. Тя например се надяваше на чудо. Разбира се, Коледа бе времето на чудесата, напомни си тя, така че бе съвсем нормално.

Коледа. Време на семейните събирания и обилните вечери. Джил си представи собствения си дом с гирлянди от елхови клонки навсякъде из всекидневната, столовата и хотела. Баща ѝ окачаше хмел на всеки праг и полилей. А майка ѝ украсяваше камината с чорапи.

Коледното дърво бе винаги огромно, покрито с лъскави гирлянди, памук и играчки. Бяха като стари приятели през годините. Чинии с коледни вкусоти и купи с разноцветни пуканки се поставяха навсякъде из къщата. Те сякаш обещаваха поне 3 кг отгоре на всеки, осмелил се да ги докосне. Главните щяха да бъдат готови в камината, но огънят щеше да пламне едва в коледната утрин.

Това бе Коледа за Джил.

Какво бе Коледа за Райърдън? Колко ли самотни Коледи бе прекарвал в тази голяма къща? Без семейство, само с Мери Ривърс за компания?

На една отбивка Джил спря и обърна колата в посоката, от която бе дошла. На няколко километра по-назад бе пътят, който щеше да я отведе до фермата. В една от кутиите имаше пуловер за баща ѝ. С малко повече късмет можеше да стане на Райърдън. В друга от кутиите имаше ръчно плетен шал, който можеше да подари на Мери.

Тя тъжно се усмихна. Повече от вероятно бе, че Райърдън няма да сметне това посещение за поредната игра. Искаше ѝ се да го види!

Пътят, който водеше от магистралата до фермата, не бе почистен. Следи от камиони водеха към сградите от другата страна на ливадата. Джил мълчаливо се молеше да не заседне с колата в заснежения път.

В северните райони зимното слънце залязваше бързо. Още бе ранен следобед, а заснежените върхове на планините бяха облени в пурпурен цвят. Джил не искаше да мисли за пътуването си обратно към дома в тъмното.

Къщата се гушеше в защитната прегръдка на заснежените борове и сега изглеждаше още по-голяма и по-празна, отколкото я помнеше. Отдели подаръците от останалите и излезе от колата. Обхвана я напрегнато вълнение.

Събра целия си кураж, преди да отвори вратата. Подсъзнателното ѝ желание да завари Райърдън неподготвен я накара да влезе, без да почука. А може би бе свикнала да влиза направо в къщата, както по време на онези съдбовни седмици през лятото.

Домът бе потънал в тишина. Дори камината не бе запалена. Като събу обувките си, Джил внимателно се послуша за някакви признаци на живот.

Изведнъж ѝ хрумна, че Райърдън дори можеше да не е тук. Значи Мери Ривърс щеше да е сама. Без съмнение бе в кухнята. Джил бавно изпусна въздуха, който несъзнателно бе задържала. Може би по-добре щеше да е, ако не вижда Райърдън.

Тишината я накара да върви на пръсти. Като приближи кухнята, долови аромата на готвено и се усмихна.

Ръката ѝ бе на дръжката на вратата, готова да я натисне, когато чу гласа на Райърдън.

— Не ми пука какво готвиш, казах ти, че не съм гладен — отсече той.

— Тогава пийни малко кафе и престани да се зъбиш като мечка — равно отвърна Мери.

— Не се зъбя — напрегнато каза Райърдън.

— Троскаш се всяка минута и това не е зъбене? — сухо се осведоми икономката. — Или се затваряш в кабинета си, или мислиш за онова момиче. Кое точно от двете неща е?

Джил притаи дъх. Тонът прозвуча преднамерено безразлично.

— Какво момиче?

— Джил, разбира се, сякаш не знаеш!

— Не мислех за нея — отвърна Райърдън.

— Така ли? — засече го Мери. — Кога ще престанеш и ще предложиш брак на момичето?

Сърцето на Джил щеше да се пръсне в гърдите ѝ, толкова силно туптеше, че изглеждаше невъзможно да не го чуват.

Шум от дърпане на стол я стресна.

— Това ще е върхът на абсурда — подигравателно се засмя той. Биенето на сърцето ѝ спря почти ненадейно.

— Защо?

— Знаеш защо, Мери — ядосано каза Райърдън. Загадъчното му изказване бе посрещнато от дълго мълчание, сякаш той очакваше коментара на икономката. Горчивина и презрение се доловиха в думите, които последваха. — Спомням си един августовски ден, когато майка ненадейно си тръгна. Бях на 13 или 14. Татко се прибра у дома, след като се бяха сбогували, изглеждаше празен и смазан. Настоях да тръгне след нея, да я върне и да я накара да остане с нас, но той каза, че не може да я задържи насила, нито да я помоли, нито да я застави да остане. Единственото нещо, което можеше да направи, бе да я обича.

— И беше прав, Райърдън — тихо се съгласи Мери.

— Прав — той се извърна с презрителен смях. — През цялото време, когато тя го напускаше, никога не видях татко да плаче — само когато умря. Тогава стана половин човек. Когато бе жива, ти сама знаеш колко зимни вечери бе прекарвал пред портрета ѝ, а когато почина, невъзможно бе да го накараш да излезе от стаята. Никоя жена няма право да докарва мъжа до такова състояние. Той беше силен и умен и тя нямаше право да го превръща в глупак.

— Тя го обичаше — каза Мери.

— Тя го използваше — напусна я поправи Райърдън. — Ако го обичаше, щеше да остане, където ѝ е мястото.

— Но мястото ѝ никога не е било тук. Изглежда, това е нещо, което така и не успя да разбереш. Без значение колко обичаше баща ти майка ти никога не е била щастлива във фермата. Това не бе нейната среда. А и щом като баща ти толкова я е обичал, не си ли се зачудил защо той не е отишъл в града да живее с нея? — Мери сама отговори на въпроса си: — Щеше да е нещастен, защото мястото му не бе там. Любовта им бе мост между два свята — здрав мост.

— Мама долиташе през моста всяка пролет като пеперуда и отлиташе всяка есен — гласът му бе гневен и дрезгав. — Няма да живея в мрак девет месеца всяка година, както правеше татко. Може да съм наследил проклятието му да се влюбвам в пеперуди, но никога няма да се оженя за такава.

Слабата надежда, която се надигна у Джил, започна да се руши. Бе точно така, както си мислеше и през лятото. Макар че Райърдън я харесваше, той в същото време я и презираше.

— Пеперуди — промърмори Мери, нотка на насмешка се усети в тона ѝ. — Мислиш, че Джил е пеперуда?

— Само си я представи, Мери — горчиво въздъхна той. — Косата ѝ е златна като слънцето, очите ѝ са големи и сини като небето. Толкова е крехка, мога да я скърша на две само с една ръка. Мъжете се захласват по нея, точно както са се захласвали по майка ми.

— Райърдън, ти си сляп!

— О, не — заяви той. — Държах очите си отворени през цялото време и успях да видя всеки капан, който тя постави.

— И откога пеперудите поставят капани? — Джил трябваше да се напругне, за да чуе тихия глас на икономката. — Джил е много красива, но не е пеперуда. Виж само как се бори за приятелката си. Като върба е, нежна и гъвкава, но не е крехка.

Последва тишина, в която Джил се опитваше да асимилира думите на Мери. Най-накрая и тя стигна до същия извод. Не бе пеперуда.

Тя обичаше не само Райърдън, но и дома, и живота му. Никога не бе имала нужда да се храни от вниманието на другите, както майка му. Заля я дива възбуда.

Тишината бе нарушена от изръмжаването на Райърдън.

— Не знаеш какви ги приказваш.

С широки крачки той отиде до вратата, зад която се спотайваше Джил. Изведнъж ѝ се прииска той да не разбира, че бе подслушвала. Отдръпна се с намерение да излезе отвън, но вече бе твърде късно. Вратата широко се отвори.

Райърдън рязко се спря.

Дръзкият гняв, изписал се по лицето му, бързо се промени в поразяващо учудване. Чертите му останаха заплашителни. Джил несигурно премигна. Невъзможно бе това да е мъжът, чийто глас бе чула да казва, че я обича. Нямаше дори искрица радост в студените му сиви очи поради това, че я вижда.

— Какво правиш тук? — студено попита той.

Пръстите ѝ неволно стиснаха пакетите.

— Коледа е... — колебливо започна тя.

Погледът му се насочи към веселите опаковки на подаръците.

— Махай се, Джил — каза той със същото смразяващо спокойствие. — Не искам нищо от теб.

Смразена от студената му заповед, Джил се олюля, готова да я изпълни. В същия миг някакъв глас я предупреди, че това бе последният ѝ шанс. Ако го изпуснеше сега, друг нямаше да има.

— Наистина... — тя спря, за да прогони треперенето в гласа си. — Наистина ли го мислиш, когато каза, че ме обичаш?

— Подслушваше ли? — той вдигна дръзко вежди. Джил мълчаливо поклати глава. — Да, наистина — призна Райърдън. — Но това не променя нещата.

— А трябва — трескаво пое въздух, направи крачка към него, после още една, като през цялото време напрегнато търсеше по лицето му някакъв белег за любовта му. — Наистина се опитвах да те изиграя и да те подлъжа, наистина правех всички тези неща, в които ме обвиняваш, но никога не съм възнамерявала да намесвам чувствата си. Райърдън, трябва да ми вярваш. Все пак кой е чувал пеперуда да се връща, и то през най-голямата зима — тя направи слаб опит да се пошегува, но шегата ѝ увисна, след като той остана непреклонен. — Никога не съм си помисляла, че ще се влюбя в теб. Просто се случи. Обичам те.

Той се протегна, взе пакетите от ръцете ѝ, хвърли ги на масата в хола, после я взе в прегръдките си и остави пламтящите си очи да говорят. Като покри устните ѝ с жадна целувка, той я повдигна и я отнесе във всекидневната.

Измина доста време, преди да си кажат нещо различно от неясните любовни думи. Джил се бе сгушила на гърдите му, а той бе полулегнал на канапето. Биенето на сърцето под главата ѝ бе най-божествената мелодия, която някога бе чувала.

— Мислиш ли, че наистина го е обичала? — промълви Райърдън.

Джил забеляза, че наблюдаваше портрета.

— Да. Дала му е цялата любов, на която е била способна.

Ръцете му се обвиха около нея.

— А ти, скъпа, обещавах ли да ми дадеш цялата любов, на която си способна?

— Да — страстно прошепна тя. Пръстите ѝ се плъзнаха по лицето му и милваха грубите черти, които тя толкова много обичаше. — О, Райърдън, това ще е най-лесното обещание в света, което ще мога да спазя.

— Аз сигурно ще съм много ревнив и властен и ти ще започнеш да ме мразиш — язвително се усмихна той.

— Едва ли ще си по-ревнив от мен — тя прокара пръст по лицето му. — Искане ми се да не се налага да тръгвам. Скъпи, моля те, ела у дома! Ще пътуваме заедно и ще видиш семейството ми.

Той отмести ръката ѝ, хвана брадичката и повдигна главата ѝ, за да я целуне страстно по устните.

— Не възнамерявам да те изпускам от погледа си — гласът му потрепери от възбуда, блажена тръпка премина по кожата на Джил. — Ще се оженим, когато сме при родителите ти, и ще бъдем съпруг и съпруга, преди да е дошла Нова година.

Джил светна:

— Сигурен ли си, че искаш да се ожениш за мен?

— Сигурен? — сивите му очи, топли и трептящи от живот, погалиха лицето ѝ. — Нима смяташ, че ще ти направя още едно евтино предложение като предишното? Трябва да си призная, че предложението ми онази сутрин бе евтино, но когато влязох в стаята ти, знаех, че трябва да те имам. Това, което не осъзнавах, бе колко

много те искам... завинаги. Разбрах го през следващите шест месеца. Освен това трябва да се ожения за теб, за да прогоня духа ти от къщата. И представа нямаш какво е да те чувствам всяка вечер в спалнята си.

— Мисля, че имам представа — промълви тя и се сгуши още по-дълбоко в прегръдката му. — Нямам търпение да кажа на Кери, че ще се женим.

— Не съм и очаквал, че ще изпреваря Тод пред олтара — засмя се Райърдън.

Очите ѝ бяха полузатворени, с наслада отпиваше от мечтания блян да бъде в прегръдките му. Обичана. Внезапно клепките ѝ потрепнаха напрегнато:

— Райърдън, ами колежът? Имам още половин година до получаването на дипломата си.

За миг той стана сериозен, отдръпна я от себе си и като се изправи, отиде до камината.

— Не искаш да се връщам, нали? — попита тя, като седна и тъжно се загледа в широките му рамене.

— Не, не искам да се връщаш! — гневно отсече Райърдън. — Току-що те намерих. Нима е възможно да искам да те пусна?

Джил напрегнато преглътна. Знаеше каква болка преживява Райърдън в момента.

— Добре де — тя наведе глава, тъмнозлатистата ѝ коса се разпиля и скри егоистичното разочарование, изписало се на лицето ѝ. — Ще напусна! Наистина, няма да имам нищо против.

— Не, по дяволите! — той остро се обърна към нея. — Ще завършиш колежа. Няма да ти позволя да напуснеш.

— Не знаеш какви ги приказваш — главата ѝ се вдигна и тя невярващо се вгледа в неумолимия му поглед.

— Това са само няколко месеца. Аз... ще се преместя в града.

— Ще го намразиш — поклати глава Джил.

— Ще изтърпя — той се върна до канапето, хвана я за раменете и я изправи на крака. — Но не мога да изтърпя и ден без теб.

— Нито пък аз — тя сложи ръце на лицето му. — Но няма да те оставя да напуснеш фермата. Твърде много те обичам, за да те моля за такива неща, Райърдън — тя рязко си пое въздух, неочаквано компромисът сам дойде. — Знам какво ще направя. Ще прехвърля

документите си в университета в Дилън и ще се прибирам всеки ден във фермата.

Устата му тъжно се сви:

— И ще се побърквам от притеснения за теб, че ще шофираш сама.

Джил обви с ръка шията му и подканящо повдигна лице към неговото.

— Но ще си бъда у дома всяка нощ, скъпи!

Издание:

Джанет Дейли. Скъпа Джени, Необятно небе

ИК „Хермес“, Пловдив, 2000

Редактор: Екатерина Костова

Коректор: Невена Здравкова

ISBN: 954-459-766-2

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.